Històries frígies i egipcianes.

1) *Egrègia Expostulació d'Un qui més Tard segurament es Pretengué totalment Regenerat.*

Soc, tothom qui em coneix em coneix, el Cavaller Cap d'Ibis, poeta fracassat qui (com va dir un poeta reeixit), com l'hàbil insecte qui en diem 'sabater' de sèquies, '*va, de nits, girant pertot, com penell perdut en ígnia fúria*'.

Soc (tornem-hi) dolent poeta, mes, a canvi, excels llegidor (i expert torsimany) de rars texts, en llengües com més críptiques millor, que vaig trobant (en 'Impressionants Troballes!') per llocs obscurs, i amb prou feines accessibles, desxifrant-ne llavors adés les minúcies més desconegudes per ningú altri (els sensacionals hàpaxs) i adés confegint a càlam corrent senceres esllavissades de discursos d'inconeguts personatges qui foren en llurs temps 'històrics' i qui esdevingueren totalment esborrats (ni traça). De vegades només són les grémoles dels ridículs típics personatges (n'hi ha a cabassos en totes les èpoques), com ara el de l'escanyapobres o el del milhomes, mes d'altres cops, déu-n'hi-doneret, en retalls penjats en cua de conill, afegides a tall de comentari adjacent o adjunt, t'hi ensopegues molt pregones idees ni dites filosòfiques d'extremadament enginyosos filòsofs qui no sabies que mai podien haver existits en anys tan allunyats i en indrets tan abruptes, atès que llur profunditat, com dic, ha romàs encar inescandallada a hores d'ara mateix pels massa savis filòsofs metropolitans.

De quina raça planetària, doncs, ni d'asteroide estavellat, no prové el text del qual vull enraonar, i que ofereixo ací traslladat?

«Havent aterrat, únic supervivent de la càpsula, em trobava en atmosfera adversa que em degenerava rabentment. Arrapant-me ben fort al pit el trofeu que es la vida perquè no se m'escapolís de la seua gàbia que és el costellam, ahir mateix devia ésser, posava fi a les meues deambulacions sense sest ni quest, i pujava a un dels ascensors devers el darrer, que crec que era el catorzè (nombre que em recordava quelcom o altre, potser on habití en vides prèvies).

No pas que la gàbia de l'ascensor fos gaire buida, de fet sobreeixia d'individus. Per a fer més lloc, llencí abans, per cap finestra, l'elm de fina porcellana que portava, i a pit obert com cap idiota conqueridor d'indis, i trontollant com cap mariner de poc en terra ferma, entrí a l'estrany aparell, el qual, tantost m'hagué, entrà en tremolós moviment, com si li costés déu i ajuda de bellugar-se.

Amb la sotraguejada ascensió, el meu mareig semblava el de l'ebrietat, i creia captenir-me de faisons massa enjogassades ni ruquetes, com si soc infant qui fent el ruquet es pensa que crida l'atenció i que doncs per un moment esdevé algú al qual hom reconeix com existent.

Els ciutadans atrapats a l'estret inestable aparell, llurs ganyes esdevingueren fastiguejades en alt grau, em volien segurament expulsar, mes com, amb allò hermèticament clos, i pujant i baixant sense solta ni volta...?

N'hi havia, entre els enllaunats, un bon plec de claustrofòbics qui, des el primer pis ja desesperats, em volien escanyar. Començaren de fotre cops de puny pels vidres i les parets, i treure's ganivets, i veí a veí nafrar-se horriblement, una altra horda de brètols, situació consuetudinària en indrets on la civilització és només vernís, i sota el vernís el salvatge més animalot impera.

Els sobrevivents, quatre gats esparracats, arribàrem al pis catorzè.

Arrossegant-nos per l'esplanada a cel obert, tanmateix sota para-sols que el ventijol bressolava, presenciàrem l'espectacle espaterrant de falsos, molt ben educats, pilots de benestants comensals qui semblaven sopar plàcidament.

Quan els eixiria de la façana l'ésser interior? L'ésser ver ni autèntic qui és, com dic, el de lleugerament disfressat animal foll i enfollit?

L'ascensió havia durat una centúria pel cap baix. Ara els plats dels ja no gens plàcids comensals se'ls omplia amb tota mena de corrupció ni de brutícia que dúiem damunt acumulada. Plats on havien ragudes teques excelses i d'altres llepolies, ara eren plens de femtes repugnants.

Esdevingueren, a llur torn, tribu envaïda i, traient urpes i ullals, es defensaren bo i llençant-nos daltabaix del terrat.

Personalment caiguí a cap dels balcons del pis tretzè.

Un estranyet tot manerós i delicadament abillat se'm declarà sobtadament enamorat meu. Li diguí que no, que ni el meu cul ni el meu didalet no es llogaven.

Pisos avall, me n'adonava, guipat de passada als recurrents miralls, que esdevenia de més en més lleig, no solament de visatge, pertot. Ara enyorava l'elm de fina porcellana. Potser, quan al cap de les centúries, no arribaré a baix de tot me'l trobaré intacte. Tothom pot somiar truites, fins en les situacions més ridículament peludes.

Quelcom de massa feixuc em pesava al decrèpit esquelet. Com si portava l'edifici sencer a coll. Amb un esquelet el meu, doncs, que perdia ràpidament substància.

Sotjant endalt: 'Cel de sofre', implorava, amb dificultat, car amb prou feines el coll em servava el cap, '*Quan, nois, quan...?*

Quan...? Quan no em redimireu?

Per a quan la regeneració que em fou promesa, si tan mal dades després no ens anaven...?'»

Aquest és el fragment. Si l'autor l'escrigué abans no el redimissin, i llavors de debò no el regeneressin, o fou abandonat i ho escrigué

abans de deixar-hi definitivament la pelleringa, i d'ací la 'inconclusió' del text, em caldrà continuar anar cercant entre més ruïnes per a, amb sort, si fa no fa escatir-ho...

2) Suposició absurda.

Els carrers, feia un instant claferts de gentades, s'havien buidats tot d'una.

Una sospita m'assaltà l'esment. Tot és que m'ensumava pertot arreu — aixelles, alè, entreforc, peus, ventrell...

Suposició absurda, ja ho sé. Absurd que tothom, absolutament tothom, hagués desaparegut només per això. Abans m'apedregaven, que fugís, i no em passegés més entre gent com cal, pobrissons.

O pus tost, m'haurien fet el buit (prou n'estic acostumat), sense que els calgués esdevindre tampoc tan dramàtics, fotent tots el camp de sobte, en horda salvatge, i abandonant els carrers al meu trepig tranquil.

Duia l'ànima envaïda pels mals averanys. Quelcom havia maleïda l'atmosfera mateixa, i el cel era una paròdia d'ell mateix. Em semblava sentir les veus estranyes i estrangeres dels déus de per allà amunt, estrebant-se les llengües bífides i sangoses amb urpes brutes, i renyant els mons díscols, o en tot cas no prou sotmesos de baix. Una altra suposició idiota.

Pelegrí incessant, de la cuina al llit. La cuina on couràs el teu darrer repàs; el llit on somiaràs el teu darrer somni — el somni de la mort.

I de vegades, com per equivocació, et cal un bany de realitat més propera i surts, i camines, sense cap irritació, no pas doncs com l'aberrant oceà de rere la barraca, amb ses onades, massa sovint no

gens disciplinades ni gens estètiques.

Camines fora, dic, no pas sense abans haver dit el teu consuet petit poètic homenatge (o fins i tot peà i exegesi) al raor, vist gairebé com a sacre talismà que hom duu, no pas per a cap depravació, ans per a anar ben ragut, i ben dinat a l'hora de tallar la salubèrrima teca — sense oblidar, és clar, ben armat, no fos cas.

A l'estiuet de sant Martí de nostra vida, la longevitat se'ns estronca sola; sents la veu rogallosa de la Mort qui et crida peremptòria; irrevocabilitat de la convocació; hi assisteixes o t'hi obliguen les circumstàncies; t'enfondres al volcà de l'oblic oblit; abandonat, tostemps abandonat; estaquirot a l'estaqueta; comiat, el teu, monstruós; cap jocositat a l'hora desesperada; et rebregues com sollat paperot llençat a la paperera.

Solia passejar'm, bucòlic, pels prats i les valls, acariciat ara-i-adés per la iridescència del Sol filtrat per les capçades dels bosquets — lluny de les precàries barricades (no pas gens zelós com el llop quan et mossega, ni doncs amb el pit pler del desconegut coratge que cal per a amarinar-les).

Al contrari, al cap dels anys, moltes de beutats dorments, i d'altres dones borratxes, rauen de matinada estirades a recer del corral de la barraca. I no cal dir així mateix quantes de xicotelles qui, escàpoles, perdien el quest, i queien, retudes, endogalades per la son.

Amb un cap d'ibis com el meu, i un cos de camaleó de sobrepuig, pocs enamoraments caurien mai de la meua banda; és per això que, en casos de dona èbria o somiant amb àngels vora meu, siguin aprofitades pel meu afany natural de tindre mai descendència — de seguida, d'esquitllentes, em trac el pinzellet per la bragueta, i els pinto el cony ben pintadet.

Hi entres d'estranquis, i amb quina condescendència, monòlit d'alta invisibilitat, i enllà de les diverses vidielles, aviat seràs un col·lectiu ben endreçat, com Stonehenge pel cap baix.

Quants de caps d'ibis amb cossos de camaleó no deuen córrer ara pel món! Llur sialorrea 'xerramecosa', tostemps cercant taba per la

rodalia, acusant-los d'ésser fills de qui són, els ingenus!

En acabat potser que els llenci, si encar em roman mica de vigoria, un cossi d'aigua freda damunt, i me les tragui de la propietat amb acritud i paraulotes lletges. Ai, com fugen, pobrissones! Crec que em prenen per macabre bruixot, qui no pas que les guarís amb qualque bruixeria seua, ans les emmalaltís encara pus.

Potser m'han vist vigorosament replegant varec amb xàvega o rascló. O encaboriat, tòtil monòton, recitant mòrbids volums entre bardisses de boix. I se'm creuen maligne i perillós, pobre de mi. Grotesc espantall, trescant nocturn per les teulades, i de qui els llivells d'ineptitud assoleixen nogensmenys de trast en trast de formar piràmides, baldufes i trapezis, entortolligats d'encantaments, conjurs, eixarms...

Tremolors els solquen el cos, com erupcions, i es graten, constretes i obsessives, els cucs al cul, com ximpanzés, i em tem que no se m'encenguin i tot espontàniament...

De nits, així mateix, m'imagín bo i rebent del dissert mussol qui em rau a una branca eixuta de darrere la barraca, on hi ha la meua cambra de clapar-hi; sovint, el mussol, solament entrellucat, com aparició de després de cap greu enlluernament, quan les visions espectrals et romanen tremoloses al sensori; rebent, dic, doncs, ses sentències, que aleshores escric, en harmònics versets, damunt les pedres blanques que deso com porcellana fina, de blanca serenor sobreïxents.

Eufònics exemples, crec, que destrio ara.

«Els eons, i els multi-milions de botxinejades carns qui s'hi covaven/ Passaren i passen rabents i xiulant com espetecs de fuet.»

«Hordes d'anions ens travessen els cervells i ens fan creure allò que no és ni serà mai/ Nasquérem tarats.»

«Món del tot espatllat/ Hi has arribat ja amortallat.»

«Com llavors que caigudes s'esbadellen/ Aquèn i allèn abissos

fortuïts/ Se't baden mentre avences vers enlloc.»

«Mentre el còsmic engranatge fa catúfols/ Guaita que rampants els tentaculars rellotges/ Que deslloriguen els genomes dels extravagants veïns!»

«Al capdavall, tard o d'hora, hom també sucumbeix/ I au, al mausoleu, cadàver celebrat.../ Amb el nom perdut per a l'eternitat.»

—Al mausoleu, vols dir?
—No, és clar. Deliris de grandesa. Com si havia mai viscut en cap palauet i en quina opulència: amb els ràfecs plens de pernils penjats.
—Volies dir doncs...?
—En foradot anònim, descarregat com qualsevol altra carronya.
—Ara t'escolto.

El comú del món continua escarrassant-se inútilment. Ací hi ha hom qui estudia l'orogràfica iconografia dels ossos a les closques dels àcrates acròbates, i allà hi rau un qui caga enormes estronts que, sortint de l'anus, li trauen xàldigues, i n'hi ha, crònics malalts, qui s'extravien per les mines de sofre, on potser entomòlegs intrèpids també s'hi immiscien, arriscats destorbs, i quina ànima blana els portarà socors, en cas d'esfondrament sobtat, o ennuec de letal intoxicació, i pertot quants de bunyols no foten els encarregats de tasques tan conspícues com el control dels macabres aparells 'nuclears', i, promiscus, els afeccionats faedors d'escàndols no abasseguen, com magnets, per un instant, el retrunys estridents de la sonsa actualitat...? Tot per no re, pèrdues
sense fi, tant si vas despullat com vestit d'organdí.

Hom es rabeja pus tost en la balbesa del moment, i amb els monyons es tapa els badalls, i re no li fot ni fred ni calor, i si fa cap torcebraç el fa amb la seua ombra, companyia ideal i excelsa.

Cal dir potser que, de petit, havent escaujat el panorama, resolia que faria com el famós Prep Umbracle, qui, tot i que els peixos grossos no aturaren d'empaitar-lo, ni aleshores d'escarnir-lo quan els deia que impossible, que la puixança de certs segments de certes malalties li impedien d'acceptar de moment de pujar als diferents

trons diferentment jaspiats dels diferents reialmes, i sempre doncs s'estimà prou més de romandre darrere, a l'ombra dels vertiginosament efímers poderosos, tothora ell a recer de les tempestes, que no pas de donar la cara de buit vanitós poca-vergonya.

Els lacais dels psicòpates qui regeixen els reials claveguerams, els exemplars de ficta humilitat qui aparenten de coldre i adorar els tòtems de fusta tota corcada qui comanden en aquell nefast instant els vasts i molt balafiadors exèrcits de pecs assassins adoctrinats, en general són exterminats alhora on els tòtems cremen amb les més joioses ni enjogassades flames, mes no pas l'altrament virtuós Prep Umbracle, el qual ja feia dies que s'havia ensumada la mala samfaina que es preparava, i havia doncs romàs, diguem-ne 'massa malaltet', a casa; una casa que per sort, és clar, ningú a la premsa traïdora no sabia ni on de debò no parava. I això fins que cap altre desgraciat no piqués l'ham d'esquer enverinat, i així pugés al repel·lentíssim tron que enzes idiotes com ell li paraven; molt infame parany, on que complagut de deixar-s'hi enxampar, el més datpelcul dels excel·lentíssims capsdecony!

I entre els nombrosos destrets i estralls perpetrats pel poder i, com pardal de bardissa, inconspícuament presenciats Prepuci Umbracle hi ha els que s'apuntava al...

3) «*Llibret del Clan dels Egipcians*. *Memòries als papirs que parlen de n'Olinde*. *(Això s'escaigué al desert on adés ens rabejàrem les balenes*.)»

Regirant papers, hom se les trobava, antigues, gairebé oblidades.

Memòries doncs, escrites als papirs, de quan era romà (vestit molt '*pixavinentament*', amb una túnica curteta de color verda madura i amb voravius de llustrins daurats, sense clàmide ni sotslligaments, amb la calor que hi feia) en territori d'egipcians.

Aqueixes d'aquí mateix amb '*ibis furgaires qui sacramentalment ens duen les incubacions germinaires*', i el protagonista Tifó, senyor dels sepulcres, sacre cocodril.

Amb el seu company del cor, en Tròquil, l'ocellet reietó, afecte a la salut, qui els fa d'escuradents i els trau les sanguinyoles encastades. Tan bones que són altrament les sanguinyoles, vós! T'alliberen del mal ull, és a dir, quan l'ull se t'esdevé el de l'impàvid insecte. Per això la protegim, els auto-nomenats faraons. T'assuauja l'alta pressió de la sang, i doncs els mals al cap, i totes les inflamacions en general...

I ara som-hi, amb el paisatge, vull dir! Ara mateix, una boirina m'emboira el cervell, paisatge on de mai desemboirar-hi és rar.

I tanmateix, intentem-ho, ca?

Fimbren els ventalls divinals de les palmetes vora riba del sagrat papir. Tot hi és equilibrat. I llavors, per a tancar qualque crònica dels jorns i les nits d'algú amb lluc prou esmolat, aqueixos pomets d'anècdotes recollits ferventment per mos deixebles Set i Horus, el bo i el dolent, el davant i el darrere del mateix cap d'en Janus, el frigi, pobre noi, nat monstruós.

Titelles egipcians, qui saben que el mot '*vulnerable*' vol dir '*com ara el ventrell del cocodril*'. Ningú no és immune als virons de la dissort.

La memòria rau a l'ull. I és on les fantasies s'engendren, i els somnis conqueridors. '*De les semblances reals, en davallen les fantàstiques,'* digué qualque poeta de pes.

Qui veu, hi veu. Revius si reveus. Traus de l'abscon (al seu amagatall del cert) les imatges del son, suara per l'ull ressuscitades, i quan pleguen, somort raus, banyat per l'estona que et torna vell.

Quan has escurat l'abscon, quan les teues capacitats no donen per a més, entra al nínxol dels establerts de per a l'eternitat. I bona nit i bona hora, noi.

Cal de tota manera sempre anar ull viu. Hi havia per exemple, com dic, aquell boirós maleït orb entre l'esbart joiós de xiquetes falagueres qui el voltaven com caderneres. Semblava una flor de card. Pensava 'me les cardaria senceres', però quantes n'atrapava? Cap. Car com dic i redic manta vegada, les noietes prou anàvem ull viu.

La font dels orbs, d'ençà que l'emperaire havia també esdevingut orb, ja cap orb no hi creu (lògicament!), que el seu doll (és a dir, sos reials borbònics, és a dir, enverinats, pixats) de debò guareixin l'orbetat.

Som, segons les cròniques egipcianes ni frígies més antigues, estels qui vogim engir el pol, tots plegats — per bé que indestructibles, i amb possibilitats de restauració — tots plegats, dic, potencials destronats faraons i prodigiosos llegendaris herois (a quins dels altres mons?).

Per què dubtar-ho? El vaixell dels egipcians sempre sap on va. No fa com certs salvatges, els mascarons de prou dels quals són orbs, i no hi veuen de cap ull, i d'ací els naufraigs sense remei. *Massa poc!*

Al vel de Maia, els mots que diem s'escriuen sols. *Per cada mot nou que dius, una realitat novella inaugures*. Tots fórem creadors. Tots fórem déus. *Tots ens la pelàrem i ens empassàrem directament la lleterada i parirem cascú el nostre perfectament adequat món al nostre tarannà molt respectable*.

Un altre dels avatars del pare qui ho pareix tot. És a dir, l'astre Re, l'Àtom dins el qual tot hi cap, i tot hi és parit, tot — Tot, és a dir, Re, és l'escarabat merdisser qui es diu Khepera.

Khepera vol dir escarabat merder, i Àtom-Re, és a dir, tornem-hi, l'Àtom o Ou Primigeni, que en pelar-se-la i prenyant-se ell tot solet, fa néixer tot el Re, *que vol dir tot el Tot que Hi Ha*, com de la bola de merda del bon escarabat, d'on tot no surt i on tot no es crea, ell també, amb les seues lleterades, o caguerades — tant se val, ambdues són secrecions volcàniques que expulses, molt creativament — car tot hi ix.

En fi, tot això per a dir que cada cop que em retrob cap escarabat merder per mon camí, li dic, molt respectuós, com cal, mancaria pus: «*Khepera, ets la pera!*»

I ell, portant sèdulament la seua pila de merda ben atapeïdeta, em diu sovint que em pinti una miqueta, que faig cara d'extremunciat, comparat amb els altres aristòcrates, fins i tot els més menors.

No pas que ens entenguem d'allò que se'n diu perfectament. Amb prou feines si en sabem les beceroles, de les nostres llengües respectives.

Xafallosos, xafallejàvem en un xafalleig mig egipcià mig romà, i allò, és clar, era un xafar lleig de llenguatge, que tanmateix, trepig a trepig, ens feia si fa no fa mig entendre mútuament.

De cops, amb les potes del davant que fan avençar la merda rodona, els dits de ses mans formen becs de llecadores, i quan les estén al cel, fa ploure figues. *Això és miracle, vós, que figues ploguin!*

Pel que fa a manguis, humil recitador, mon ritual quotidià, no fos cas que el món s'acabés amb la barca del Re menjada pel drac, és una bona dutxa de merda — bateig de mon renaixement. *Mai no se sap!*

Al mateix temps trob que és apodíctic que els qui ens arrisquem cada matí a cagar cap per avall, hem de guanyar per força totes les batalles dialèctiques. Car sabem perfectament com rutllen els trops de la retòrica. Ens els coneixem anant endavant i enrere, i del dret i de l'inrevés. I que tot és transferible i contradictori, i sabem treure'n tot el suc, tant del bon cantó com de l'altre — que no és pas que sigui menys bo — és sols diferent i cal pensar-hi. Mites, metàfores, símils, són multidireccionals — poden entendre's de múltiples cantons — un mot a l'esquerra pot substituir un mot a la dreta — i a la inversa — i àdhuc, molt elegantment, un mot nou, derivat anagramàticament d'un de vell, pot fer avençar meravellosament la tesi.

Ara ho diré. Fil per randa. El cel era aquest matí opalí, la mar nacrada i nectarina.

Sorolls a la porta — trontollen endins els estridents flagel·lants degenerats i diuen que hom m'ha convocat a cort, com em pertoca.

Som sota Aiè, el '*substitut*', l'usurpador qui assassinà el faraó anterior, el faraó de les conegudes vel·leïtats funeràries — es mullerava amb la germana del faraó assassinat i n'esdevenia ell el substitut, i s'instal·laven a la força profana vila d'Enmig, i amunt i fora a construir-hi mastabes i piràmides, i piràmides i ziggurats, i temples i cementiris. Quin goig de paisatge més arquitectural, al capdavall, i eu de conseller (en realitat, enviat per la bòfia secreta de Roma, que no té re a envejar a la '*krüpteia*' espartana).

Tots els aristòcrates, com em recomana sovint en Khepera, hi som pintats amb els negres lluents dels alcofolls i les galenes, i amb els blancs llampants de les laurionites i fosgenites i cerussites, tots aquells derivats del plom, bons per a la pell i la salut, car hi estimulen certs enzims que esperonen líricament la natural defensa dels sistema immunològic. Henna als cabells, perfums com ara l'encens, és a dir, els típics '*küfis*', i d'altres més adotzenades sentors extretes de les floretes més delitosament oloroses, és clar.

Uns mots extrets d'un altre garbuix d'ètims que em surten del cap. A propòsit del trencacolls misteriós del Primer Nom, que anc no ha gosat dir ningú (és a dir, cap ni un dels pocs déus qui deuen sabre'l), com desxifrar'l? Com aclarir la cosa...?

[Hi ha ací un de tants incisos. Durant les èpoques on existiren, tant el Cavaller Cap d'Ibis com en Prepuci Umbracle — avatars l'un de l'altre — seguiren (com mant d'erudit monotemàtic ni anònim troglodita) les recomanacions d'un altre poeta reeixit, és a dir, ço és, «*Trenca't a la feina privada del teu art, i tant se val que alhora el món foti figa i se'n vagi a mal borràs*», i assolien, mutus, per intermitències consensuals (mes, llas, de tal faisó que de vegades, per pobra coordinació, existeixen del mateix tema dues versions divergents, i qui sabrà mai quina és la més fiable de les dues), en fi, assolien, deia, d'enllestir l'exposició dels diferents texts desxifrats a les estranyes guixades en antigues pedres. Així, de sobte, com dic, el discurs sembla, subtilment, canviar de to.]

[Al full següent hi diu, que a la fi tòrpida de cada imperi, els panxuts i barruts dictadors, de qui les onades de recargolades barbaritats eren prou conegudes, les agreujaven fortament amb ucasos de fi del món.]

Els dos primers déus creats, en Xu i na Tefnut, parits i duts al món de l'existent per autogeneració, o partenogènesi, si voleu, en cardar's (l'Ou o Bola de Merda primigenis) ell mateix (i com i amb quina mena de traça?) (tret que és clar, que per als déus les coses impossibles sembla que són prou fàcils de fer), es deia, de nom alternatiu, és a dir, no pas l'inesmentable nom autèntic, ans el pseudònim, era Àtom-Re, o era Khepera, els dos avatars amb les mans tan típicament garratibades, gairebé enrampades, per culpa de tant pelar-se-la per tal d'auto-concebre's...

[Ací (diu el relator) m'assisteix la memòria del llibre pòstum del professor Guiu Centelles, qui escrigué l'apreciat volum, on guixa: «*Remarcaràs que remarc que cal remarcar que és remarcable que en puguem tanmateix remarcar les diferències que diferencien els diferents espècimens divins*.»)

[I admetreu, si us plau, que el bon home admet que calia admetre que el títol era potser massa llonguet i tot.

[(A part diré que no fou pas el prof qui em feu adonar per primer cop que tant l'Ou com la Bola Merdosa eren si fa no fot esfèrics. Esfèrules. Soc enze; tampoc però no tant.)

[(A l'aplec aristocràtic, al tabernacle més íntim, al Cercle dels Sabents — o els 'sàpiens' —, on no pas que anc hi tingués sinó un molt tènue interès en llurs sòpits processos i procediments tan circulars, eu, qui per molt que tothom es pensés que era un pervers marieta romà, i de fet era — i soc — un modest idòlatra de les formes femenines idònies, ço és, les dones formades estatuescament — tot d'atenuades cintures i prominents i fimbrosos culs i pits, essencialment — fui el triat per a la '*Introducció del Remei Faraònic*'.)

[(Amb això, en un altre apart sense conseqüències, diré que Aiè em feia cridar encar més en privat, de primer, sobretot perquè els

metges li havien receptats els coneguts supositoris reforçants, i s'ensumava, amb raó, que eu, amb les meues faldilletes verdes madures, amb voravius de llustrins daurats, i la cinteta del cinyell també cenyida amb els mateixos lluentons, fora òptim per a la introducció. Un supositori el sap ficar qualsevol. I, certament, era prest com dic a la no gens àrdua tasca.)

[(Assentia, gustós. '*Molt volenters, senyoria; paréssiu el culet ben parat, si us plau, i som-hi.*' Amb l'ajut providencial de la fava sempre amanida a la feina, li enfil llavors finament el supositori ben amunt, que s'hi trobés com cal (el supositori) i fes millor efecte al sistema (del faraó), si prou podia, i tot. Ben amunt, ben amuntet, i tant... I amb dolça incessant insistència de gloriós vaivé. *Molt complidoret, servidor*. Tothom em coneix.)

[Fou, de més, el prof Guiu Centelles qui, un pèl iconoclasta, avençà la teoria que aquell déu fou un fenomen de la natura — que esdevingué prenys de faisó natural — que no calia anar tant de cul per a descobrir-ne l'entrellat, de tot plegat.

[Ho va traure de l'anècdota al '*Llibre dels Pus Ínclits Traspassats Residint a Llurs Taüts*' que el prof deia posseir a la seua biblioteca (qui sap si era veritat!), on hi ha aquells dos bous, en Patum i en Fet, qui intercanvien aquella '*cèlebre*' conversa, empescada, a mou de faula, per un dels teògons més coneguts antigament, el qual el prof Guiu (tot i que confessa que no en sap ni el nom) assegura que era dislèxic.

[«*—Vens? —fa un bou.*

—Ni pensar-hi —feia l'altre, bo i sacsant-se tot sol, com si així es volgués desfer del jouell (o petit jou) que el juny al seu company per força, i allò doncs feia riure, car prou anaven enjovats, com ara bessons 'besats' —junts i indivisibles.»

[Junts i indivisibles, com el déu original, extret d'un fenomen doncs lligat per sempre pel coll. Un déu amb un sol coll per als dos. Però més amunt amb dos caps, i més avall amb dos estómacs i dos ventres i dos sexes, i dues turmes (no pas quatre!).

[I amb allò el teògon ja tenia tota l'explicació. Tots els déus creadors eren germans besats. I declinà, carregós, el llarg (aparentment interminable) reguitzell de parelles bàsiques a l'elenc dels divins.

[Na Nut (el cel) i en Hapi (el Nil), venien d'en Pitu i na Nah. En Xu (els pets) i na Tefnut (les secrecions somàtiques), de na Xuf i en Tunet. En Tefnut ell mateix, de na Tun i en Fet. En Khepera mateix de n'Arekh i n'Ep...

[*Ep, i així anar fent!*

[Noces hierogàmiques incessants al començament. Amb Àtom, cardant-se molt sòbriament la pròpia ombra, de nom Re, i contenidora (en misterioses secretes molt tenebroses residències celestials) de la totalitat del Tot.

[En fi, amb tot allò, aquella acumulació de dates i dades, al prof (confessava ell mateix) li agafaven els fogots. Marejat, després doncs de tant dividir i subdividir amb personatges arbitraris, s'aconsellà ell mateix, car es temia qualque cop de sang, de prendre's un bon repòs.

[«*Que l'escriure, noi, no et tragui el viure*», es va dir — i feu-me cas, companys escribes, no hi ha pas millor recomanació al món!]

—Bona, i endavant.

[Amb això, força, i passem al tema que dèiem al principi, ço és, al «*Territori antic per on adés balenes gambaren-hi*».

[Amb els coneguts personatges, n'Olinde Cassigall i en Deutinent Palim, lleugerament grotescs.]

Això li esdevé cada camí que s'ha trobat part ençà de l'interstici de qualque simulacre per on hi han ximplejades les sòlites ombres agafatoses de la ignorància — *que no hi veu de cap ull.*

És un neguit que no dura gaire — i tanmateix angoixós, rai.

Més tard, doncs (i de vegades, com dic, admirablement rabent rai), s'hi ha acostumat prou, a la nova circumstància. I llavors se n'ha adonat — *que continua vivint*, i que doncs durant aquell matí gloriós pot tornar a púguer dir — *alça, que ja s'hi veu* — i que tot s'hi escau com aquell qui diu 'nou' — una glòria de guipar-ho, panorama excels.

Així, quan el sacrapàs uniformat (uniformat: i, doncs, amb la mateixa autoritat, o més, que no qualsevol altre pudent armat, vetllador de les lleis escanyadores) agitava furibundament els braços, i amb això va espantar de valent la parella putifeina (i d'escreix 'pecaire') qui cardava allà baix, d'on esmeperdudament engegaren, cames-ajudeu-me, a fugir…

I ell — llas, qui, com el rei en Marc (tret que amb molta menys d'equanimitat, car prou ell rai que se la pelava allà damunt) — ell, dic, qui ho espiava tot des dalt l'om estant, amb l'esglai del crit i el ventallar de braços i el sobtat voleiar d'autoritàries faldilles, tot plegat tingué la pega que va relliscar de la branca — *ai, pobrissó* — i un instant es va trobar penjat del coll pel brut escapulari (maleïdes esglésies!) de reglament.

Sortosament, en canvi, la cordeta va petar, i així ell es va esfondrar i va anar a espetegar de cul damunt el codolam a la vora del riu, al cresp pel·liculós del qual la seua ridícula imatge s'havia anada estrabul·ladament reflectint.

Fos com fos, la sorollada, és clar, va atraure l'atenció del maleït director espiritual…

Tot fou u: atalaiar — amb les llànties ballarines dels seus ulls cap per avall — l'atans molt temut de la bèstia famolenca i, amb un darrer esforç brusc, llençar-se al bell centre fragorós del corrent del flum i, fort suïcidàriament, ja doncs jaquir-s'hi endur…

Jotfot, de quina tèrbola apoteosi apocalíptica no en fou llavors pas el tortuós testimoni!

Va veure que, boig de ràbia, el capellà — amb tots els indicis del qui

col (i reverencia) el maligne, ara accentuats per l'efervescència impura de l'aigua, marcats al seu cos d'avolesa — lleig, geperut i fragmentari — pel gorg marejadorament entortolligat — el capellà, doncs — foscament tremolós damunt la textura exterior, gairebé opaca, del molt pol·luït torrent, va veure'l que cridava sense fre, i, del que brau i braïa (i brauria segurament, si hi romania viu gaire), en copsava tanmateix esgarrifoses berles...

Fins al cap d'una estoneta de vertigen, no va comprendre que, molt repetitiu, això bramava: — *Relíquies, relíquies...!*

Ni que agafava macs i més macs de part de terra i que a la babalà els gitava amb tot l'odi cap al sector del placer justament on no es creia que adés el deixeble fementit, l'alumnerri espieta i escàpol, no s'havia somorgollat — o devers el torniol on ara ja devia rodar-hi com dins d'un embut infernal — tothora més engolit, o, si això no, cap al clot subaquàtic on les pinces i les dents de roques que grunyen, i d'altres monstres abissals, no l'havien pres per a fer-l'en indefinidament part de la natura rectament revenjaire — ràpida carn picada que esdevé, com més anem, una mica més mínima del tot en el tot total de les coses que, sense aturador, degenerant se n'anaven, com sempre, de mal borràs.

I ell, ambtant, darrere un matoll espès d'argelaga, just passada l'algoleja de l'altre cantó, es mirava doncs l'obscè espectacle de l'irat betzol a través de capes malestatgeres de boira, de calda i de pelets. I per a elleix es deia:

—Ahà, ben cert que tot comença — que tot comença d'ençà de cada instant que sobrevius... Com qui la claror torna a filustrar després de la temporal orbetat maleita.

S'eixonà les xiloies que encar se li encastaven, bromoses, a cames i braços, avià una capcinada de determini, i amb una certa embranzida, doncs, jaquint part damunt el vellut fangós les petjades negres i exactes, i bombolloses, d'unes mans i d'uns peus nus, s'allunyà cap cot d'aquella prehistòria caòtica i corruptora.

Xano-xano fins que, a les llunyàries, capaltard, s'ensopegà la silueta mig acotxada d'un altre fugitiu.

Glaçada imatge — vibràtil emmirallament. Cap dels dos no gosa de tornar-se afònic. Puntets d'activitat cel·lular ferotge se'ls enceten davall la pell. Petèquies a manta, sangtraïts galopants.

—Si això dura gaire pus, n'acabarem a tot estrop cancerosos, saps…?

Hi ha, pujant pels cargols del seu cervell, meuques a cada esglaó d'escala, com més amunt més atrotinades.

—Confiava viure pel cap baix fins als setanta per a tindre prou estona per a cardar-me-les totes, de la més tendra a la més granada…

Això el neguiteja, aquest dubte, i, amb un regust de recança, fita un instant l'altre mec.

—I ara tu m'atures al replà de baix. Em mataràs…?

Bruta sort. Ni l'un ni l'altre no es fa prou el valent, per ara. L'atac inútil no s'esdevé. A la cruïlla els llentiscles capcinen, somrients, acordats.

—Estosseguem…?

Ensems.

—Ei — diu n'Hipukeret.

—Ei.

Es veu que l'altre fugia de qualque congregació encar més rebregaire de collons i destructora d'ànima que no pas la seua. De bell antuvi, al trascol de llumeta d'un bosquet atapeït, havien sentida una basarda si fa no fa recíproca — instintivament, cascú reculava no pas a la clariana que els caigués més a prop, ans a l'amagatall més a la pingueressa.

Un vent bellugava les branques, clapes de Solell penetraven

l'ominosa foscor, i il·luminaven fugaçment sengles posats d'espantalls.

Ara es reconeixien, ambdós esparracats i marrecs — innocus, juraries — i es saludaven amablement i un pèl tímida. Una osmosi si fa no fot còsmica els cridava mútuament, i llavors, en copsar, amb retruny de tro incol·locable, l'espetec d'un caçador fantasmal, corregueren d'esme devers l'enmig, on una ombra més densa els aixoplugava, i alhora els ajuntava. Fugitius, cascú, un instant, crossa de l'altre.

Es deia n'Atles i era ventríloc, i li fa avinent que és:

—Cantaire alhora de madrigals i d'albades, i d'èglogues si molt m'estireu, no gens però ni anc de càntics eclesiàstics, ecs: la mort en rodes.

I que:

—Així com una pedra gitada amb força en desplaça, amb un 'crec', una altra — si les notes d'ambdues cançons que cant alhora, l'una amb la part jussana i l'altra amb la sobirana, coincideixen exactament al mateix indret (com fora el cas d'algú qui, erradamentmalprès per altri, per causa d'homonímia, fos lliurat a botxinot qui l'esbocini, i gens no pot acceptar la mort, d'on natural que se'n segueixin escarafalls i esgarips de greuge alçurat rai), un "crec" estrident esclata llavors que pot fins i tot asclar vaixelles i esquerdar talladors damunt la taula del refectori, d'on, l'altra vesprada, hora de sopar, el daltabaix rai — totes les sopes i apòzemes vessades…

D'on es veu que en fugia rabent que no el punissin de punició massa onírica, efiàltica.

—Doncs jo — respon ell — *quelcom de semblant, tu. Massa sorrat per un excés de canvi a les butxaques, me'n deseixia quan em trametien a comprar a ca la marmanyera un parell d'aquells fruits enormes i verds, rodons, sucosos i rosacis, tant se val… Ara no sé com tornar, no fos cas que es pensessin que ho despenia en meuques… (Rere les quals en saliv prou bon tros, per què negar-*

ho.) La qüestió, que — gens sorrat — puc envolar-me.

—És clar.

—I tu, doncs, d'on t'has desencofinat aitan doncs tanmateix reeixidament?

—D'un indret de convalescència per a ancians del règim, man. Tu?

—Estic fugint dels reportadors.

—Maleïts divins.

—Maleïts.

—A mort.

—A mort.

[Molt bé, perfecte, tu; som-hi…]

[No ens avencéssim als esdeveniments, mes, si mai arribaven a vell, després d'ésser, com cal, fusters, fematers, forners, ferreters, foresters, i d'altres oficis profitosos, qui sap si llavors…

[—Te'n recordes de les bòfies invasores?

—Uns ens qui ans ens…

—Braola l'horda malignant com el vent que cap honest meteoròleg no voldria mai haver de pronosticar. Brètols brutals, amb llurs successius sacrificis humans…

—Uns ens qui ans ens duien de corcoll…

—Exterminant-nos a ràfegues de gasos, i d'expansions atòmiques i d'absurds projectils ploguts sense més ni més del cel; cucs depravats, goril·les tanatòtics, psicòtics energúmens, patològics carnissers, et persuadeixen a garrotades, mentre alhora acòlits

decadents, faldilletes dissoluts, malèvols sacerdots egòlatres, de melics pletòrics, fan veure que t'omplen d'afalacs de vida eterna que intercedeixin per al favor que et demanen, amb fuls aires benignes, perquè paris el cul, tu, totèmic gegant indestructible, com un bon infant, qui amb el sacrifici es guanya el cel, llur assegurança assuaujadora i solaçant no re altre que idiota delusió, engany d'àvol pagador, i anaven de botiga en botiga, vetes-i-fils i plats-i-olles, i fondes i hostals, tant se val, i hi executaven tot déu, sense mirar gens prim, ensinistrats místicament i molt mistificada pels capellans i militars d'ençà de molt menuts, i llavors de per vida portaven la creu de llur estupiditat, creient, això sí, que, essent obedients en el genocidi d'altri, acomplien llur molt merdós paperet, per al qual prou havien divinament estats nats; soliloquejaven com folls lloros qui preguessin a llurs déus idiotes i abusius; i a les palpentes, sempre en la fosquedat de llurs cervells morts, travessaven aquest món misteriós; els trets de llurs visatges fantasmals, llur ambles i dembles maldestres i sincopats, com els dels autòmats, ansiosos per a arribar on fos qui hom els menés...

—Uns ens qui ans ens duien de corcoll, i sobtadament...

—No en tenien mai prou. Ans no n'acabàvem extingits per llurs urpes i armes, volien que ens en penedíssim, que demanéssim perdó d'haver mica existit. Ens volien oimés autodestruïts, que esborréssim la pròpia història, que romanguéssim sense avantpassats, del tot inexistents; de no cap altre món; habitants absents d'una buidor, una boïga, una nul·litat, abans llur providencial aparició...

—Uns ens qui ans ens duien de corcoll, i sobtadament uns ocels en forma de cràters se'ls desenvolupaven tot al llarg i ample de la pell, sinistres aterridors arlequins; els cràters fulminants indicis i instruments d'una rabent successió de secessions cel·lulars al cor d'una carn qui rebutjava de pertànyer a un esperit tan sumptuosament i bestialment desequilibrat...

—Només els caragirats, els botiflers, entre nosaltres se n'encomanaren, de la vil malaltia, i alhora doncs periren, podrits com ells i abans d'hora, suportant-se mútuament, car qui altre els suportaria, pútides purulències ambulants..?]

I quan, al cap de força de llegües i un no-dir d'esdevinences (de vegades francament compromeses) — part dessota les tendes contemplatives de vegetació sonora, i part d'entremig de les naus còmplices de furtives construccions, i part davall les voltes sufocants de soterranis i de cavorques amb presències latents, de sentors excrementícies i boniors de muricecs roncaires, o gàrgares de gàrgola de rèptils d'ull penetrant i badalls d'eixivernosos queixaluts, i al capdarrer, en fi, d'enteranyinats caus laberíntics — van trobar (oh, ectoplasma indelicat, aberració esllavissadissa!) el cos aparent d'una partera, la qual, rere un tel corretjós de súpliques solemnes, reeixia tanmateix de comunicar un suau esbufegueig, una bafarada de temptació (ah, concupiscent exhalació que els enjova pànicament a l'agonia!), fatigat corriol on jeia ençà — devers l'envelat d'altes plantes sinistres on ells dos serpentejaven — una crisi estranya els servava una bona estona paralítics, una mica més i epilèptics.

Després, que havien vençut tot un atac plujós d'escrúpols monòtons, ja van resoldre doncs d'esquivar les diverses abominacions de caire barbàrica, d'inspiració molt infame...

I així doncs, per comptes d'endinyar-li cap sobtada clavaó de desesperats ultratges — com fora ara, ultra torturar-la, de menjar-se-li així mateix l'albat, rosegaires, mandrosos al rostar, a tall de carronyaires escarbatassos la despulla d'un conill mort de la passa — i, si això darrer no, si més no de fer-la submisa a llurs desigs més lúbrics, capricis pus exquisits — i així anar fent... — s'aplicaren en canvi a obtindre fos com fos que llurs bròfecs treballs de ressuscitació esdevinguessin de totes totes allò que se'n diu un autèntic èxit.

Fent excepció de qualque conat peremptori de maquinació barroera, doncs, els dos paràsits bavallosos (oh, hàbils sangoneres de rescat encastellades en vèrtebres de panegíric!) van atènyer al capdavall de convertir la feixuga rigidesa del femellenc 'cadavre', on les tenebres degenerescents de la mort reduïen l'heroïna i, a pleret, mes prou laboriosament, i a còpia oimés de facúndia, les repercussions inconscients de la qual bategaven al fur intern de la persona i

n'empenyien, amb sacsant alacritat, ignots peons — contactes encallats eixorivits a una desintoxicació en pota de gall (focus del cervell entorn, per cada nervi i vena) — i, encar a còpia d'altres tendres subterfugis — com fora ara la catxa prodigiosa de què ell en feu prova, alhora que li vessava mormols d'adulteri golut, pudint a boc eixit, bo i gratant-se amb una ungla, pulcrament, la tosca o el tur part dedins el reng de baix de dents, i, seguit-seguit, embotint-li'n la pasta virosa, ben econòmicament i repartida, a cascun dels dos narius — ço que devia desvetllar simultàniament, dins l'ànima molt ensopida de la víctima, qualque presumpta angoixa de drings sacrílegs (barreig inert de bocs emissaris i hierofantes trempalluts) i ensems (l'un no treu l'altre; a l'inrevés) qualque llargament covada hostilitat específica que en un daltabaix espontani neix turbulentament als traus de la cara — van gaudir, tot plegat, de prou traça per a treure-la, d'una manera pràcticament gens cruent, del sílex inexorable d'un cementiri encaterinadorament pervasiu (ço és, és clar, omni-infiltratori), és a dir, d'aquell erm caminot oblidat, pretèrit, qui re-mena (reduu) (oh, medusada angúnia, entre rots muts de borms borborígmics qui es fonen molt a contracor a l'humus!) al si aterrit de la terra.

En aixecar-se maquinalment, i badar el ulls, na Tecla, car aqueix era el nom de la recumbent i gemegosa xipòtola, allò primer que no feu fou encertir-se que el fistó rosegat fímbria avall de la seua faldillassa conegués ben a tesa la qualitat rugosa del terra pedregós i esbarzerat; en acabat, que pogué escapçar els pertinaços fils d'aranyes amb què els seus dos estupefactes súbdits, vassalls llobets, li havien enganxats els llavis, iterà, mes ara prou audiblement:

—Catecúmens empudegats qui heu desaprès el catecisme, i profanàveu heretgetament una altra verge!

Se la guaitaven, un pèl nefrítics, amb (cascú) un pam de nas.

—Soc la molt quimèrica beutat per qui us desficieu d'esperar anys i panys, assegudets als pedrissos de vora el nàrtex, com d'altres mudes carrinclones figuretes del jardí, i fent-hi doncs manta de bonda — jotflic, estaquirots — i tot per a cap avinenteseta de clissar-m'hi, sacratíssima vestal qui de lluny en lluny, en afetgegada nit, obre la porta del templet — i per si no fos cas que us repartís en la

seua molt miraculosa aparició qualque distret benifet.

—Em cag en Re — exclamà ell, mordaç —. Puta ‘clerga’, ja ho veus tu: *una alfaquina!* Només ens mancava aquesta!

Els clergues i llurs innates perversitats. Transformats en monstres de naixença. Perquè, de grans, fotessin de mestres, és a dir, de pallassos; menes d’espantalls ganyotaires i caragirats, qui tot t’ho regiraven — les mentides te les feien passar per veritats; les veritats per mentides — i qui alhora tot s’ho regiraven — es regiren el melic amb la mateixa facilitat que es regiren les palpebres per a fer por a la pobra canalleta.

I n’Atles, ujat, pregonament enfastidit, també tombava cua, en acabat, això no contrastant — cal afegir — que volguessin haver-li llençats uns quants d’esparsos rocs al capdamunt, cosa la qual que només una sorollada amenaçadora de carros (amb gent estrafolària sobreeixint-hi) que en sotraguejant esquera avençava, com voluda de llagosts gegantins, pla polsegós amunt, devers llur fugisser boldró, els va privar de dur a bona fi.

Aviat no foren ja sinó ben lluny.

Força més tard, se n’adonaven: un formigueig ostentós els anava envaint una serenitat que, fins suara no feia gaire, ja feia un bon tros de camí que els havia anat acaronadament envestint…

Ara, doncs, el respit, amb un mer esclat fumós i sord, es veia esbocinat. La remor dels embatols de l’oceà balbuç els feia cap, i els estrenyia amb embranzides impudents. Assilvestrats, avesats a l’estiribel, s’ho esperaven tot — la natura anc no saps per on t’eixirà. D’on, tot d’una, també van córrer cap a la platja… *A veure-m’hi què.*

Aleshores, en examinar els nítols inics d’un naufraig escunçat no gaire adés (quatre o cinc setmanes pel cap alt), cap excusa no els fou prou bona de penjar-se com infamant insígnia que els rellevés del fatal enderivell que els xuclava devers un cofí ferri sepulcral mig encastat a la borra estantissa d’un matalàs esventrat.

Les fenelles o frontisses per on la botarga semblava haver d’obrir-se

regalaven tostemps, amb una lentitud emperò relativa, una bromera trontollaire on, ben mirat, millor calia malfiar-se'n. *No fos cas que el potineig els sortís car…*

Així, doncs, esquitllant-se, amb ruflets i queixes ronques, i amb gesticulacions impensades, de l'eixam de càndies mosques qui, com ells, estudiaven quin truc no els servís prou perquè potser el trastot els permetés al capdavall que el violessin, voltaren, en cercles com més anàvem més èmulament reduïts, aquell bagul portentós — ço és, ubèrrim en promeses — fins que al cap del carrer ja no hi foren ben bé a tocar…

Tret que llavòrens sí que…

—Allò, es deien, *era segurament, hum…*

Un taüt un bri peculiar… Constituït per dos calaixos: el jussà, llas, bavadís i mig ragut de podrimener; el d'ensús tot estellat, eixut, però; escartronat, trenquívol… Ambdós calaixos units (o separats) per tot un sistema lluminós de pius i pollegueres, sivelles i espasetes, d'exuberant decoració i d'enginyosa concatenació, tot plegat.

Amb quina tremolor d'anticipació no feien córrer simultàniament forrellats, i pitjaven i petjaven botons i marxapeus — i això, ai, fins que els espetegosets ressorts no cridaven, xeremells, llurs desfetes i abandons més finals!

Tost, podien desenferritjar l'intricat mecanisme que besava els dos calaixos que ara es repel·lien esfereïts. S'atansaren a badar el de dalt. Amb una certa precaució, amb l'ajut de qualque ceptre rebutjat per màgics o profetes desnonats, o només qualque bastó fortuïtament faitís, n'aixecaren el quarteret o batiport i…

Allò no fou sinó un altre batibull d'insectes nous: en aqueix desconcert s'havien transformats els sucs perniciosos d'una calamitat d'aliments allí estotjats, per al consum gradual (mitjançant un tènue engraellat ple de brocs adaptables de goma de diferents magnituds), per al pausat nodriment, doncs, del…

—Del pontífex!...

Del pontífex encabit un pèl nàquissament al calaix jussà.

Efectivament, encapsat un si no era delicadament entre uns tous pudents de cotó fluix — ara molt repugnantment xops de pler de conreus bacterials, i incompatibles, de secrecions malignes de la senilitat més urgent, i del més pròsper degenerament, viral i àvol, de tots els òrgans qui componien aquell infame amuntegament d'elements heteròclits: fustes, aigües, químiques, cossos... — inclòs ací l'inescandallablement poblat del més gros, de qui els intrusos, hostils i fervents, sediciosos i una mica més equànimes en llur esquírria de microbi (i bé espontàniament, o en negligent aglomerament de veïnat en fermentació), perpètuament li n'acreixien la integritat, d'on les tàcites friccions provocaven els soporosos fumets de què hom (*eu, l'escriba*) suara en feia esment — l'arrogant autòmat d'un venerable pare religiós passat de contraban ara aixecava, amb una mà esquelètica i groga, entre les amargues admonicions d'una ranera ranca, el càntic lúgubre (o adesiara el litúrgic clam impertinent) d'una cerimònia remota (tret que encar entaforada pels recòndits caus cranials negats de pútrida limfota), d'on la notòria exhibició que en volia (a desgrat que es moria) fotre, despertava vivament — més que no pas una evocació de voluptat, és clar, o, si això no, de respecte arronsat — les esgarrifaós del més covat avorriment en el llamp forcat que eren aquells dos espurnejants minyons.

Esguardaven sagaçment (i amb fàstic) les llordíssimes vibrisses canores qui convulsivament els escopinaven verins i (ençà de llur sol·licitud impetuosa, o misericòrdia, les quals sovint, amb cabal magnànim, havien demostrades devers les realitats de reputació si feia no feia natural — com ara eren els lliris, els llamàntols, els aradres, les bugies...) esdevenien un precipitat rabent d'assídues sospites virades en quimeres d'allò pus agressives — erupció ininterrompuda en pic iniciada, d'on la recompensa, si no pitjor, és una torçó més i més inclement qui puixant et burxa als dintres de paltruus com més anem més maltrenats — tot plegat molt desenvigorit part defora, escalabornat per la llangor cruent, la qual encar s'incrementa si, com llavòrens, doncs, el pontífex sermonava (tret que res de re no se li entenia):

—Capteniu-vos-em'ns, fills meus, i al capdavall potser qualque maljorn de Sol fos, us donaré xanguet — i per comptes de dimonis, encar semblareu... *persones!*

—*Si quelcom balla, el falcaràs!* — ultrat, va exclamar ell sense pensar-s'hi molla.

"Si quelcom balla, el falcaràs, oi...?" Precisament ço mateix que havia sentit en d'altres circumstàncies, en avinentesa feliç, un camí on un guardabosc (subaltern llec, sagrera avall) estuprava (rere una capterrera mig esbaldregada de grèvol, boix, vidre i mosquits) una sor del seminari femellenc veí — una germana de letícia massa bellugosa, aquell migdia bulliciós, en contacte inebriador, pobrissona, amb la natura descordada, després d'aitanta de tenebra i d'humitat a la molt fastigosa cel·la insana (altes pudors de conys malnets).

N'Atles (el seu company) potser no ho havia sentit mai, això, així pel damunt — *ara, quelcom de semblant, tat...?* — i per això ho entenia tantost, a l'eco, com si res...

O no fou, en canvi:

—*Perquè no balli, fica-li un tascó*, allò que li feia l'efecte que havia copsat bo i espiant, finestra empersianada a través, una matinada boirosa, en una taverna altrament closa, plena però de revetllaires nus de tranuita esvalotada, ballant damunt la taula, celebrant qualque triomf ric de trofeus i despulles, i amb xil·les escadusserament erectes...? O, si doncs aqueixa inducció no, qualque altra de fort pareguda?

—*Si va balder, constreny-ho*?
—*Naquis et vull, mon cony*?
—*Amb un qui en capigués n'hi hauria prou...*?

Hum! La qüestió: que ara, marejats, recentment escàpols, esbufegadets — amb aquella commoció combinada de lloc estrany i maleïda descoberta — i tanmateix la cosa, ça com lla, els sonava, fet i fet, tret que tampoc no en sabien identificar la font amb tota finor, ço que contribuïa, gremolencs, a llur empoixevoliment.

Què havien de fer? Respongueren tanmateix a la múltiple, insistent, injunció.

Havien doncs gitada enlluny la casolana filosa de la dolçor devers tot allò qui és viu sense congrenys ni afaits ni matràfola insignificant i vana — ço és, el boldró equilibrat d'allò viu — i perforaren els eixams.

En acabat, menys metafòricament, per comptes de l'estri bon company de la qui teixeix i esgrana amb cony suat, manprengueren ans arboraren la clava hercúlia i ensems (car feixuga rai) l'enfonsaren cor avall (si cor podia encar dir-se'n) d'aquella corrupció efervescent, aquell pútrid formiguer multitribal qui els hàbits insultants més o menys delimitaven.

I ja ni a distreure's a fer cert que el bruixot finalment els expirava com calia no es dignaren els dos rebordonidets vaticides. Ans estossegosos, tragitosos, recularen novament terra ferma endins, hò, i bon tros desil·lusionats, car ni botí ni vera troballa no en treien d'aital instrument de mort com ara un caixó hermètic i, sobre, molt desencantadorament i enganyadora decorat.

Fins que d'altres límits més de debò no els aturaren.

—*Duad, duad! Riu d'infern! Riu d'infern!* — viltingueren adés l'un, adés l'altre. I els eixiren dels enteniments (ençà de lentes, endormiscades, classes) qualques noms, i en feren esment a veu alta...

—Estígia...
—Leteu...
—Aqueront...

Força apropiats a la saó, calia convindre, d'escaiença pintada, com ara també no pas a l'astre immutat del cel, ans a llurs fosques llunes, ben semblants ambdues, i que ambdós, l'un com l'altre, i malganosament, bastaixaven a plec o a gep d'esquelet solcat per rogallosos uadis de desídia.

Ara, cascú amb la seua mangala, com adés el jove Prometeu desvagat, escapçaven sense més mèrit ni intenció rònecs escardots. I això fins que no se'n cansaren i no s'aturaren entre el més espès del canyisser, afamegadots, esvaïdets, a dur-se un mos al bec de ço que hi trobessin: ultra cassoletes d'aigua amb renocs, rels de joncs i tiges novelles, i brots de repalasses i salicorns, de recapte principal...

[Quins àpats més precàriament improvisats quan fuigs del niu pairal i no ets sinó un altre sense sostre, i pitjor, un sense rebost!]

Per a més xorrèstic, roseguen segonament ungles.

Tret que ara s'han fet grans. L'escàpol n'Hipukeret, l'escàpol n'Atles — els dos lolites (*romans, per què, però, no...?*), desertors d'escamot de càstig.

Sota un saüc carregat, s'han ajaguts, ja diguéssim tips de lletsons, de plantatges, de levístics, hò, de moixernons, i, crus, de moixons sense esquerar.

Llavòrens, un murmuri irresistible, amb tentacles qui com ara teixeixen gens sumptuosos epitafis, els consterna, i, de letàrgics, *xst*, esdevenen d'allò més trepidants.

—*Qui en deu provocar la demolidora ona expansiva...?* — bleixa ell.

—*Romandrem (com patètics obnoxis) malmenats per les depravadores proliferacions enigmàtiques qui ens tramet l'absent...? O, per aventura, arrapats al rude expedient de l'especulador iconoclàstic, eixirem intrèpids novellament a penetrar els humits espectres magistrals qui ignominiosament ens tenallen mitjançant els nocius infusoris de l'auto-blasme...?* — respon n'Atles.

—Tret que no hàgim estats enverinats pel pap de qualque pardal — fa amb la veu del seny.

—És l'absent? És l'auto-blasme...? — dubta —. *O les fantàstiques figuracions qui la paroxística vegetació i el paisatge ambigu aparien amb colossals, subterranis, vicissitudinaris, sòrdids mosaics metamòrfics de clamors ecumèniques (i assenyaladament, conspicus aires de sarcàstic i vituperaire grinyol)...? I no en fotrem pas de tot plegat abstracció i no eixirem, com dic, a eixexposar, entre els cons pinosos, el perpetu empaitaire, el perfuntori usurpador de l'execrada autoritat, qui se la sacsa amunt i avall, qui es sacsa amb ardu briu el seu contemptible gonopodi relapse, d'on al capdavall no ens fornirà el greu perboc, vull dir, infligirà, llas, la valetudinària creació d'un altre seminari (indecorós gargot de semen, doncs)...?*

És d'ell, doncs, de qui es tracta, de l'estrafet Olinde Cassigall, persecutor incansable. Maleït captaire boig, decrèpit renegat, expatriat tanmateix invàlid (no li n'hem fetes pas travessar poques, de ratlles d'estranquis!), el qual, com cada camí qui es pensa sol (i quants de camins no l'hi sorpreníem?), es canta qualque panegíric magnètic, ell fulcrós entre pol i pol, i, crustaci masturbaire (quina mania!), vaticina fort que els seus dos pinyolets tard o d'hora inauguraran a perpetuïtat el més cru i cruel doble eclipsi!

—Saps què...? Som-hi! — i solemnement s'havien resolts a operar.

[Ai, i ara! I ara...? Per quins cimbells seduïts, parell de titelles tossuts...?]

—Anem-li, oidà, a carregar les cabres; cantem-li'n a tornajornals les nostres eminents quatre caterines!

On, coses de la vida, per comptes d'allò altre tan virolat, els velluts emocionants del granat dels hàbits de mag, de seguida els dos lolites s'encepegaven amb...

—Pse; l'únic que en treus: qualque advers captiu o altre, llas, i crestat! — feu ell, en acabat de bandejar un feix de branques túrgides de teix que li impedien l'esguard.

Efectivament, allí els era: l'heretge lligat al tronc d'un roure arronyacat, caquèctic, de qui la silueta, a contraclaror, avantatjosament acompararies al llamp invertit i glaçat.

Sinistre datpelcul, només vestit amb un drapot de feltre burell que amb prou feines si li embolicava part del cap i muscles, i aitan ensulsiat com la soga li jaquia d'ésser'n, mig eixarrancat doncs entre les rels de la soca, i, damunt, qualque emfàtic escurçó de fresc orfe, i doncs, molt dolgut, l'havia acabat de queixalejar a la cuixa nua, o aquèn girientorn, d'on potser l'origen dels flascs gemecs i la pàmfila rebequeria exsangüe que oïren feia poc, i així mateix la llorda sangada que se'n manifestava.

Quant a l'escurçó, vés a sàpiguer, tat...? A hores de llavors, confiem-hi, ja prou lluny, clandestí i ectoplasmàtic, tip del seu joc que ningú gens no amusa, enfonyat novament (reconfiem-hi, repugem-hi de peus) al seu mendraig o santuari inaccessible, on invulnerabilitat, sí, és l'únic, estricte, atot.

Condemnat embrió inic, capaç dels subterfugis més difícils d'indulgenciar ni pels qui, tendrets, fictament esparracats perquè els nodreixis de franc, monjos del vague sermonet, això venen a bon preu (despatxen) i esbomben.

—Esbomben — consirà ell, antiofídic rai —. I, si ho podien, amb clorat de sodi, o amb qualque altre explosiu anàleg.

I s'exclamà, bo i trepollant enormement: "*Oh, fer-l'en pols com cantàrida!*"

Car això mosseguen escurçons d'església: collons.

—*Tallava...* — desvarieja, bon pic mig deslligat, el luctuós captiu —. *Tallava vímets a cops de destral, i haig... I haig...*

Qui li anava a fer cap cas? Com un cabàs, al cap de re. Car parlava per a ell tot sol, s'esplaiava mandrosíssim per cabal...

Això cal que ens ho apuntem al cap, admirables com-patidors, i amb

tot el decòrum solidari que l'emergència ens permet de suggerir.

El mec com si no hi fóssim. Massa enfebrit o què. Només se sap escoltar elleix, part de dins, cal suposar. I així tot allò que hom li diu (i els altres per aventura li digueren, i els qui el lligaren amb denúncies alçurades, esmem-nos-ho), ell s'ho repeteix en ecoics mormols.

D'on triaren d'ajeure's una miqueta més, i guaitant miasmes s'ensopiren. I, novament, vet ací la font gens harmònica dels ferotges garranyics que els despertaren ans esfereïren. El mesquí mesquer, amb ràpids moviments dels seus llavis pintats, es recontava, amb reglots a pler i uns esgaldinys escadussers, tots els arguments escolàstics, i els dogmes eclesiàstics, que antany les serps del monestir, d'on (també ell doncs) reeixia d'escapolir-se, li inculcaren, les quals ara, i això d'ençà de feia un tou de dies, com més anàvem més se li entortolligaven al ja no gens entenimentat enteniment, d'on, en tost de comprendre re, encar se li anava la cosa empitjorint, exacerbant...

—M'havia reposat a fer la migdiada, tanta d'estona llavorant al petarrell del Sol, massa desesmat; m'atansava a l'ombra exigua de l'únic arbret, el dels fanalets, o potser un llentiscle, al rampeu del qual es repenjava el sellonet; anava a fer-hi un xerriquet, i...

Silenci. Trencat de trast en trast per fragments de paraules màgiques encar més incomprensibles que no les que aprengueren sota la fèrula de n'Olinde. Fins que no torna a esclatar:

—Fillet, si en saps, d'ofendre! Contumeliós rai; a quin Xaró consires que et voldrem! A cap!

Llavòrens una estoneta a rosegar amb la ferramenta escassa la soga fluixa que encar el ferma al roure mort. I ara, de bell nou, esberles de raó un si no és confegívoles, col·legívoles...

—...i haig descoberts, minúsculs, a distàncies siderals...

—Oh! — digué n'Atles —. Té raó. Què no donava ara per un got de sidralet!

—..., siderals, d'ençà dels meus dalts magnífics...

—És clar, me'n conec a pler l'orografia...

—...magnífics, tres seguicis convergents...

—*Xst!* — ell, amb un cop de colze li matà aquell afoll de facècia.

—...convergents: un de formigues, un d'erugues, un de capellans. Convergien i naixien a la mateixa cruïlla. I així és com m'ho fiu. Jo qui tinc tan bon sistema, jo qui soc l'al·legoria de l'independent, i me n'anava a grans gambades, de pla peu damunt els tres grocs del signe radioactiu, sense mai trepitjar ni cap cuc, ni cuca, ni escarbat — cosa difícil, car la talent hi era — que...

Per dissort (o no), en aquell instant tan dubtosament penjat, el miserable apòstata la dinyà. I els dos lolites (no pas la mare qui els va parir, qui segurament hauria fet millor paper), en acabat de deseixir-se amb quatre remucs de les blasfematòries ejaculacions de rigor, foteren el camp trescant per viaranys molt rarament fressats.

—Buf, un moment havia tingut por, tant escotiflat el mec, i fet malbé, que no fos que fos encar el pontífex Pompili — feu n'Atles.

—No em diràs que t'imagines que podia haver sobreviscuda aitampoc l'hercúlia clava — s'escarafallà ell.

—Qui sap! O tenim darrere un segon Olinde; *fotrem goig!* — ço que els enjogassà qui-sap-lo.

Se'n deien de bones, dels "pares", molt persistents.

—Mes se'n fan dir perquè som orfes?

—I ells els nostres pares, tret que tan "espirituals", és clar.

—Doncs no és pas a l'esperit que et fan mal quan et fan treure la palleta curta i se t'hi xarrupen la saba fins als pinyols o quan te l'emmetxen i llurs forcípules t'esqueixen mant d'esfínter i esbotzen

mant de budellot.

—No en sortim pas gaire bons epexegetes de textots ni papirots sagrats; ara, edeòlegs (coneixedors d'aparellams sexuals), això rai.

Es referien a n'Olinde (ell) i a en Deutinent (l'altre), alhora llurs pro- i con- (fessors) més principals, prefectes. Et saben tots els pecats (confessor), i en acabat els divulguen (professor) a totes les classes, això també, mal-difressant-te l'empegueït 'pecaire' amb noms no gaire fictes.

—Reïra, i tothom sap llavors a quina figuera exacta no m'enfilava per a espiar-hi estupres. Hi soc l'astruc esparver qui lleuger es posa a la branca i, amb infinita paciència, com n'Horus mateix, soc sempre la mateixa hora — la una: tostemps trempada — fins que no calgui veure l'essencial, on mos ulls aleshores s'embalen. Sota meu, on en sobtats terratrèmols les plaques tectòniques del cardar entre monjo i pastoreta, o monja i pagerol, o monjo i monja, o..., cuiden des-perxar-me, he vistes altrament, llongues nits de calma morta, les penes perdudes de mant de mortal. Ixen les cuques feres dels estalls prohibitius i s'aventuren fins a cadolles enllunades...

Ah, llavors, les escomeses i els crits breus del qui perd — o no. El poètic abeurar-se, compassat xarrup; i l'ús delicat de les latrines, sempre reparades, sense màcula, l'endemà. I, al cel, els focs d'artifici d'indrets massa exòtics; qualque festa enjondre, o acèn qualque festiu malefici que hi deu tindre lloc...

El desert de pint-en-ample encobeeix els tapats: com més tapat més adaptable, més inconspicu, més adient al paisatge, més estimat. I encobreix i aombra amb ombres les ombres.

De vegades, oh, els ciris no es volen encendre, i la celebració o l'ofici embruixaire s'ha d'ajornar. La nit, la mestra de veritat, tu, per al jovent. No fa...?

Eficaços, isnells, els escamots assassins hi executen i sebolleixen en un cluc d'ulls, i no saps si has vist re o t'envaïen petits ventissos malsons. La mort molt romàntica del jove activista anti-guerra. I darrere, veig la noia qui en bicicleta (la seua camisa de seda

ambrada relluu a la lluna) corr a ocupar el lloc que en vida ocupà el noi qui amà — i ama, ara que és mort, doncs, encar pus.

—Heroismes, ve-li. En Deutinent estentori ens vol capellans legionaris, sacrapassos castrenses.

—Allí es fan els homes! Allí us donaran pel sac in sàcula saculòrum!

—I ho endevinava de mig a mig. Déu meu, reïra, no m'hi potinejaven pas pocs, al baldufari ressentit. Encar en pateixc de valent — espoderaments rai, a l'hora de…

—A qui li ho dius!

—Et feien estudiar el *Darrer Penjoll al Llibre dels Morts*?

—Cada any pel Festival Itifàl·lic de la Faisana.

—Ha-hà, tens raó. Tots els professors i reverends se t'aixecaven les faldilles en imitació, molt reverent, del pontífex.

—Es bellugaven el niu, s'hi furgaven per a eixorivir-hi l'íncola refractari. T'hi mostraven la faisaneta generalment força tocada de l'ala. Atrapar-la, plomar-la, sucar-la, coure-la, cremar-la, gairebé tot era u, un bleix, i no en roman en acabat sinó un flonjo osset.

—No volen fer la competència deslleial al Tan Alt (el '*Faraó'*) de l'Alt Lloc (el '*Per aà'*, o indret més sacre, el Palau on habita). Ell sí que se la treu i ha d'ésser trempadota d'allò pus. Deu ésser falsa: bisbe (o godomassí) de pedres precioses.

—Però prou cal exhibir urbi et orbi aquell fal·lus trempadíssim i gegantí, altrament som a un any molt lleig on el miracle de l'aigua beneita no s'esdevindrà.

—Es veu que tothom hi (i l'hi) aplaudeix esmeperdudament i adelitada.

—"*Tindrem bona collita! Tindrem milers de fills! Tot surarà!*

Mercès al vit trempat del qui més mana — i manarà pels edènics meandres del més amunt encar!”

—Pagerols, els ho fas empassar tot. Adoren que els faços beure a galet. La nit sencera clapen. No aprenen mai re.

—Car què altre vol dir “creure”? Creure falòrnies, és a dir, ésser un crèdul babau, bavós llepabaves.

—Àdhuc, reïra, què en traiem d’antropomorfitzar (i pitjor: déu-fer-l’en) el Sol, forn fulgent, cosa bullent, cos il·luminat?

[Podem dir: *—No és que sigui groc, és que pateix del fetge.*

O: *—Sol esblaïmat: de por cagat.*

I encar: *—No és pas que sigui gaire brillant, merament espaviladet…*

Vull dir, si l’en fas persona, ni que sigui divina, els taps rai.]

—Innòcues juguesques de seminarista, nosaltres en sabíem també pler.

—I el Festival d’Àtom? Aquell era bo. En aquell se la pelava en públic tothom, àdhuc els deixebles.

—És que ho diu la nostra ‘bíblia’ (la bona, vós, no pas cap de les dels àvids avars usurpadors semites!), no sé pas a quin dels ‘*Lligalls Esparsos del Reialme de la Pols*’, si fa no fa: “*A Heliòpolis, n’Àtom, déu-Re, engendrà pelant-se-la. S’agafà amb sa mà la xil·la, i se la sacsà fins que no s’escorregué. Son frare i sa sor així foren nats, en Xu, i na Tefnut, de l’escuma, de la bromera, ‘afrodítics’, de les xiloies, tot fets, perfets.*” Prou calia commemorar la feta, jotflic.

—No, però tant de mal no et feia, si et donaven pel ses; no pas, oi?

—Al començament. Una burxada o dues i au, torna a seure a la cadira i obre el papir i te l’aprens de cor, ximplet. No pas a tu? Cal dir, comptat i debatut, pitjor que no que et búrxon amb un punxó i

tot… (Això sempre em fica tan nerviós…!) Bledes, raves i d'altres melons de l'hort, on soc plançó rutilant, amb esdevenidor palès, promès, m'ho demanen nyic-nyic, cossers, cosons, de continu; i, amb ells, llurs fats coneguts: bajoques, figa-flors, préssecs i albercocs verds, verosos, tabolls i àdhuc lloques, tots plegats degudament entretocats a propòsit del molt que valc, o si pus no dec valdre — *guaiteu's-el!* — fan — *si en fa, de goget, i, mare meua, tendre!*

—Me'n faig avinent. També en tinc mala memòria, de llur baveig. Tu els veus vegetals, jo els veia llimacs. Al cap i a la fi, parents.

—Aitantes d'imprecacions amb totes les de la llei, ja t'ho diré, m'estovaven fet i fet; doncs, com ara; ací, soc a afluixar la moma dringaire de les meues sucoses, vull dir, suculentes confidències; allí, els proferia lents sucs del cul, com aquell qui diu, que, ió a ió, es tornen pedra fòssil del monument molt espectacular a llur d'empertostemps sobreviscuda existència. Què hi farem, som així; ens estrompen (o ens estrompem) consuetudinàriament pels atzucacs del trajecte animal i ens n'empassem la pols bruta, la qual, és clar, tant se val, sempre podem amanir a contracop amb els assaonaments de l'*en acabat* bonhomiós i enyorós — si doncs no enyorívol — al capdavall, transformàvem (incipientment) com transformem (més esversats) les catives escatologies (misèries de la vida) en objectes d'art ans d'estudi si fa no fa fetillers — això sí, però, durívols, ben durívols.

—I te'n planyeres, és clar.

—Protestí, protestí. Dic: «Ei, capità; infós amb el mateix esperit del degotall cel·lular pacient i nogensmenys inflexible, doncs, haig de dir-vos-en sense manies, ràjon com ràjon, i ja esbotzat el broc d'aquest *bon-jorn-tingueu* amb què, refet i dret, us em destap, object, molt humilment i tant modest com calgui, que…»

—Introit estroncat, i encar en reberes pus.

—Tu ho has dit. A l'exèrcit, com al convent, hi ets a obeir-hi, i prou.

—I aquells carallots qui ens volien de sacrapassos castrenses!

—Són els qui hom es boqueix més assíduament, és clar. Cada legionari darrere — babiloni-cataloni, egipcià, lolita, frigi, hicse frígid, laketà, i abrandat, huracanat, sicoriquenc, i ilerget, i ildird, i romà… d'on sigui… d'on fos que fos… Puden menys que no ningú, blanquets i netets sota llurs faldilletes, flairosos de santedat, d'on que te'ls vulgos cular més que no cap altre. Davant la tenda de cascun, llargues cues cada vesprada.

—Com enyor tanmateix els jorns i les nits de llibertat! Allò era pau i innocència. Dalt la meua figuera, soc n'Horus jove, n'Harpòcrata, déu del silenci immaculat.

—El basengi és el seu gos, sempre mut, criat del silenci perquè mai no digui re. Espera't; n'Horus, jaqueix-me'n recordar… Fill d'una verge…, tot s'hi escau…

—N'Isis, en efecte, la verge qui tanmateix parí un infant. Es banyà al riu on n'Osiris fou esquarterat — qualque angèlic espermatozou prou malparit i qui doncs reeixia a infiltrar-se-li pels plecs flairosos del…

—Això dels papirs antics, bestiades rai.

—No, però sovint poètiques rai, no fotem. Les imatges al magí! Tan bonic que és tot quan ets innocent, quan la brutícia i la malaltia no t'han corrompuda cada relació de cos a cos; dolçament pelant-te-la, estimes l'espectre del món, l'espectre fet meravellosa dona; ah, tu, deliciós… T'esmes el cony somiat com ara si fos la porta de l'amable paradís… (*Ai sí… La mare tan grossos i els meus tan petits*…) Doncs allí dalt soc, només sospirant amb els batecs suaus del Sol d'estiu o les caldes alenades de la reposada nit…, i mentrestant, esperant hores i hores, davant la cometa dels herbeis somalls, vora la tàpia rudimentària, on fa tant de bo de jeure-hi i cardar-hi, que la parella heroica, mítica, no faci cap a espetegar-hi, trons i llamps, i a somorgollar de bell nou l'univers, en una tempesta rabent de passions, denses emissions de missioner, i hi colc…, llongament hi colc, hi colc…, hi colc silentment la deessa sobirana del fotre… N'Hathor…, n'Hathoreta, ella sempre tan dedicada a la feineta…

—Te'n recordes de na Tecla Dudols?

—La sola tecla que no tocaríem mai. Fingeix que ni ens coneix. Restituïda al seu lloc per l'exèrcit per a aquell sever servei...

—I llavors ens expulsà del seu templet. Uns fanàtics com nosaltres! On s'és vist?... Expulsats del templet de la deessa del xonar, i tot perquè no portàvem prou amulets amb els quals refer-li la virginitat...

—D'aquells talismans papiroides en calia un bon feix. Són molt sagrats — hi duen, molt apotropaicament, l'ull de n'Osiris — ull gegantí dins el piramidal triangle.

—N'hi ha qui en diuen bitllets verds de banc... Molt fetitxista tothom. Ara, és veritat que restitueixen virginitats, i reputacions, i el que calgui. T'"innocenten' de mant de crim — de pseudo-crim, en aqueix cas, vull dir, llavòrens, car amb el feix d'ulls de n'Osiris en tens prou perquè ni et destrenyin més, ni ja t'executin del tot, ni àdhuc sovint que perdis la canongia ni la posició social...

—Ves, pobrissons de naltres, tat? Doctrines que aprens de petitó. De vegades te'n recordes, de vegades te n'oblides. Què hi farem.

—No ens n'escunçarien pas de tan grosses ara...

—Llas, no; gats avesats.

[Això alfarrassàvem, beneitament, que, ara, destrets d'aquells, malentesos, contratemps, no ens en passarien o ens n'empassaríem mai pus... *Ah, il·lusets...!*]

[—Sàpigues que adés, de jove, m'havia volgut perfecte, i a la botiga, hores de lleure, quan no venia ningú, aprenia tots els noms, de les plantes, insectes, animals, minerals, i les llengües d'alta cultura, i quan caminava, els reconeixia tots, flors, escorces, borrons, fongs, líquens, escates, i els saludava pel nom, "Vatua la vàlua, company, com anem! Ací ets, plantatge... i tu, borratja, i tu, teix... i vosaltres, faig, gaig, reig... i tu, papallona groga, i tu, la blava... i tu,

mallerenga… i tu, sofre, i tu, pirita (or de foll…), i vosaltres, muricecs i rantells, i cuïcs i els àcars i els afídids, i els llimacs i els tartranys, i les sargantanes, els sabaters, les saltarel·les, les sangoneres…” , i els deia coratjosament el nom en rus i en alemany, i com em somreien, benaurats que els reconegués, i em deien de benvingut a llur reialme perfecte.

Entre perfectes ens entenem perfectament.

Llavors les envegetes dels pròxims qui em veien tan perfecte, em sorprengué molt desagradablement, i, despagat, m’exilií (per què restar on no et volen?), i, sol, després, havent-me de guanyar la teca per a l’endemà, m’aní tornant imperfecte; els desperfectes eren evidents; oblidava el nom de les herbes, dels insectes, dels aliatges més comuns, o només en sabia dir el nom amb una sola i escleta llengua d’alta cultura, i els altres noms de les altres se m’escapolien, irrecobrables, i romania hores a rescatar-los. I la imperfectibilitat m’ha romàs al cor, i ara qui soc?

Oblidadissa pelleringa qui amb tan poc recapte al cos, potser cap dels meus amics carronyaires ni em voldrà tastar ara que seré mort.

Amb un cap el meu, ja ho veus, tot embrollat amb les xacres de la senectut.

Les entortolligades teranyines del cervell em tremolen dins el crani; totes mes encarnacions prèvies s’hi barallen.

I entrelluc pampallugues, bombolles enceses amb, dintre, presoneres, unes falenes grosses com fantasmes, amb cares de follets i trols amb estrenyecaps verds bleda.

En l’endemig, pensiu en la penombra, caus de memòria sobtadament al buit — pre-tast del llarg anòmal colossal trajecte del morir, amb la Mort mateixa qui et buixeix amb superflus udols a cada infinita cruïlla entre convergents rutes de foscor, i et renya, escurant-se la gargamella, en un ofec sostingut d’espatllat titella, afegit al trajecte perquè sí, per a més terror i cruel irracionalitat, com si no en tinguessis prou caient al buit eternalment, sense possibilitat de sortir-ne, amb, a cada ruta novella, un altre pou

esbatanat on recaus per a fer el mateix viatge sens fi — error fatal, el d'haver triat forat per forat; tots els forats són espuris i menen al mateix exactament Enlloc del negre no re més aclaparador.

Ara que... No cal tampoc que siguis ni gaire bonic per a figurar al món tant com pots. Així sures durant la farsa macabra del viure. Fent-te veure, tret que, és clar, d'un mode no gaire precís, ans al contrari, borrós, com escau en la ronyosa piorreica atmosfera que envolupa la societat entre humans.

Ja em diràs tu. Com tornar als antics triomfs? Esquena-romput, ja no em moc, instintivament, sinó darrere galivances. Les selves verges on les verges selvàtiques no em rauen tothora davant, inassolibles. Doncs ja ho veus...

—Espera't. No érets tu? Sí, crec que érets tu, qui corries esperitadament, portant al replec de baix d'un dels balders camals dels teus bombatxos el cap de mort amb els queixals d'or, cercant, pertot arreu, com un boget, cap aixopluc on extraure'ls, troglodític, a cops de pedra...

—Hi toques. Nauseabund, lamentable, heretget ricàs. El matí, el matí, prenent ma revenja per tants de greuges soferts, i això també, i alhora que feia el forfet, sanglotava vivament, tot penedint-me'n, sentint-me el més baix dels malastrucs... mentre l'escapçava. I ara, cada cop que hom s'escau que li calgui caminar prop cap escorxador, es resguarda amb una mà el coll tremolenc, i un cop superat el tràngol, amb el cap encar a lloc, sense que ningú te l'hagi doncs de cop-descuit escapçat, llavors del neguit passat, te n'avergonyeixes emfàticament, i bleixes tanmateix alleujat, i et dius, *uf*, ajornat encar un jorn el meu (melangiós, gemegós) darrer viatge per les falagueres clavegueres vers l'oceà inacabable del no re.]

[Hem esdevinguts un ramadet de vídues i serfs insubornablement agraïts, amb aspecte de xais tosos. Sempre obeirem els invasors. Els escarits guerrers resistents fotérem efímerament un petit esguerrat vol d'escarabat, i tornàrem, deprimits, a la mateixa merdosa banyera plena d'àcid sulfúric on érem convenientment dissolts. Ens hi menàvem sols, no ens calia pas cap esca escaient per a atreure-nos-hi. No hi entràvem pas subreptíciament, com monstres

espectrals; ho fèiem enyorívols, prest a gaudir-hi de valent, amb la justificada malvolença dels carnífexs qui ens hi submergeixen, car prou hem de pagar per les nostres mancances. Havíem d'haver suputats a la bestreta els riscs que corríem bo i tractant d'enfilar l'insolent ariet per tota porta per a nosaltres justament closa. Som el nyap de la creació. Només adotzenades bajanades surten del nostre corcat magí.

Enormement aviciat a la saviesa, el cirurgià de contínues necròpsies, ens serveix un repugnant i enverinat amanit brutalment salaç de recomanacions molt adients: "Deseu provisionalment al calaix dels destorbs, que ja intuïtivament prevèieu com a obstacles per al viure alliberats de tota idiota temptació, els desigs de llibertat.

"Si sou plançons torçuts pel vent irresistiblement conqueridor de l'enemic, continuéssiu la creixença natural, i així, sumptuosament torts, visquéssiu en la felicitat de tota plebs merescudament sotmesa.

"Tota mena de trontoll, el caliu ambrat de la sòrdida amor a la pàtria morta definitivament apagava. Llenceu les eines i falçs dels antanys esborrats del tot, i treballéssiu per a altri com les osques sangoses causades a la vostra esquena per ses deixuplines perfectament no assenyalen.

"A tots els qui heu breument sobreviscuts, no us fotéssiu pas gaires il·lusions. Tot allò que és viu, no n'és mai per a gaire estoneta. I és quelcom que irrita els pobres intrigants qui manen i suren ara en robades riqueses molt més que no el qui, despullat, de tot manca.

"Prou podeu, desconfits! Morir us és un alleujament, mentre que per a l'enemic triomfant és un desastre — un astre de negror eterna que se'ls abalança sobre, i això justament quan més bajanament ni estentòria no celebraven llurs conquestes."]

[Historietes d'aqueixes es contaven, historietes frígies i egipcianes. I, *en acabat*, els dos pròfugs lolites afluixaven... Em sembla que s'havia fet de nit del tot, i al joc de vímets i palla hi mancava gent... A pleret s'hi anaven ficant bé...]

[*Els aviciats a les savieses*.

Insidiosos ens enfilem pels pèrfids trencacolls de la societat, a resoldre-hi, quan tothom a la fi no calli per a escoltar-nos, els petits tàcits grams de rectitud perquè el camí del seny de debò tornin d'emprendre. Cascú de naltres, doncs, quan tot no era sinó un garbuix i ningú no s'entenia, interveníem al simposi on assistíssim. Tot tapant-nos el nas amb mocadors de batista en condició prístina, allí érem, obsequiosos, com ara repartint, no direm pas cacauets de butxaca, ans la grana del paradís dels nostres dictàmens de perfecta resolució, a una canalla qui, mocosa, s'esplaiaven (tret que molt més perillosament) com fan els suricates a la molsa.

Això en públic. A casa, és clar, és tot una altra cosa.

Mentre jo, egregi (havent adoptat el típic 'silenci, exili i mònita'), no diré pas re... (Car sempre diem massa.) Ella, la molt iniquament sentimental, sucumbeix, sense amarres, a un apoteòtic devessall de plors, i de gests escandalitzats d'irrisòria tràgica a l'àpex del seu molt ful triomf. Engega tot un cataclisme de sanglots sublims i de llàgrimes copioses que li davallen, fructíferes, pels escabrosos vessants de les galtes, per cada mediocre col·lapse, ni si fa no fa elegíac esdeveniment. Magre consol, algun dia callarà...

"A mi em diràs com arrencar, sense trencar-la, la bufeta del fel del pollastre, sapastre!"]

4) *Els nus s'hi feien nusos*.

Ell (potser ja somiant) encara remugà:

—Ara que parlàvem dels objectes o gests apotropaics, te'n recordes del 'Juí de la Centúria', com en deien aleshores el Diaris Carallots

del Règim de l'època?

Acusats per qualque secta d'hipòcrites cretins qui pretenien de mai no cagar — com llur déu, el pur i purità del trau del cul cancerós, mes no pas anc brut de cretina merda — acusats, dic, d'haver's iniquament exposats a menors, els nudistes de la plàcida platja foren cridats a judici.

Un dels infants qui presencià d'estranquis l'aplec nudista a la caleta de la plàcida platjeta fou fet asseure's a la cadira del testimonis.

—Què veieres fer als nus.

—Allò que viu fer als nus fou, la seua excel·lència, de fer-s'hi nusos.

—Els nus s'hi feien nusos?

—El fiscal hi toca, en aquest cas; sembla força llest, repetint allò que dic, excel·lència, sí, i tant, de veres.

—I on se'l feien? A les corbates?

—Quines corbates? Sou enze? Anaven nus, no pas de vint-i-un botons.

—El testimoni es limitarà a respondre les qüestions d'una faisó concisa, entenedora, i sense comentaris.

—Òkei, la seua honor. Doncs... Se'ls feien, els nusos, els nus, a llurs pipís. Cascú al seu, cal dir, per a ésser precís. Nusos gordians.

—Els nus es feien nusos a llurs pipís?

—Aquest paio és ruc, la vostra excel·lència? Que no és pas allò que acab de dir? Gordians i tot?

—Nen! El testimoni es limitarà a respondre a la qüestió amb 'sí' o 'no'.

—Doncs sí, apa, au.

—Com s'ho feien...? Així? Com si fos amb un filferro... O com amb un clip estès...? Així... Eh...? *Aixines...?»*

—No, la vostra honor, ni mica; així!

[Els reportadors reportem que el testimoni, qui és fill de contorsionistes, s'ha fet un nus al seu enorme fal·lus, allò que ell en diu, puerilment, un '*pipí*'. Tota la sala en romanem tocats a mort. I alhora elevats a un altre llivell, diguem-ne a l'avantsala del paradís.

[El mot '*anàsurma*' se'ns infiltra tot sol a l'esment, L'anàsurma és l'exposició ritual dels aparells generatius, sobretot femenins; hom ensenya el cul amb intenció apotropaica, és a dir, per a fer fugir els espectres de la pena i de la por, i en conseqüència és molt beneficiós per a la salut de tothom implicat.

[En un incís secret direm que, com tothom sap, el mot 'apotropaic' equival a l'acte de fer allunyar irremissiblement allò que els cretins mateixos en diuen 'el Maligne' — el maligne, tant se val la disfressa que porti.

[Són ells, és clar, els cretins, els colents — o adoradors — de llur 'maligne', als qui en conseqüència els esporugueix tant l'"*Exposició dels Materials*', com en deien dels culs i apendicles els carrinclons Diaris molt Infames del Règim Balemfianoh-Canfelipútrid del faraó Putapet.]

—Volen, ses senyories, una prova més palesa que els cretins, en no voler sentir ni parlar de (i menys ullar francament) l'apotropaic ideal (o per excel·lència), ço és, la descoberta de cul i companyia, conys i pebrotets, són els autèntics coledors i valedors de llur maligne?

—No especuléssim sobre els culs! Tots els culs són bons. On aniríem sense culs? Enlloc. Instantàniament fórem morts. Pensem-hi!

—Caldria veure-ho per a creure-s'ho, la vostra honor. No pas en un infant superdotat, pel fet que és fills de contorsionistes, ans en nudistes d'edats, com veiem entre els acusats al banc dels ídem,

sovint ben granats, arnats, claupassats… L'acusació proposaria, a la seua senyoria, senyor jutge, que els nus s'extenuaven a nuar nusos a llurs fal·lus; en un mot, que s'exhibien masturbant-se… Masturbant-se de valent, com solen fer tots els degenerats. És a dir, els heretges, els '*anticretins*'.

—I els cretins què foten, la seua honor? Ja no caguen, i ara tampoc se la pelen! Què deuen fotre amb el maleït dia sencer? Quina vida d'abjectes pàries! No els envejaríem pas, ni els contorsionistes, ni els nudistes, ni ningú amb una mala unça de puta seny.

—*Barrum, barrum*, el testimoni es limitarà a…

—Òkei, òkei, deseu-vos l'arrambatge, comprenc, comprenc…

N'Atles rostava un os flonget sota un febrer, i s'escaigué que un francolí vicariós li aboqués (passant en joli de branca en branca) un llobí a la closca (xollada com la xinxola).

S'havia aixecat de mala jeia. Per xò, ui com se li enfellonia!

—Faduc ocell qui com l'erudit distret qui entra en cambra errada, i en tost d'a la bona papiroteca, s'enfonya a la maleita, on ningú sinó el mag inic i nic, i molt sedec de revenja, s'hi cela, tu, en llençar-me el projectil, també l'has cagada! La teua vàlua d'ençà d'aqueixa feta és femta… Quitança en papir de cul torcat.

Etcètera, començava amb tarannà profilàctic, a tall de missioner introductori (lleterades meloses i lentes), amb mansesa, doncs, i oraclejava, copromàntic, pudent de boca, amb capellans de laca, sobre flèndits esplèndids i sobre els inesborrables aploms de l'esperit sant…, mes, llas, lleu derivava devers la dèria mil·lenària de la descomposició de les vàlues eternes, i s'escorcollava el magí, bo i exasperadament recacejant-hi aberracions mal recordades i contagis dels quals molt suspicaç ara es creia xop, d'on, que no l'acabessin ("acabèsson", en vulgar, com quan estava tan nerviós) de desequilibrar, com si fos qualque prodigi fàl·lic de trascantó massa tort, a frec de verinós esclat…

—*Aixantaràs la mui!* — l'abuixí ell, ujat de sentir-lo aporrinar el

riallós fugit —. Com més alt, més animal. Per tan poc t'astores? Home, empaitats de molt a prop, vivim entre escombraries. Sofres d'infern ens encoixinen. Tens tolls d'àcid nítric a tocar de nas. Un terra i una terra vehementment fosfatats. Oradures, rai. Màrfegues de pells d'adips i d'altres mamífers (animalons de laboratori) adés ensivellats i en vida dissecats per professors molt barruts, catifes de fullaraca on icors d'atròfies dels escàpols moribunds et taquen tothora dors i cul... I ara, per no re, amb un esgarip que m'arrauleix i ens denuncia, t'esquarteres sense solta ni volta perquè a un sit (si fa no fa calumniós, tot i que, convinguéssim-ne, açò prou és quelcom, ultra anòmal rai, de totes totes inverificable), a un sit, dic, çassús perxat, li agafa, com si diguéssim, una rampa a un braç i li rellisca una crosseta, la qual, etc... O una crosteta del seu badall, o un pinyolet de cirereta... Res. Res, home, re.

N'Atles, ni cas. S'enfilava, febrer amunt, a afollar-hi nius.

*L'altre pardal, n'Hipukeret del refilet ordenat, no sé pas què s'indulgés a persistir en amollar (ben trites) tantes d'exegesis del viure comcaleret...**

—Home, mira també que passar un tràngol perquè potser el monsó gira cua i virulents feromones rescalfades han surades fins als oronells de l'ocella, la qual (consirant-se per aventura edènica), ningú com ella — llevat, és clar, de les inviables (adés plàcides i glacials, adés explosives) soldanes — i també els mítics alcions — ningú altra, dic, com ella, de lòbuls bullents d'esperonables pura-sangs — i això quan la quadra és de vidre! — fill meu, així que, com jo no tinc cap grua a plomar amb tu, tu no n'hauries de tindre amb la qui s'estrafà soldana au, car, pobrissona, no em diràs que tampoc no té dret a esperxar-se en somnis com férem adés naltres i tot...

**..., si, com dic, en l'endemig, el reptat, gens afligit, ja baixava amb la xagna mig esclafada a les mans.*

Epilèptic, ja li n'havia eixalada l'aixella; esporàdic, en plomava la resta, i ara el cresp sencer del cos del caganiu era llis i, tost, llençat al foc, crostó socarrimat, aparia enigma de fotògraf ultraexposaire, i així i tot, encar el rostia més, potser perquè pap i grier i tot fossin prou bons de cruspir.

La qüestió que, en acabat, massissava-ho tot plegat, i hi afegia la instil·lació insalubre de qualque xerritza — herba que, segons les veus, tant et podia fotre créixer gegant proporcionat com boterudament dinosàuric — pauciflors que, com mamelles vel·leïtoses, espremia amb acompanyament de fàtues vociferacions.

L'au sacrificada, abans no descendeix, feta pols, del simiesc trapezi del món, a l'oblit impenetrable, entre carregoses raneres, feliç de morir, llisca al no re, com qui esquia per la neu inexistent del darrer buit, i, en l'èxtasi i l'exaltació, obscena, riu.

—No heu mai vist riure ocell? Jo tampoc, fins en aquell gloriós instant.

5) *Reconstrucció lenta i romancera.*

Reconstrucció lenta i tranquil·la. La vella, com el riu, trigava una eternitat a fer-se el llit. No hi havia pas perill que l'atabaléssiu. Ni si li dèieu, crica rai, que li robàveu el seu petit emmagatzematge de canyella — més valuosa, pes per pes, que l'or, o cap altra preciositat de cosa coneguda, com tampoc no ignoreu.

Car aquell matí l'antiguera havia sentida part de per dedins una nova escalforeta. Era belleu (als seus anys) cap altre enamorament?... Qui sap. Tret que hom no s'arriscaria pas a jugar-s'hi messions per l'afirmativa.

Es veu que anit transia — ai, sí, l'espitxava, pobrissó, se n'anava a l'altre barri, el faraó infeliçment regnant, i a l'acte, com encara ara, a la sala feixugament endomassada de la vora, pudentes esclaves circassianes hi ploraven a betzef, és a dir, a Nils i Nils contaminats — on camarlencs amb safates curulles de flascons, escrinys i

colorets lliscaven ridículament, grotesca, carrinclona, com si no ho fessin pas gens a dretcient. Bada, ho feien perquè eren així naturalment.

Part de baix, a la quadra, els camells bramaven en un xivarri desficiós. Intuïen per aventura que més de quinze estaven ja tràgicament destinats a veure's salvatgement estrebats entrò al rampeu de la tombassa del sobirà, i allí mateix a patir el ràpid, jatsia que ritual, escapçament del parell de tendons de cadascuna de llurs sengles quatre sofrages, per ço car, en supèrflua honor al mort eximi, hi agonitzessin cosa d'un meset, pel cap baix, en penes insofribles que distraurien tots els diables de l'infern —això rai, més n'hi hagués, podien fer-hi cap les hosts pruents i roents que diuen interminables. Tant se val. Tots se'n tornaven de buit i en porreta.

I llavors a ella què li expliqueu! Tot açò a la pureta tampoc no li feia ni fred ni calor. L'hi portava, si gosàvem dir-ho, fluixa d'allò més. Car... D'altres feines prou tenim, oi cavà...?

I tant. No és pas que s'afermés en les flassades per cap mena de malestatgera ultracuidança. S'hi atardava, de fet, perquè a hores de llavors, en acabat de tants d'anys de servei (ni que fos servei *de qualitat*), no podia encobeir cap dels altres bavosos palatins. I, si romania a somriure celada per les parets de la seua cambra, era sobretot perquè, si n'eixia, la seua satisfacció no hauria casada gaire amb les cares llargotes i els fastigosos fictes somics de la resta de condemnats hipòcrites.

Sentia uns truquets. Rondinà: "*Qui hi ha...?*"

Un eunuc tot consirós li emmenava la proferta del sòlit esmorzar. L'oinocou (gerro de vi) i el lliurador de gra torrat.

"*—Déus del Xaró!*" Renegà, rauca. "*—Matusserot, encara ho tombaràs tot daltabaix. Emplastra-ho aquí damunt on ets i fot-me el camp*!"

Rabit, l'eunuc se l'esguardava, ull-sotjós.

"—Què, camandulaire? T'altes de mi? T'abelleixc, no pas? Tros

d'ase, fora miracle que m'encaterinés de tu; jotflic, parla de regeneració!"

Mes aquell morros de figa no s'acabava de bellugar pas. "*—Ep, ets psíquic o què? Desencanta't. I potser que fessis quelcom!*"

Ben al capdavall, com ara si tornava d'un món adjacent o succedani, el desouat es desvetllà.

De bon agre, respongué: "—Perdoneu, madona. Us veig un mimí al nas. Que no fos cap corrupció, ca...?"

Que no l'hagués empescada del podrit faraó, és clar.

"*—Mana...?*" La vellarda, colpida, esmant-se les pitjors traïdories de la pell, corregué devers el mirall. Unes carnadures piorreiques se li encastaven part dedins els oronells i li sobreeixien devers les bosses dels ulls. Petà de barres en un atac de tremolor.

Després: "*—Ah, cabeili, desagraït, faraut dels orcs; baldament t'haguessin arranat del tot, per això; del cap, t'havien d'haver sanat! Fuig, toca'm el dos, que, si t'enxampava, per Re que et feia perperir de valent. Qualsevol encara diria que t'he ensumada la polleguera. Guilla! Desa-te'm!*"

L'havia empaitat fins a l'altre costat dels cortinatges. Encontinent, de bell nou per cabal, s'amorrava esbatanadament al porró, on, en tost de beure'n el líquid coent, el glopejava durant una bella estona i, tota regirada, l'expulsava pels narius amb pler d'escarafalls i gratant-se la tarota amb totes dues mans.

Els seus bascosos esforços no contrastant, el mal lleig se li mantenia, palès, conspicu, gairebé pampallugant i tot. "—Déus del Xaró, en els qual em cague, i ara...? Què cal fotre...? M'hauré d'esnarigar o..."

Talpinà entre els seus tresors del racó. Finalment en recuperava un *pskhent* (barret faraònic), tot esparracat, record quasi-oblidat de l'avi del reietó traspassat de fresc; avi gloriós, diguem, amb qui, enjondre, al vell palau, ça enrere, força, feia trenta o pus d'anys,

també s’havia rabejada expertament.

Amb el bec del pskhent reeixia, amb molta de traça, açò també, de conjuminar-se un magnífic nas postís. Se l’enganxava amb pega grega. Llavors es disfressava tota de pallassa i, amb presses, travessava els passadissos del castell. Tots se l’esguardaven de mal ull. Molts l’amenaçaven mentalment de mort. A la porta gran, els capdeguaites, sorpresos, romangueren cosa de mig minut com ara empedreïts. En tingué prou na Gueta per a pujar a un carro buit i, pagant llarguerudament el carreter, fuetejar les atzembles i fer-se fonedissa.

Fins que no arribà als darrers ravals no amollà la corda.

Només se n’albirava un escatxic entre els capserrats. Bo i despullant-se, s’enfilava estrènuament cap a un foradot a la muntanya.

“—...O hauré d’exiliar-me al llatzeret catacumbós, amb els llebrosos, els glanolosos, els corromputs, els desnonats, els expulsats de tot arreu, els ultravaletudinaris... els sense veu ni vot... déu meu, déu meu, déu meu!”

I amb això s’emboteix, com un cuc, per cap forat indiferent, qui sap quin...

[*Distingits distinguos*.

[En aquest incís, mentre l’anciana obstinadament trepitja solcs subterranis, els erudits distingíem, disquisicionaris, entre els somnis dels dos fugits col·legials.

[—Crec que només somiàvem truites, no creus? Potser que tornéssim.
—Mai!
—Ens trobarem, espargits pel món, mentre anem d’un cantó a l’altre, amb *bocins de guerra* amb els quals no hi tenim res a veure.
—Guerres... El cucut continua cantant la seua monòtona anodina cançó, i el pica-soques continua picant, enmig de tot catastròfic

bèl·lic 'accident' — volgut, provocat, accident entre els carallotíssims humans, qui no en tenen pas prou amb l'horror natural del viur; damunt, s'empesquen níciament màquines — màquines horribles, orfes d'ètica, assassines, torturadores, botxinejants, perquè la destrucció sigui encara més... *ha-hà... hà...!* més 'inhumana' — com si d'ésser 'humà' fos bo, diguem-ne, o millor que inhumà — de fet, cap diferència.
—Home, què hi vols fer?
—Mala cara quan moriré??
—Com saps, els sorges condemnats a combatre-les són pobres mecs ignars qui albiren el món no pas com tu ni jo, és a dir, no pas amb mites molt privats i idiosincràtics, ans amb molt falsos mites 'universals'.
—Calla. Oi que has dit que somiàvem truites? Guaita què m'has fet pensar. Els poetes reeixits n'han dites de bones. De primer crec que els somnis foren de dues menes, els que eixien de les portes d'ivori i els que ho feien de les portes de banya, bons i dolents, i apa. Després hi havien, crec, les que d'altres poetes reeixits tipificaren en els benèvols súcubs (hauria d'ésser en femení, '*benèvoles súcubes*'), i els malignes íncubs (els dels malsons), però nosaltres, poetes fracassats*, trobem millor solució — la de somiar truites. Quan somiem truites casolanes, truites d'ou, els nostres somnis són de felicitat al gineceu. Gegantescs polipers de carn. '*Somorgolléssim-nos-hi, som-hi, som-hi, bistra, bistra, vite, vite, so fond, au fond, al fons!*' Et somorgolles entre natges i pits, i ventres i cuixams esponerosos. T'hi rabeges, de nyec, com en tèbia piscina. Plàcides nits amb la lluna al cel i la neu als teulats, nedant-hi, d'esme, per flairosos aixelles i conys. Felicitat de l'escàpol qui finalment retroba la felicitat — únic paradís de debò, entelèquia no pas somiada, ans atesa, desig de perfecció realitzat no pas a cap altre món, ans al nostre — la benaurança d'abans no l'atrapessin els monstruosament malèfics eclesiàstics de tota secta, ridículs sacerdots irrellevantment glossolàlics, robusts ventrílocs qui incessants no aturen pas de xerrar, i no dir re — infern tangible i veritable, el de les esglésies de tot mal pèl.
—Tot això quan somies truites...
—Truites d'ou, ep! Aquest són els bons somnis. On, de més grandet, potser, amb la inspiració ans tan cercada i ara doncs trobada, assoleixes finalment la proesa inassolible de, ben lluny de tota creença, d'apamar la totalitat del teu ésser, t'identifiques amb tu

mateix, sense cap vici ni passió, ni virtut, que et mestregi...
—I et cenyeixes el cinyell ben cenyit i atenys la 'inatenyible' ressuscitació... Oi? Entesos, somnis. Els somnis bons et podrien, amb sorteta, menar a la perfecció, tornem-hi, entesos — si fa no fa. Ara, però, i els dolents...?
—No pas tant els dolents (no n'hi ha, de dolents; els que ens semblen dolents, ens fan remarcar allò irresolt), no pas tant els dolents, doncs, com els enclins a fer-te-les passar si fa no fa nerviosament. És a dir, malament rai. Amb angoixes i tot, quan reflecteixen una latent potser greu malaltia al cos... En fluvial, muntanyenca, selvàtica, aventura. Quan somies les exquisides truites irisades de riu remot. (Irisades com en certes albades on el Solell qui neix depeny o pinta el cel amb totes les colors que als mortals ens és benauradament ofert de filustrar mica.) I llavors, a l'estiribel, les particularitats sovint escruixidores d'una atmosfera descordada; o l'esglai qui et podrien dur les bares feres famolenques. O, al contrari, amb els horitzons esclarits amb la resolució de l'enigma, l'encant de l'harmònic paisatge.
—Quin enigma? Esparracats, amb prou feines sobrevivents... I mentre somiem, qui ens sargeix els sets, i les costures descosides, i les horroroses escales a les mitges?
—Jo enduraria encara... No em retria tan fàcilment. Al contrari. Quina volpella rata renegada d'esbirro arronyacat mai gosaria de trencar el motlle de la vera constància personificada, el motlle irrompible de la repatània meua ceba ni dèria? Al meu esment, l'obra mestra del mestre a l'obra (el meu artístic, poètic, cervell) depeny un peripatètic brau immers en àvol violenta tempesta. Persistent tanmateix.
—I al meu magí, espontàniament concupiscent, pretenc, demoníac, d'ensopegar i caure, per a caure justament amb el nas dret al cony de la noia estesa a la platgeta.
—I així anar fent, company. Fins que...
—Ara t'ho dic. La copa del vi del viure, d'asclada que era, se't trenca tot d'una definitivament als dits.
—Ve-li!]

[*Afegíssim potser que els poetes fracassats fracassàrem perquè no ens conformàrem ni acontentàrem amb plantar poètiques imatges ni idees tal com ragen. Volíem, ai, il·lusos, que les coses que dèiem s'entenguessin. Eloqüents, rai, tant com podíem; ara, abstractes no

gaire, com menys ho fóssim, millor; concrets — concrets ens volíem, tant com poguéssim.

[El xaronisme, el mal gust, impera al món. Sempre hi foren, imperant. El mal poeta, és a dir, el poeta erradament reeixit, exagera. Tant quan és eulogístic com dislogístic, exagera. Exagera àdhuc, hiperbòlic, descrivint la vastitud de l'oceà, ço que (oi?) no sembla gaire versemblant. I, encara pitjor, exagera, ridículament commogut, quan, immensament anodí, l'esquifit en continguts, se t'enfila en el seu recompte de buidors, ruïnes, malastrugances, despeses, desamors, xacres... Uf, el celler o la sentina al teu sensori et sobreïxen com qui diu de rebuigs de sentimentaloide claveguera... Femer desfermat.]

[I ara que, amb tothom entre el públic bocabadat i belleu esmeperdut i tot, com aplec de garotes espuntades, ens trobàvem estancats, omplíem l'hiat amb un relat.

[Se n'era una vegada que... Que dos diguem-ne alquimistes altament dedicats a l'ofici i qui doncs estudiaven la natura polièdrica, encertiren a l'ensems de trobar la solució al vil engranatge de la realitat.

[Per pregona dissort o trista malastrugança, les dues versions del real divergien...

[I què creieu que feren llavors?

[Amb els oronells que els tremolaven astorats, condemnaren nabucodonosòricament, cascú la pútrida carn de l'ànima de l'altre, a les infinites gehennes de l'anonimat científic...?

[Ni amb quin zel groc no empal·lideixen, emmalaltint, i, rosegant els cuirs amargs de màgics filacteris i escapularis, no es desesperen pels àrids rostolls mastegant repugnants revenges?

[No, home, no; res de tot això, ens assenyats com són, no hi d'altre camí que jaquir que la raó prevalgui tota sola. Resolien doncs de sincronitzar, harmonitzar, compenetrar, ambdues bones versions, de tal faisó que fessin al capdavall una versió compacta, la qual fes

raonablement content tothom, o si més no a ells dos (que és allò que de debò compta). Els entenimentats som gent qui sabem entrendre'ns; els altres res.

[Els altres són boigs i brètols qui pertot engeguen, incessants, guerres i conflictes. La vida, és a dir, la realitat, és feta justament i només per a això: per a entendre-la. Qui no l'entén, ni assaja bonament d'entendre-la, hi és de massa, púrria indesitjable; com qui diu, histriònics mals poetes (filòsofs caquergues, travalloques, matussers, toies), de qui les contorsions mentals estrepitosament s'ensorren, i qui viuen en un somni interminable i circular, laberíntic, on sempre es troben enmig de l'allò irresoluble, àdhuc indescernible; un somni per a ells per sempre pus inextricable — una pena, nois, una pena...

[Sense alta cultura, no hi ha cervell prou viu. El cervell depereix i mor, encara que la màquina del cos sembli rutllar; de fet, només rutlla d'esme...

[Saps què et dic? Massa trist, jaquim-ho anar... I ara, xiquet, torna-hi; desfoga't i diga'm tes trifulgues...]

Doncs això que ella, al punt on s'esbalçava com cuca qui es filtrés per cap concavitat, ara emergeix, i esguarda i vigila girientorn...

Diguem-ne que rememora (cinematogràficament...?)

És cosa, es diu, just 'epocal', ep; no pas primal ni universal. Temps d'abnegació. Darreres hores. La casa damunt les dunes ha jaquida de pertànyer-li. Abandonava a la vermina les escales polsegoses, les finestres llordes de greix immemorial, els murs esquerdats on habitaven, tostemps inquiets, ulls. Ulls.

Ara les bigues periclitaran, el vent que cuidà rompre-les aitan sovint, finalment ningú no l'entrevancarà, i tost tot serà enderroc.

Ella se n'anava, eclèctica, cap a indrets pus forts, durs.

En la sorra efervescent, les petges punxegudes que la duran,

muntanya amunt, cap al racó inaccessible on ella s'escarransia, corcada, l'estona durant, pel desig d'ullar la costa. (*Oh, ull mític, alat i volador, d'Horus — qui no en posseís també un!*)

Cap a la platja llunyana, el colofó monitori, atramentari, d'una tempesta penjada.

Pluja remota que emboirava l'abonyegament més atansat dels núvols. Traces de sang a les mans que escalaren. Cor cadenciós. Dalt de tot, dents lluminoses, flametes d'un foc — llurs acrobàcies en la fosca de la boca de la nit, la desullaven, hipnotitzaven, gairebé. Lentament, s'hi encadenava.

"*—Bona nit, minyons; soc jo, bo i unint-vos-em*", deia als guaites. I aleshores hi penetrava.

Dins la cova, on tot era misèria, l'acaraven a l'esquena d'una vella paralítica i molt pàmfila, sempre escarxofada damunt un fòtil força atrotinat, a cada cantó del qual hom hi havia encastades rodes boterudes, feixugues, pètries.

Aquella era la mare, és a dir, la qui ordenava, es veia, la frígia, o egipciana, família de rodamons, nòmada — culs de mal seure. Damunt la taula, un sabatot servava un pomet de flors, collides segurament per la mainada qui ara jugava, gens cridaire, al cantó oposat de l'ocupat per la densa fortor de la fetillera, tostemps tombada cap al recer de roca més ombrívol. El Sol i la claror l'ha tornaven segurament polseguera atàvica.

"—Em dic, si escurçàvem el nom, na Gueta. Fui muller d'un dignitari curial, n'Erostrat, vell depravat qui em cosí la *germaneta* (vós ja m'enteneu) perquè li fos més agradable. L'enamorava també el vi bo, reservat exclusivament per als clergues. Per a escamnar-l'en, per aventura l'hi barrejaven amb qualque brutícia misteriosa, i de sobte sense antídot o triaga (de qui amb una miqueta hom apaga la mala virtut de molt de verí), n'Erostrat, el meu home, jatsia que fos metge, agafà un gam crònic: les calderes de les seues pústules mai més no li assoliren un estat prou letàrgic; àdhuc en repòs, unes revesses fumoses s'hi bellugaven ominosament. Quan perí, el banyaren en bàlsam, mirra i molts d'altres unts, l'enfarinaren en

natró (sal divinal), i em convidaren a fumbre-li eterna companyia, ço que rebutgí amb totes les de la llei.

“—Per sort, per vicissituds polítiques que aleshores se m’escapaven, per comptes de donar-me comiat (de fet, l’òstracon amb el meu nom i, per tant, de bandejar-me de per vida de la cort), em declararen mestressa de la Gàbia, és a dir, de l’indret on el meu marit havia estat el metge, precisament. Casualitat.

“—Cada home, pels sèduls metginyolis de l’adminicle tolt (petequiosa filagarsa oscada, estrebada i amunt, avant, un cotó-fluix amb estíptic, i re, au, som-hi), cada home, dic, nogensmenys presumeix feliçment que tot li fila altrament com cal. Àdhuc mills que no pas anc ans. Ja ni xacrós ni mancat, si més no per aquell costat que hom, amb lligalls i tisores, li guaria.

“—Insignificant pèrdua simbòlica, vós. Oidà, car prou tot el que és simbòlic, brossa és, i no serem pas els metginyolis i família qui perpretendrem el contrari; de fet (afegint-hi substància a l’explicació), la maquinària del cos funciona amb avantatge, menys distreta per inútils sacseigs laterals — ablació de metginyoli rutinari, doncs, que fora recomanable a escala universal, si no fos doncs així mateix que hom fretura adés-adés de mà d’obra renovada. Ves.

“—La Gàbia, és clar, és el conjunt de cambres hermètiques on, amb un grapat d’odalisques esterilitzades i d’eunucs de servei, els germans del faraó romanen esterilitzadament closos d’empertostemps, o fins que els toqui, si mai els toca, el torn de pujar al tron.

“—Doncs fóssiu entenedora, mare, que quan hi entrí no hi fui vista amb gens de bons ulls. La dona de n’Erostrat, és clar, aquell qui n’havia crestats tants — tants com tots els mascles i circumcidades totes les femelles — circumcisió, de més a més, apellada, en tot el món *civilitzat*, faraònica...! *Hò*, em veien (ah, llassa, i no podien pas haver anades més lluny d’osques!) com l’acòlita predilecta del sanador sagrat; sí, ves, pobra de manguis, convertida tot d’una en la còmplice pus horripilant, on tots els odis, déus del Xaró, totes les enveges, totes les pors salvatges i clericals, s’havien d’anar congriant més i més emfàtiques, eixexuberants, esclatadores, vós. I naltres

que ens havíem creguts que no teníem descontents. Quan no és un all, és una ceba, ca...?”

Sense tombar-se, gatgejà ací la paralítica, cap als estrats de la roca on es regolfaven, romàtiques, les sentors repugnants de les assortides malalties que l’escanyaven:

“—Qualsevol jorn, el pare del cel (el Sol) m’escalfarà la pedra dels lleus, i llavors, com el mateix Memnó Cantant, us cantaré les quatre caterines o les veritats de les eixescruixidores histerectomies: a estrebades, tot alhora, em tolen, matussers, amb garfis rovellats — cerviu, matriu, embut conyal, llengüeta o claueta, llavis, plecs nectaris i galactòmetre o colp.”

“—Teniu raó, la mare. Línia per línia. Me’n record perfectament.”

Sense fer continent d’haver-la sentida, continuà xampurrejant l’antiga mare dels Esguerrats: “—I sé que diu, llur llibre de medicina, mot per mot: *La merda seca d’un ‘home prou’ (ço és, d’un prohom) (jerarca entre clergues, preferentment), serà cremada en encenser i se’n fumigarà la dona massa calenta. En acabat, més merda ha de cremar-se, barrejadeta amb encens, en un braseret litúrgic, i la dona ha de culivar-s’hi (esgarrifosament obscena com tostemps, és clar), perquè els fums purificadors no li penetrin, com cal, vagina amunt i li donin temprança i seny, virtuts que a tota femella per divinal ucàs de rel ja manquen*.”

“—Us duc, proferts, l’esponja, la rosa i el petó consuetudinaris, mare de les amazones.”

“—Pas no els vull!” Xisclà, en un espinguet esborronador, i escarcanys retrunyiren amunt i avall, per les complexitats del paltruu de la muntanya.

“—Poc em fa ni d’esborrar el passat, ni que m’eixoriviu l’ara, ni que em propicieu l’esdevenidor. Amb una paella roent perprosseguirem de cremar el pit dret de les infantes, fins que la llibertat, ço és, la independència total no sigui nostra.”

“—En canvi, proclamen els rum-rums tendenciosos que la vostra

principal missió o activitat creadora és el deixelament de les pedres i metalls preciosos. Que quan tindreu amuntegats tots els de l'univers, plegareu veles, i us hi rabejareu, gaudents, arxipròsperes, plutòcrates, opípares."

"—*Puf!* Bòfies, guatlles, estrafolles, fentes, nyepes, monçònegues poixèvoles: entabanades, propagandes de guerra..." Amb una veu un pèl menys fràgil, menys fosa.

Reblà na Gueta, tanmateix: "—I que els catacumbaris éreu sense excepció espectres frenètics, corcons de l'ordit de la civilització, vils verms bo i popant, amb botri encès, del nèctar abjecte de cariàtides — en un mot, el pot de la pega del món, on el fel del conflicte, vomitiu, no xauxinava — abominacions inhumanes que tothom havíem de tractar d'eixexterminar amb severitat vitriòlica."

Musà ací la moribunda, encara més endenyada: "—*Hè!* Enraonant de cinismes litúrgics, no val a amagar que ens clapa una mica el vori de la nostra ben assaonada assegurança o certitud que, darrerement, ens prenguin sovint per Ixions fanàtics de la Xarópropel·limenta avorrida. D'ençà de l'empescamenta volpella, viltenible, d'aquest bon altre déu únic, *akhenatònic* (que put del tot a excusa per a millor anar oprimint el propi amuntegament indigent, feinejador, i, per descomptat, la nostra nacionalitat), els pobletans caps-d'ase ens confonen amb soldats dels llurs, però disfressats, per amor a les aparences, de Cogotços i d'Esguerrats. He trameses les meues hordes i hosts pus antològiques a sembrar la terapèutica terror que desestabilitzés l'imperi escanyador, i adés-i-ara me'ls tracten de fills d'Àton, ridícul deuetó, aquest fermat en roda encesa, tothora anant, enjòlit, en orri, ço és, volant descontroladament pertot arreu, delerosos de botí, bo i cremant a la babalà, on menys no t'esperaves, fotent-ho, i fotent-t'ho, tot de creus!

"—Amb aqueix déu, noia, tot crim els és permès. Només et cal tenir-lo de part teua. El seu nom justifica tota mena de malesa, dolenteria. Dius: '*—Déu ho ha volgut, déu m'ho demana; li pregava, molt insistent, per qualsevol expedient i la seua veu ha ressonada, inconfusívola — ep, noi, fes-te fotre — ha sentenciat al meu favor i ara cal que jo et malmeti del tot en nom de la seua*

glòria.' I en acabat, és clar, en el supòsit que al cap i a la fi et vinguin maldades, a tu, el maleït exterminador, sempre pots confessar-te al darrer instant, morir-te desneletat pels clergues del règim i, au, damunt, anar-te'n directament al cel — llur cel de merda, no gens imaginatiu."

Na Gueta — qui, per tal com coneixia un tou de religions contradictòries, oxomoròniques (narrades en la tranquil·litat del serrall, sia per les noies circassianes, sia per les negrines, les colrades illenques dels cabdells de pobles de l'aigua, i àdhuc les pàl·lides de dellà mar, en el pregon del vast continent nu), al capdavall, és clar, no se n'empassava realment cap ni una — descartà, sense cap mena de passió:

"*—Sí ves. T'etziben trinitats entre coll i barres (Osiris, Isis i Horus, per exemple), i, de trast en trast, per a marejar-te encara pus, et diuen que hi ha haguda refosa i que els tres són u, com ara un escamot és una unitat de lluita, jatsia que formada per pler d'espectres de trucalembut...*"

S'eixorivì tot d'una aquell parrac de vella arraconada qui tostemps li oferia, al·lucinador, un gep inconstant, bategós, sospitós, precari:

"*—Xst!* Sents els cavalls dels meus soldats qui tornen d'una de llurs gastadores corregudes? Ben tost els guiparàs. Genets ferms com estàtues; pròpiament exacte — ardits i robusts com els asalts destrers qui munten; com ells, esportistes escarrassats — sense que l'anècdota que molts dels homes siguin haguts eixescollonits, i moltes de les dones eixesmamellades o eixescerviuades, signifiqui àls sinó una cicatriu pus a llur èpic mapa pel·licular — és clar, noia, osques d'heroi cap a la glòria, escales devers l'amunt de més amunt."

Llavors, entre els infants, els ancians i les dides qui acomboiaven la decrèpita mare, es notava un moviment cap a l'estretor esvellegada de la boca de la cova. Al pati de davant, a l'altra banda d'un tros amb quatre rengleres de pleixells que servaven uns pocs llegums fullableïts, mitja dotzena de bous renouaires, emparats pel Sol d'horabaixa, encara desfermaven els budells. Tràgics, ensumaven devers la polseguera que, prodigiosa, se'ls atansava.

“—Amb coltells de pedra, també els castràrem.” Afegí la mare, a tomb de re, com si li endevinés el curs del pensament. “—Els cauteritzàrem les filigranes bromeroses de les nafres amb oli d’oliva ben bullent.”

Sobtadament, na Gueta, un prim estímul li remenà algunes de les rovellades àncores més enfonsades de l’enteniment. Una remembrança molt antiga cuidava capllevar-l’hi. Amb ulls abrasius fità el clatell magre i tendinós de la claupassada matrona, la qual reprengué, amb una veu menys ofegada:

“—I del serrall, noia? Conta-me’n si de per cas d’altres. Sentires mai a enraonar d’aquell poeta del vult velat, eunuc cantaire, noticier? Vull dir, en Maxenci...?”

Com la qui, d’instint, endreça degenerescències intangibles cervell endins, l’ex-dignitària hi aplegà, sense envescar-s’hi, tot els becs de fils que li venien a l’esment:

“—Prou, prou. Molt amic meu, no re menys. Exemplar magnífic d’home; un pèl sibarita, apolàustic, massa clafert d’ell mateix; ara, amb raó, és clar; bella pell lluent, de pruna; amb un nervi (sobretot òptic!) herculi i apol·lini, adònic, àdhuc (més casolanament, a desgrat de la manca de qualque detallet) mínic...? (o vull dir minoic...?) Carismàtic, desitjat, l’amor arquetípica de tots els coetanis, sense distinció de sexe (normalment absent).

“—Es feu escàpol una nit extraordinària de neu, en acabat d’haver estossinat un poderós general, company de tiberis i de disbauxes de n’Erostrat. Ho viu de vista i de llista... Aquella nit, n’Erostrat, d’estranquis, li havia permesa l’entrada Gàbia endintre. Mal·li Malef, el sanguinari cabdellador Hegemònic, infame bardaix declarat de més a més, s’introduí de puntetes, sense trucar, és clar, al dormitori dels tres eunucs artístics — músics, vull dir.

“—Bo i fent abstracció de les vicissituds de borinot sollaire qui es rabejava voraçment en els residus, allò de què sí que puc empenyorar-me de fer-vos sabedora, sense cap por de perdre, és de l’atac final del tirà. Com ermità satiriàtic, es llençà damunt el cul

d'en Maxenci Gensarec, qui, letàrgic, en posició fetal, somniava, extàtic, en quelcom quimèric i incisiu, com ara, belleu, en la disparada fertilitat dels llangardaixos, i en llur ignorància palesa de la ciència logística, i en conseqüència de les lleis bèl·liques que estintolen com substrats els jocs estratègics de la llibertat. Car ara ja devien emplenar-li la planxa de zenc (on, calds, però oprobiosament atapeïts, normalment habitaven) com farnats sobreeixidors de carn que tremolava com les bombolles que pampalluguejaven d'un brou espès i apozematós de bruixa o de clergue sinistres (aitant es val l'una com l'altre).

"—Esperonat alhora pels roncs de l'oratge de part de fora i seduït pels ruflets dels gairebé núbils dorments del dedins, l'orellut, bo i amb la tita sedegament enlaire, cercava, en la foscor només tacada lleument per la delicada encesor de les cendres bategoses del braser del bell mig (on més li hagués valgut, envist d'allò que aitantost no li esdevingué, de pixar-s'hi de gust i *aré, arri cap a casa*), percaçava golafrement, tita-roent, dic, on cardar-se-la...

"—Ungla-burxenc, en el torb de l'escorcoll, Mal·li Malef havia administrades, a tort i a dret, pler de garguirots i de catxamones amb la fal·laç il·lusió que li anessin a raure a les galtes de les natges del seu enamorat o, si més no (a fretura o manca de millor, ves), a les dels seus veïns. En tost de què, ah, llas, déus del Xaró, el destraler pertot tombava atuells (ombrel·les, penja-robes, ventalls; raspalls, fregalls i pintes; serrells, plectres, pintallavis; carbassons cristal·lins, i d'altres trastets finets i romancers de cosó i de rapsode, sense oblidar els ubics instruments de corda), els quals, tots plegats, en caure i espetegar part de pel terra fred de les rajoles, ressonaven assats com ara timbals d'alarmes nocturnes i, amb ultimàtums esglaiadors, alertaven, per tant, les víctimes predeterminades.

"—Es veu aleshores que en Maxenci, ausades trinant sota el seu vel, bo i celant-hi típiques ganyotes de menysprey, no pas doncs de remordiment, sinó gairebé d'odi, tot vetant la seua veu carismàtica d'articular altre que remucs ordinaris d'entreson, continuava de fer-se l'adormit (greument per íncubs garneus empudegat, això també). Els altres dos esclaus, en contrast, s'havien aixecat d'una revolada i, a l'escapça, demanaven raons, qui-sap-lo humils, emperò, i al caire del tropell o de l'infart, i tot xops d'un cert concagament... Amb

quatre mastegots, Mal·li els gratà la tinya de valent i, amb un parell de guitzes ben agullades, se'ls treia de la cambra com qui s'arrenca coagulacions estranyes a la pell. Llavors, bo i fent retrúnyer les freixures, tot afusellant-se el costellam a cops de puny, es torcà el nas, i s'estimbava, invulnerable, damunt l'innocentment pron — bocaterrós, vull dir, en Maxenci.

"—Aquí tragué aquest el ganivet, i cridant, poèticament dens (ateses les circumstàncies, com calia; gens nimi, doncs): *Fem-ne fems!*, atlètic, acoltellava repetidament els ulls detonants del fastigós general.

"—Estranyades, però immensament complagudes, de sobte reconciliades amb el fat, totes l'esguardàrem eixir, heroic, com dic, amb l'elegància i la majestat de la cigonya en vol.

"—Badall de la finestra enllà, guaití, claferta de neguit, aquell paisatge de malson. No feia pas una hora, qualcunes de les hurís, qui conegueren la neu per primer camí, encara m'havien fet eixexplanar-los (o no haguessin anades mai a dormir) els secrets d'aquell misteri esbalaïdor, i sobretot les faules de la força inesmable del glaç (glaceres, els dic — dits de Re creant, a cruels esgarrapades, ensems orografies i respiralls subterranis cap als mefítics orcs).

"—Tot havia començat amb una calamarsada. De part de pels xafogosos andarivells d'on les xicotes no procedien (més avallet de Núbia, Negrins endins, devers les selves exòtiques), quelcom com ara allò era de debò mai no vist. Ni a la memòria col·lectiva, ni gravat a les esteles i talaiots, enlloc, ni borrallesca futil·la, re no n'enraonava; no en romania enregistrat ni per les si fa no fa indígenes qui esmerçaven llurs traces amb objectes trobats caiguts del cel, d'allò que en deien electrònics, pel fet que treien sovint guspires. I doncs, pobrissones, totes plegades — el pànic. Al pati on érem i ai, si, esventegades, no li fumien cop devers les cambres interiors! Punides per llurs déus salvatges, aqueixa era llur por. Fins que no s'esbalçà la neu, com dic. I tot fou pau... Llavors, totes ens embadalírem, felices part de dins.

"—Ara, però, bo i accentuant el crim, neu-mòbils cruixien

càusticament i obstinada. Màquines desenterrades dels magatzems de palau ens penetraven amb llurs ganyols esgarrifosos. A l'horitzó, frèvol, i tanmateix impenetrable, el tel boirós de les distàncies embolicava la nit, com més anava més estretament, ofegosa. En Maxenci, amb almussa i peu-nu, com un marabut penitent, s'allunyava, tremolenc rere la humitat dels nostres ulls sol·lícits, estimadors."

La mare estossegà. Raspera? Emoció? Qualque nosa de cirurgià novell rovellant-li el carcabòs?

Na Gueta poc tingué temps a esbrinar-ho. Ara sense mica de rogall, la veu de la vellarda, adés mig morta, sonà potent, ferma, meravellosament escandida. Digué:

"—I, amb versatilitat i mònita, penyores de prosperitat — car on avinentesa estergeix bona preparació (oi?), excel·lència ha de seguir-se'n — he sentit a dir que, fet i fet, encara feu cap força lluny."

"—De debò? En sabeu més que no jo, doncs. Car jo alfarrassava si belleu, per ops d'escalfar-se, en aquella nit cabalment aitant despietada, no s'hauria colgat al primer femer que trobà, i, com n'Heràclit, ah, llassa, al capdavall hi peria no re menys, fastigosament sufocat."

[Escrigué la mòmia en la seua joventut. «Cal parar compte. Tota passió és corrupció i merda, pútides secrecions, la fortor de les quals et fa pensar en quelcom altre que no pas en la teua finitud irrevocable. Si et vols fora del reialme maleït de les males ànimes, no et deixis engalipar per cap falòrnia que t'osta i trau el pensament de la realitat. Una realitat de vegades molt acoloridament pintoresca, però últimament fosca del tot — negra — on la transitòria pintura no rau — el llenç és l'eterna nit del no re — la natura, amb tots els seus efímers virolats al·licients, la feble façana — sempre a frec d'esborrar-se't.»]

Na Gueta, com rèptil de doble visió, fitava alhora la part del darrere del cap de la paralítica, per ço d'endevinar-li'n la fesomia misteriosa, i recacejava per les cambres més recòndites del propi

enteniment retrunys de memòries que li era vijares que li havien de revelar per aventura àdhuc pus i tot.

Enraonava sense aturador, per tal d'oferir-se més temps per a rumiar-hi, en tot plegat.

“—És clar que una altra possibilitat fora haguda, bo i obrint-se foradets dissolts en la neu amb el saler que havia emblat de la cuina; haver-se llavors arribat fins a cap de les nombroses necròpolis, i que aleshores s'embotís en cap altra mastaba, o s'enfonsés en qualque cenotafi, on (com aquella qui diu, xuclat per la terra, bo i perponderant com tornar a influir en el resultat del seu temps, ara que malastrugament s'anava isnellament fent vell, i, umflades d'aire, les esferes del púguer, tan a prop que no hi fou antanyasses, ara se li eixescapaven, com pus anàvem, més) ell pogués continuar perescrivint el seu guaitajorns, amb inscripcions glíptiques, ah, llassa, molt tedioses (ara anàglifs, ara diàglifs), damunt l'orpiment de les pintures avials que des l'avior modèlica li distreien (intern, a fe de Re!) l'exili.”

“—El seu guaitajorns?” Interrompé la mare, enèrgica i veloç.

“*Hò*. I tant.” Respongué na Gueta, qui, en el deler d'espiar la cara de l'estrany canviant personatge, s'atansava massa a l'esquena de l'àvia, de mou i manera que un dels guàrdies havia de fer-la enrere amb una brusca empenta.

Llavors eixexplicà, bo i asserenant-se una miqueta.

“—Efectivament, mestressa, feia referència a aquell papir, o òstracon (depenia de l'assequibilitat del primer, i àdhuc de la viabilitat de tornar-l'en palimpsest encara un camí més), que ell anomenava *El cor de la nit*, on cada vespre descrivia, fil per randa (o si fa no fa), i amb un estil seu aitan cor-robadorament peculiar, les efemèrides del jorn.

“—En Maxenci creia fermament en la força prodigiosa de l'escriptura. Alliçonava quisvulla que allò de tornar ceptres en serps, per comparança, re — jocs sense substància de prestidigitador mig esvaït de gana, avesat a l'admiració dels ignars. Ara, escriure: allò sí

que era màgic. Aliada amb la pintura, la composició literal podia representar, amb autenticitat única, la vera realitat, i àdhuc substituir-la, vull dir, establir-la, donar-li un fonament on bastir-se i esdevenir. Car re no eixexistia preconcebudament — tot era increat i necessitava el procés d'elaboració mental per a esdevenir i ésser. Mental i, és clar (si doncs hom, home sociable, en acabat, volia comunicar-ho), ensems (per mà de lletres, i formes i tonalitats) manual.

"—Deies: *tinc això*, i ho has tingut, perquè ho has escrit i representat: és tangible... O asseveraves: *Ei, he viscut això altre*, i, cert, ho has viscut, car així consta, i, de més a més, en escriure-ho, ho vivies. Et cal pas cap mena de permís — l'escrius i apa; pas cap mena de justificació... Fins i tot, qualsevol document, àdhuc diners... Poses un nombre en un paper, un dibuix i una inscripció; hi escrivies: *Val aitant*, jotfot, i s'ho val..."

Bo i rostant el vent, amb les dents als torniols de polseguera, que, aixecada pels centaures de fora, es filtrava pel badall i les esquerdes de la cova, la vella encadirada, escarritxosament, doncs, i rudement, molt endurida, reintervingué:

"—He sentit a contar així mateix que el poeta desterrat poc se'n pogué estar i que, per comptes d'arraulir-se inconspícuament a l'estiribel, i de remolejar-hi, ple d'un trascor niellador, fins que el fred no se'l cobrés, tot ert, tantost com no era fora, començava, fogós, ineixesberlable, d'esculpir ferotges bucranis en la neu — el seu retrat perfecte, banyes incloses.

"—Intrèpid crestó (crestó total, ensems anorc i sèssil, de mou i manera que, més tost, el seu entrecuix fa pensar en cony tot vermell, símbol teològic de divinitat fogosa, *hà!*), aquella signatura seua damunt l'obra mestra d'art natural refermava la confiança que tenia en elleix i l'esbombava de cara al públic general. Més tard, fet cap a un indret si feia no feia segur, dalt les muntanyes, de bon principi, el nou *El cor de la nit*, que, fos com fos, cuitava reeixidament a treure a la llum, era escrit damunt el glaç!

"—Amb allò donava a entendre ben gràficament el seu concepte bàsic que la saviesa és sempre cosa temporània i sotmesa de continu

a evolució. O, dit d'un altre mou, que tot coneixement és ideal per a un instant determinat eixexclusivament. Que, pel que fa a aplicació del saber, *idoni i oportú, s'equivalen i prou*."

"—Dubtes, el qui en pateix, n'esbargeix. Ara que oeixc aqueixes màximes poètiques aitan característiques..."

Bo i torcant-se la baveta del somriure garneu, inicià a enraonar na Gueta, car es veia que la noció que feia estona que, llisquent, li ballava pel cap, finalment no l'hi havia feta *clic*, i, cabalment encallada, es deixava aprehendre.

Reprengué ella, cofoia, tenint-ho molt coll avall:

"—Sempre fores un filosop incorregible, Maxenci."

Se li tombà la mare:

"—M'has reconegut! Ja era hora!"

Esdevinguda, de cop i sobte, asalta i atlètica, saltà àgilment damunt el fòtil i se li atansà, bo i entaferrant-li, rient-rient:

"—Una abraçada, vella mestressa de la Gàbia!"

Demanà na Gueta, burleta:

"—I aquesta història de la cadira de rodes, senyor cap de mester dels honorables entretenidors...?"

"—*Auto-repressió, font de la creació*." Respongué en Maxenci una mica d'esquitllentes, bo i lleixant-la plantada per tal com li calia, més aviat, anar a rebre els genets, davant els quals (i les quals, és clar) acabà de descobrir-se, respectuós.

"—Quines noves, doncs, guerreres? Trobàreu gaire barra de cap?"

"—Re, capitana. Missió acomplerta." Una amazona doblement despitada (ço és, despitada en els dos sentits: espitregadament sense pits, però amb una cara de prunes agres, bensenes amb força

greuges per resoldre) se li adreçà, poixèvola.

Na Gueta, a la vora, a segon pla, se la guaitava amb un cert disgust; bona coneixedora de dones, es maliciava ausades quin tàvec envejós la devia haver picada sense compliments…

[Saps què et dic? Res no és estrany. Per exemple, l'estrany procés del viure se m'esclarí a la fi tot d'una quan, amb el meu fillet petit, davallàvem, parant-hi molt de compte, pel pronunciat vessant tot nevat, i de sobre vaig veure-hi una mena de caminet de neu glaçada, tot tort, amb moltes de virades, i fent un cop de cap, m'hi abocava, a relliscar-hi molt atlèticament, de faisó que aviat assolia una acceleració ja no dic ultrasònica, una velocitat ultra-lumínica, fins que… en qualsevol obstacle abrupte no vaig ensopegar i caure estrepitosament avall i al costat, rebotint d'un cantó a l'altre, fins que no era enlloc. Silenci. Nivós silenci. Sentia el marrec lla dalt qui em cridava, però, qui jo ja havia arribat, intacte, a baix de tot, i encara cercava el meu cos, i no li feia gaire cas. Pujant-pujant, molt acuradament guaitant pertot, a cantó i cantó, em trobava amb el noiet encarregat de recollir en un cossi amb rodetes les escombraries que llençaven o els queien als excursionistes i li demanava si havia vist el meu cos enlloc, i em deia que i tant, i que si volia m'hi menava, que no era gaire lluny. Mentre encara pujàvem li demanava si creia que (jo) era mort, car com sobreviure sense cos, oi? I em deia que allò era quelcom que ell, de saber-ho, no pas. Que si algú ho sabia, devia ésser jo, el protagonista del cas, és a dir, a qui l'esdeveniment prou s'esdevenia. Qui altre podia escatir-ho millor? Fou aleshores on el bon noiet m'assenyalà on el tenia. El meu cos es dutxava, xiulant tot xiroi, en aigua calda i fumejant en una clariana tota verda com si fos una taqueta d'estiu esponerós enmig de l'hivern rigorós de monstruosa neu. Vaig agrair el noiet i em vaig atansar al meu cos. Els tebis escatxics em plovien. Li deia calorosament com em trobava d'alleujat ara que ens retrobàvem, i em deia —I tu qui ets? I li deia —No em coneixes? Soc tu. I l'altre responia, molt naturalment —Si tu ets jo, qui soc jo? I jo —Tu ets jo, com jo soc tu. Som el mateix. O no et creuràs pas que soc mort? —No. Els morts no són vius. Elemental. Ni poden esguardar-se a cap mirall. —Així creus que som dos? Emmirallats? Crec que amb això vas ben lluny d'osques. Som u. U. Som u. Tu i jo el mateix. Silenci.

L'altre jo havia apagada la dutxa, i es vestia amb els meus vestits. —I el noiet de la brossa? I el teu fillet? Un altre silenci, aquest camí el meu. —Tant l'un com l'altre, són tu, el mateix tu, és a dir, el mateix jo. Tots som u, tret que en diferents estadis de creació... —Ets tu qui et crees el teu món? Un món tot solipsístic, doncs. —Ep, no pas el meu món, el nostre. Tots som u, tot i que múltiples. El món és el mateix, idèntic; és un sol món tot pelat, el meu, és a dir, el teu, i això en qualsevol dimensió. Ara ho veig clar. —Doncs jo encara no. —Això rai, tenim una eternitat per a explicar-t'ho perquè ho entenguis ben entès. Silenci. En aquell instant que content no estava el fillet de retrobar-nos. Féu, després —I aquest qui és? I li ho explicàvem, i ell ho copsava isnellament i fàcil, car tot era tan clar, sobretot per a la canalleta!]

[—Hi has pensat? Potser cada instant que visc, visc a un altre món, de tal faisó que si haig viscut un nombre diguem-ne infinit d'instants, visc en un nombre infinit de mons. Els instants passen ineluctablement i nous mons són incessantment creats per a hostatjar-los. No pas que sàpiga discernir-hi gaire, en tot això; d'endevinar-hi la quiditat; no sé pas si mai en seré capaç.

—I si has 'traspassat' erròniament, és a dir, no ben bé del tot, mentre s'esqueia que anaves d'un món a l'altre, on jo romania, ben tranquil, i ara et trobes cavalcant els dos mons alhora, on et veus en instants paral·lels, on cascú hauríem feta la nostra via i ara l'hem de fer encadenadament plegats...

—Qui ho esbrinaria? No pas ningú, segurament, sense més d'indicis...

—Saps què? Posem-nos-hi...

—On?

—Posem-nos-hi a trobar'ls, tu i jo ensems (avantatges de cavalcar dos mons alhora) — amb un enteniment multiplicat per dos.

—A menys que no sigui encara, ai, el mateix no gaire entenimentat enteniment...

—Faríem goig, pensaríem alhora el mateix, i de què ens servia l'eco emprenyador?

—Tens raó. Per a embolicar una mica més l'embolicada troca.]

6) *A les catacumbes*.

[Als atris o nàrtexs dels edificis oficials, els uixers o conserges encarregats de la neteja hi escombren i freguen, amb mans con nyafes, talment com si fossin, força harmònics, una orquestra d'enormes crancs.

En un dels edificis oficials, hi rau el museu i zoològic de les espècies del passat, les extingides i les totalment degenerades, xorques, moribundes, extremunciades, a les darreres raneres.

Sota uns núvols negres que plouen agulles i claus, la gàbia dels bípedes més destructors.

Esvaïts rebuigs de la natura, els renasquérem provisionalment i els telescopàrem ací. Repulsius buròcrates de l'obsessió bèl·lica, amb llur amor exclusiva de la violenta mort a l'altre, amb una ànima, cascú d'ells, tacada per l'àcid de llur malícia.

Trobàrem, escrits en roca, episodis d'amenaces abruptes vaticinades per les agonies de disciplinats saurins de les fonts metafísiques de la fantasia, i llurs expectants veredictes d'escruixidora irreversibilitat, òbviament ignorats per la burocràcia assassina...

Ara, en un petit escrit sobre llur història, un dels suposats darrers de llurs molt frustrats, desesperats, historiadors es veu que ens diu (si l'interpretàvem si fa no fa correctament, que: "S'esqueia, ran les innombrables i molt nodrides partides de cacera, que cap animal edul enlloc del món no restés. I de llurs carns tampoc. Ens vèiem

limitats, bidells i batllius, paers i pàries, fetillers i falconers, a rosegar ossos, la sola teca que ens romania. Érem els rostaires o rostadors d'ossos, i érem un trist, tristíssim, espectacle. I un exemple a no pas imitar mai més. Calia sobretot mesurar i fer decréixer de totes totes el grau de maleïda avarícia, cobejança, de l'equívoca espècie imperant. Una espècie, la deperida nostra, feta exclusivament d'abassegadors i de genocides. Ens mereixíem de romandre engabiats a cap zoo, i d'allò més mal nodrits amb ossos eixuts, de molls eixarreïts. Car la puta qui ens va cagar! De debò que havíem estats allò que no hi ha! Ens havíem rabejat ens les despulles d'altri. Ara érem a l'altre plateret de la deguda balança, i ens tocava, bo i morint-nos, rabejar-nos en la fam. La merescuda fam."

Cal dir que allò que mengem nosaltres fora instantani verí mortal per a ells. Així, doncs, ni encara que ho volguéssim (que és clar que no ho volem pas) tampoc no podríem fer-hi gaire. Condemnats. Massa poc.]

Tot al voltant del sarcòfag, els cercles, aproximadament concèntrics, de taules baixes: rabasses de cedres mil·lenaris escapçats, damunt les quals hi han, primparats, els plats dels celebrants.

Tornaveus mandrosos de vellúries. Clergat, encara incoordinadament sedegós d'oblacions profertes en metàl·lic, i de dons luxosos de part dels tòtils fidels, a l'ofertori.

Avis asseguts ensaliven, més o menys desdentegats, bocins o mossos de pans de tota color, mida, consistència, faisó.

Cambrers d'esquenes jupes, bo i trepitjant adesiara vores de faldilles dels propis davantals (i en conseqüència de trast en trast abocant-ho tot part de per terra amb terrabastall), hi duen tremoloses safates curulles de pans.

Geps sinuosos, de qualsevol pensable silueta, afaiçonen, doncs cap llunyana, calitjosa, versàtil, i al capdavall ignota, serralada tot al llarg dels murs que es perden en foscúries.

Calbes lluents, mans pigalloses i esquelètiques les raspallen amb tènues productes per a infants.

Per la claveguera que davalla brogidora, bo i perllepant de continu un mur de nínxols, s'escau de surar-hi, entre els detritus, el cos d'un perofegat.

Quin ensurt! Sabeu? Misses inútils.

D'ençà d'una precària barana de branques, ancians n'assenyalen, rierol avall, el mig avantbraç, i el puny i la mà, bo i capllevant del ras de l'aigua. Llavors, bo i aclucant-se una mica més, bo i arrupint les parpelles tensament, perdistingeixen, no re menys, que la mà perserva un crostó mig rosegat.

Com ara la vidiella sedosa fa amb aranyes fulminades per infarts, bava glaçada uneix, al cor del pa, tota una constel·lació de molles pereixarreïdes que dansen leri-leri (com en els picacancells o les tannares de les velles, on aranyes han perparats ja llurs nius). I hi emprenen commemoratius circuits, tampoc no gens curiosos.

Un escarn de barca ix a rescatar el negat. Quan, en acabat de mants maltrets, el carnús, ferotgement enravenat, ja és dalt del rai sumari, algú, fugaç, té l'esfereïda idea de tallar, amb una sobtada coltellada, el braç que encar perseverava a perservar, tothora com agre greuge, aquell crostó.

Allò bensé se li antullava com ara qualque auguri d'espectre famèlic, el qual (ah, llas) molt repel·lentment no es gitava, il·limitat, part damunt els convidats sobrevivents.

“Adéu-siau, bocí maleït!”

Mos damnat, doncs, que, escapçat en sec, el Nil ritual perdurà fins a terres enemigues, a ops belleu d'encetar-hi pesta — flagell més indeturable, albíxeres!

Espetecs intempestius dins la humitat: estàtues que s'escrostonen.

Guaiteu: En aqueixa necròpoli, entaulats es pereixexhaureixen bo i

espolsant-se esvoralls i voravius que se’ls encasten, indiscriminadament, aitant a parracs de gala com a cranis, que, amb això, se’ls despullen, espellen, i cafeixen de llúpies totes comminatòries, més i més ràpidament.

Dins el sarcòfag antropoide estintolat al bell mig de l’ara, majestàtic, empolainat amb tot d’electre resplendent, i pigmentat arreu amb estels de lapislàtzuli, palès, present, el carnús selecte.

L’enorme mentalitat, l’esbalaïdora patum qui adés s’empescava la cadència perpetual, favorit totpoderós, i ara què és...? Una mòmia mig corrupta, embalsamada a jova, grollerament. Fàstic indiscutible.

Tornem-hi. Damunt la superfície del bassiol encalmat al bell centre de l’altar major, hi capcineja, rítmicament, sense atur, aquell calabre idolatrat.

Ara mort i remort, el llepeig de les aigües immundes ens li perofereix una aparença respirant. Ens és vijares que batega. Oimés aitan regularment, com ara si fos per al temps infinit. Xipolleig ve, xipolleig va, xipolleig.

Passéssim ultra.

Més lluny, de part del rerefons, hom hi intueix el chor, qui, és clar, es plany — ramat de femellasses de dol, tornades dels duels perduts amb la Mort: Nyigui-nyeu de sístrums quèruls. Ploraires, ploracossos quasi valeditudinàries — fetes molt fidels sequaces, enrolades per força, a l’arrabassada, de ben jovenetes, enllà dels decennis. Llurs *ais* esllarguissats i funeraris cafeixen el clot alhora perfumat i fètid, on el santuari mortuori no rau.

Brivalls rere flotes i matolls els avien pedretes i platxèries si fa no fa eròtiques. Sentors: Orificis que eixamoren, ressuen; aflats, gargalls; signes — dits enjòlit, figues, botifarres, llengües, llepades suggerents d’allò pus, petonets al vol: “Tots ens diem Al-Gorró. I tenim uns buiracs replens. Una sens-fi de dards, i viratons.”

Uns plomers claferts. Plomes per als tinters dels conys. Les tintes,

de colors i qualitats molt variades. N'hi ha de malauradament adulterades, molt emmetzinadores.

Es truquen els cranis amb les guaspes dels llambroixos: "—Balmat; tota sencera hi caps!"

Noies granadetes de dol — ara i adés riallasses saberudes els solquen les grémoles fictes. Aleshores, les fèrules de prioresses estopenques i pudents (i eixutes i pudents; amb èfods i atzunars de burell i fustany, basts i pudents) tasten, poixèvoles i barroeres, carns mòrbides, mongívoles, encara (ah, llasses) donzelles (verges, com aquell qui diu, i, això no contrastant, ja... *pudents*).

Darrere tanques d'hímens corretjosos, la terra verge per al conqueridor qui, inepte temerari, s'hi aventuri.

Xicarrones tardorals, endolades, tomben el cap, clandestines, i regalen, salaçasses, somriures. Part dellà, jovent cabrioler, ixent i ponent-se impronosticablement, les atabuixen amb amoretes i gests salubres. Matrones trinen, religioses. Estúpides, patidores, porugues, gemegaires.

L'espasmòdic submarí arrabassa microbis grossos com verats amb cada sobtat viratge d'embranzida molt ximpletament erotitzada.

I s'esbalça el primer roc.

Ganyotes estranyes, més cabalment: Indesxifrables. Tot seguit, hoc: Cares esfereïdes. Les capiscoles, embarbesclades, perden el quest; allò masseja, put a sacríleg; s'umflen i umflen, a trenc d'esclat, de llufa, llampec o plor.

"I ara?..."

Llavors es desprèn tot un penyal. Gran garranyic. Immens impacte. Fadrines embogides qui s'exclamen. Eixabucs rai. Jovencells s'atabalen, emergeixen, lívids: "Qui ha estat? Ningú de naltres no ha estat!"

Llats a llats, i tanmateix oblidem de tocar-nos. Proverbialment:

Aitan a prop i aitan lluny.

I enadoncs... Una segona roca es perestavella, gegantina, i perescatxiga, amb esmolat pedruscall, els marges retràctils del grup.

Les cançonaires boten i s'arrupeixen. Les formacions es trenquen pertot. Cossos corals s'escampaven. Unitats s'encongeixen, nafrades: Paneroles, colobres hostilitzades, meduses feses, anemones, embrions punxats.

Petjades feixugues, batibull, ull viu.

Relleixos i grenys es perdesencasten i cauen a ruix, lliurement. Roques colossals derrueixen a lloure obeliscs, monòlits, esteles, columnes, marbres, llenasques, làpides perinscrites, tombes, panteons, cenotafis, estàtues, monuments; encara amb més raó, gent (qui-sap-lo flonja, ai).

Còmica pena dels coloms als cementiris, llur única eina per a retre homenatge als il·lustres difunts rau a llur forat del cul — àngels clamorosos ara tot cagats. Descol·locats, escarneixen, marmoris, d'heretgets els blancs ocells desproveïts d'enteniment enrevessat.

No sabem ni per què ho fem. Ens caguem on s'escaigui, tant se val. No comprenem tanta de rara cerimònia. Món boig. Ara que tot s'espatlla adeu-siau; ens envolarem enjondre, ben lluny.

Estols furtius roben els cossos d'ací d'allà. S'esconillen de la pluja pètria. Perimplosió apocalíptica. Tots els adés victoriosos petulants ara enterrats vius.

Mentre naltres, els desconfits, naltres rai. Amb zel ultratjat, ara que som morts de fa eres i eres, només jurquem garneuament perquè les nostres balances pòstumes marquin que fórem d'allò milloret que no hi ha ni hi ha hagut, i això, ep, d'empertostemps, ço és, per a tota la problemàtica eternitat de glòria inabastable.

Enllà dels murs del cementiri, paisatge morbós on taciturns renegats debaten amb turbants de gairell l'escrostonament i subseqüent debacle d'aqueix interregne on les mig formades

gorgones incessants no emanen de fonts adés prístines i ara tèrboles i fètides. Els ulls que us fiten de les gorgones, prou ho sabeu, us petrifiquen.

La passa s'encomana. Hom es creu d'esquitllentes esguardat per impressionant dona enorme i dominant, monstruosa bruixa, i malament rai. D'habitud lleuger, llambresc, vàgil, ondulant, es persuadeix tot d'una, recentment, que amb els jorns i nits s'encarcara, que s'enrigideix, s'empedreeix, que esdevé lític, paleolític, i, de llevants — com si només li (i ens) calgués allò — se'ns enfonsa al balancí i decideix no mai més moure-s'hi, estatuesc, escultural, petri — àngel tombal de llàgrimes esclatants, enceses, ben febrides.

Per les gropes sobergues d'una muntanya sagrada, en davallen, furients, les ciclòpies impureses de la seua pell — llambordes, esqueixos granítics, llúpies, cràters, geps centenaris al capdavall desenganxats... Neteja titànica, com hi ha món!

Llavors (oh, meravella del segon estrat!), monstres hòrrids, dimonis codolencs, tampoc no els costa gens de rossolar cap al nostre avern privat — blocs de rodoneses antropomorfes surten disparats, tots indignació, i envaeixen i enrunen (exèrcit perdestructor) la ciutat moribunda. No hi jaquiran maó ni cairó, ni mola, ni pany esculpit, ni dau d'edificació, sense ensorrar; mills: Sense esmicolar, fer bocins, o, àdhuc, pols.

Com ho païm? Ni tau-tau. Molt horrorosament, manoi.

Canonades encomanadisses, vós. L'emissió no vol respit ni un, cap. Cossos morts i mig morts: Replec a replec, per pedrum perparasitats. Aitanta d'estructura, d'organització; tantes de penes, reparticions, rigories; aitants de treballs i xim-xims, tot reduït a aquesta nebulosa rocosa, no pas millor que l'escullera d'aquell absurd port muntanyenc, sospesat al bell enmig d'aumon, on ningú anc no ha de petjar, i menys entafarretar-s'hi, atracar-hi, amb arques cafides d'un futur volàtil, aire-dut.

Viles fonedisses. Ça com lla, potser aitant se valia, no cal matar-s'hi gaire. La meitat érem cadavres abans d'hora. A la plaça radial, ja hi

havíem estesos (per a honorar-los, ja ho veieu vós) els darrers caiguts de la nostra més recent batalla.

També, una mica pertot arreu, es perpodrien, a forques i cadafals, les lleves més fresques de bares, desconfits i reus.

(*Hò*, es veu que Re només eixoeix realment els qui s'hi presenten manves, amb llur ànima com a despulla entre les dents.)

Aqueixos els trametem a l'altre món perquè,ací baix, no ens en fiem gens, de llur paraula. En canvi, oi? Ha d'escaure'ns fiar-nos de llurs precs?

I Re no deu ésser pas d'aquells qui es fan pregar gaire, si els vas a sorollar llats a llats, vull dir, ras i a la voreta. A tornajornals, llavors, esclata, vós; i ho fa (no fotéssim) massa empoixevolit, emprenyat, hi sou…? Per això ens atuïa, amb llamps per a donar i per a vendre, encara content (em jugava) de desempallegar-se'n d'uns quants. Mareig de gent. En aquest món, tot és debades. Basqueig inútil.

Una nàusea, un malson, tenien raó aquells. *Anem-nos-en en mal guany i bon profit. Nació extingida, clou!*

Diuen, doncs, un pic ans d'ajustar-se a la xemicada general, si un molt rar meteor (profetitzat ça i lla ara-i-adés, és clar), quelcom com ara un terratrèmol volcànic, una ditada o burxada d'aqueix murri, el Sol, no en provocava l'efusió.

Serralada expandint-se, ve-t'ho aquí (ep, potser), pulmons obstruïts, infectats, oi? Escalaborns del seu si que alhora tus (enfora, allèn, de cap a enjondre, ben llunyet, si fos factible), perquè en morim — virus massa massius, no fa?

Mentre es desempantaneguen, bo i desbandant-se, escarsers fugidors els cal vigilar tothora cap enrere, no fos cas que els emplastressin, part de subterrani ultra-tombal, pedres orcants de justícia.

"Tot i que quèiem a terra, encara temem pus avall caure. A poc a poc, esdevenim de sal, o, més cabalment, acurada, minerals.

Començant per carpó i neulella, mitjançant l'emmotllat dels budells, cada os — inclosos els olècranons (prou musiques, doncs!) — se'ns empedreeix, per simpatia amb els veïns, entrò que som també fragmentació d'estàtues. Ja us deia: *Bona nit, vós, bona nit*."

Cap ençà, cap mòmia no conserva la cadència. Arrítmies alarmants precedeixen morts totals. Aleshores, ben tard, en pic la pluja plega i la polseguera es posa, buit silenci de postcatàstrofe. Gemecs negligibles.

Prest, ni açò.

La vella de la muntanya aflora, severa, escrua, tota tendrums. Enjorn, ans del Sol, na Gueta es perdia pels cims més senyorívols que, a cavall de centúries, impertèrrits (tret de mocar-se, fent setze, si els rotava, un camí o dos cada deu o dotze generacions), sotgen la vall i la plana depredades, anades a mal borràs verament, lleixades a l'estacada, ja envides latents — tot plegat, botí malamanit per a voltors.

Matinera, farinera. Per a ella tota l'era. Ull-esmolada, acana l'univers.

"Manves us ho adobaré."

De sobte, un somrís tort li ascla la màscara. Plantes dels peus amunt, percep, granelluda, l'activitat de qualque formiguer. Gens engrescada, hi truca: "—Ara ho veurem."

Efectivament, extramurs caplleven caps novells. Estol congriat s'atansa, en esquera, ineluctable. *Aiòs, aiòs!* Runes, les trepollen molt durament. Els coledors de la muntanya sagrada han pervinguts per ops de reclamar les pedres bategoses del desastre. Han de perdur-les al lloc de procedència; com sempre — enaixí ho tenen manat en prospectes avials, heretats d'ençà de qui sap, desmemoriats, i produïts, doncs, per déus més antics, prioritaris.

Pedrotes, doncs, se'n carreguen a sopols, gegantins; aleshores, se'n

tornen, qui-sap-lo nobles. Anteus molt drets, calciguen amb autoritat, i la muntanya (diríeu perescorrent-se de plaers) s'esbadella part del llurs turmells amb trons i fumeroles, torterols espetegosos, ardents.

Ells, cap ni una desdenyosa darrera llambregada no giten cap als repugnants coledors de la mort, ulls-esbatanats, eixestabornits, encara mig bleixents — ni això no es mereixen. Ni mot no els adrecen. Re.

Altrament, ella *hò*; mastolla: "—Ei, ni eu tampoc, no. Ni un all ja no en balafiaria més, en valtres, fastigosos fidels al moviment immòbil de l'eternament gronxar-se. Que us hi bòmbon, ves, ben fet."

Li és vijares que abandona només un balancí de gotós on fot catúfols, paralític, espantat, algun sòlit repapiejador qui es perimbrica en la mort: Grumoll inextricable.

Llavors, però, encar es capgira — també en deu tenir de desades per als forasters; al capdavall, ben estudiats, quina mena de diferència, oi? Coldre un mort envers coldre una pedra — qualsevol jorn també se li casarien, se'n farien unitat coledora, ves.

Els vilté: "—Així mateix, qui us en dona cap dret, llamprees? Puix que no us alta el pa dels altres, us heu de perpixar (amb aigua beneita, és clar) a llur farina?..."

De pus a la vora, li semblen tan ridículs — joves fets a jova (per En Jupitre, assenyaladament, Re dels romans).

"—Amb quina balleu?... Lletja! Venus copròlites, ultra-cal·lipígies — zones erògenes i escatològiques únicament; fet i fet, per amor a tanta d'exageració, amorfes... Fa, amors? Us conec de segles, petròlatres, bovins, vacum-adoraires..., sempre amb els vostres ídols de minerals pseudopreciosos — per aventura, bledament i toixa, sense voler-ho, a la impensada, els llamps els cridàveu vosaltres (és clar, imatges parallamps, vull dir)."

Si baldament sabien llevar-se els pans molt pesats dels ulls... Els albira pedra-amorrats, bo i escalabornant tentines cap als esvorancs

roents per on la muntanya es percagava (d'un pet, mil esquerdes). Com aquell qui diu, massa bascosos, a besar el cul de llur geganta; a tornar-li esbufegadament els taps — i molt agraïts, nostra dona, exactament.

Se n'eixdesix doblement, ja atiranyant esbiaixadament part de drecera ineixarmada amunt. Ambdues místiques societats perengegades a llurs sengles dides, *ei*. On un se les popa dolces, l'altre les balla magres. Però tothora pendents, supeditats. Idòlatres, iconòmans, iconomaníacs. Tothora penjats a les mamelles de llurs deesses particulars.

Ella se'n fa cabal, s'hi avé del tot, seriosament: "—Au. Seré per sempre pus la mestressa pròpia."

Em sembla que ja ho he dit: Iconoclasta, iconòmaca, autofonamentada, despresa, autònoma, emancipada, *independent!*

Allò que cal.

[Mentre la història obscura es desenvolupava a llur voltant, els dos lolitetes, com tots els aviciats a les savieses, disquisicionaven de doctes matèries i de rars texts *massa interessants per al comú*.

Els rars texts, és clar, per llur providencial intervenció, esdevinguts molt més llegibles texts ecdètics, on l'anècdota o l'exposició del vesper del cas, no és pas inèdita, ans millorada per llur edició, la qual afavoreix el text original d'autor ara anònim i esfumat d'empertostemps, i això ho fan esborrant els equívocs i nyaps de torsimanys malaptes, i restituint, idòniament, en forma d'un bon enfilall o reguitzell d'ècdotes, doncs, el text de la més antiga font.

Exemple, aquest adés estrany i ara palès i clar, i tanmateix sorprenent, diàleg:

Voleu un cafè?
Per què no?
Amb sucre o sense? Amb bromera o sense?
En què consisteix la bromera?

La bromera consisteix en bromera.
Ah. I...?
Segons l'alçada d'on vesseu el líquid a la tassa, en produeix més o menys.
Entesos. I llet? No em proposeu 'amb llet o sense?'
On aneu a parar, home? Recordeu que vivim a una altra galàxia.
Una galàxia agalàctica?
Precisament. On la llet no existeix.
Doncs això, som-hi. Un cafè sense sucre ni bromera, i no cal dir, sense llet inexistent, si us plau.
Ara mateix
Gràcies.]

[Hom atlètic, havent tornat a casa altament fatigat de les proves i proeses físiques (d'una densitat particularment compacta) d'aquell jorn, tantost no s'enfosquia el vespre ja em gitava al llit, tot retut. I era en acabat dormint com una soca, i secretament, fins garfis espectrals de mòrbids enemics, es veu que, mentre tan pregonament no clapava, m'amortallaven ben amortallat.

No podia bellugar ni un dit. Es veu, de més a més, que no em desvetllava ni deixondia del tot fins que ja em duien al cementiri, en fèretre lleuger, ni de coure ni de bronze, de llautó gairebé translúcid, jotflic!

Me'n recordava de filagarses dels somnis obscens d'aquella portentosa nit. Es veu que em trobava, com qui diu familiarment, dins una atmosfera de consternació, on, en les fastuoses lluentors d'un palau astorador, el rusc sencer qui hi viu va de bòlit.

El propietari, un gàngster pigmeu i pensiu, amb cara de peix, elusiu, s'espolsa les escates dels vestits, com qui a la fi de tot allò se'n desentén. Es fot a evocar, com faig sovint, conys molt immaturs, mentre són les rudes donotes qui resolen els conflictius andarivells d'un aixovar d'estratosfèrica importància.

La filla gran es veu que es vol maridar amb el cap de la bòfia. *Bufa, noi! Les implicacions!* Intimacions de l'infern, indret idoni, a la pertinença del qual cal atribuir l'abast de les nostres (i les llurs)

convulsions tant psíquiques com físiques.

Ara mateix, però, larves semblaven haver començat de rostar-me bravament, talment com si els era excel·lent llaminadura. No podien pas esperar ni que em sebollissin. Es veu que la mortalla amb la qual m'embolcallaven els baratots enemics devia, com dic, haver pertanguda a un altre mort, més madur, ell.

Una mortalla doncs de segona mà; pitjor, una mortalla que de fresc encar havia amortallat un altre cos tot podrit, com ben aviat el meu. Es veia que la cosa aniria ràpida. Molt de zel de la part dels sèduls rostaires de carronya.

Durant els trontolls del transport, em semblava encar sentir, redundants, els rectes renys, els agres «*déu t'ha castigat!*» de la meua padrina quan era petit.

I recordava els pecats, és a dir, els punts importants de la meua inútil vida somiada. Entre els quals, és clar, els sexuals. On hom, havent cardat força, o si més no prou per al seu gust, i cardat més que no pas res prostitutes, o amb prostitutes, feia tanmateix anys i panys, i força pocs de planys, que plegava de fer-ho, i cal dir que la seua salut, no pas solament mental, hi guanyava un colló.

La millor confidència que hom pot oferir del concepte del cardar és que, com més sovint no ho fas, més te n'uges. I és un concepte que potser no és pas tingut per ver universalment, però a tots ops en el teu cas ho és, i amb escreix.

I ara que ets mort, tant se val, sigues valent. Desempallega't amb equanimitat de tot allò que t'engavanya, sobretot de la inutilitat que és viure.

T'estalvies d'una puta vegada aitantes de ferotges atrocitats portades per les guerres, els torbs, els daltabaixos escruixidors, els acarnissaments, els desoris... Tots els terrabastalls que t'embalbeixen la consciència.

Tanta de conformitat m'admirava bon tros a mi mateix...

I nogensmenys sabia, als recessos del rere-cervell, que, tantost en contacte amb la mare terra, en la meua capacitat d'alhora un Samsó i un Anteu, i també potser amb tots els defectes del meu bon rèptil, n'Asmodeu, em desfaria, aidat pels meus amics els muricecs d'ales setinades, de tanta de beta llorda, i eixiria, il·lès, una mica encetat ci i lla pels queixos i queixals larvals, del vil trau on m'entaforaven.

Amb la qual cosa, l'efectivitat, tot i que meretrícia, del meritori talismà (una mortalla tota sollada de la suor penetrant de la Mort!) semblava provada. *Ressuscitació assegurada, vós*.]

7) *Predicadors de serrall. A la collita d'enguany, plepes.*

Puix que tampoc no tinc re de nou a contar-vos de la guerra, per comptes avui us enraonaré d'un esdeveniment del qual, poc fa gaire, fui gairellament testimoni.

L'empescada on haureu de reflectir fins a la meua tornada despúsdemà, on us demanaré (a toc d'imprevist) les vostres opinions originals pel que fa als ensenyaments que hom hagi poguts esbrinar-ne, és la següent... — la qual, ep, il·lustraré en acabat amb l'episodi que suara us prometia en la meua introducció.

Una nit d'insomni, esguardant l'enigmàtica pampallugosa foscor, amb els colzes a l'ampit de dins de la finestra, repenjats als barrots de la reixa, implorava el cos l'ànima: "Tu que saps tantes de coses inefables, per què no em revelaries si covo cap càncer rabiüt o cap altra molt greu malaltia rancuniosa que em portarà a manès de dret al canyet?... Dona, ambdós hi sortíem guanyant, car, aitantost assabentat el jo que em dirigeix cames i cervell que el cas és un cas, i de l'indret virulent, pots ésser segura que ell correria a dur-me de

cap a cal cirurgià més excel·lent perquè ens l'obliterés o cremés d'arrel, a l'ou, i aleshores, ca?... Man encara et podria anar fent de bella closca al llarg d'un altre tram prou plasent… *Puc asserir que ens hi va la vida, noia!*"

Responia, despectivament, l'ànima: "No pas al tit, manel. soc en realitat la teua pitjor enemiga. Només visc de debò si tu mors. Me n'allibero, imago perfecte, jaquint enrere tota aquesta innoble pelleringa que he aritjolada força a desgrat, a manca bensenes de quelcom de millor — al qual aspiro envolant-m'hi. *Au!*"

"Puix és forçat que en molt breu temps em mori, prou pots tu ara menysprear-me la puixança, oimés sense gens témer-me, car és clar que, jo espitxant-la, ets tu l'estorta!", ressonant-li, crec, aqueixos versets, també rectament filosòfics (com no pas la totalitat, però sí — i tant — els de més, dels seus), del protomàrtir eximit (vull dir, indemne al cap dels mil·lennis), paradisíac, doncs (celestí i no pas estalzinós, car a l'olimp hi pujava no pas per la xemeneia, com cap bruixota compromesa, ans de dret i pel broc gros...), es plangué, febrós, negat en angoixa, fet malbé, allavòrens, el mínvol cos: "— Maleïda vaticida, sempre tu! Pèrfida, púnica, iniqua, fementida! Espinyolaire, corsecadora, corcadura, ara et reconec: El primer cranc qui jamai m'ocupava fórets tu! Foradant-me les defenses infantívoles amb el túixec molt melós de la traïdoria — tota mirallets, fal·làcies, sofismes i embolics — te m'esdevenies, al pus pregon, perpètua implantació, empelt molt merdós, podridor, corgastaire, -rosegador. *Tu la meua nèmesi primigènia, tu la qui te m'enverines, escolloneixes, esvalotes el nucli, i tu qui en convoques els seguidors, estercoraris, epígons, tu qui n'introdueixes el gros de la invasió, tu, bruta increïble, tu!*"

Bona, oi? Aré doncs, som-hi. Rumieu-hi. I ara ja, sapigueu que recentment tot el goig fou meu quan visití, al temple d'On, vilatge sagrat, la meua antiga mestra de la Mort — esotèrica, excelsa, santa — un paradigma d'espiritualitat, un pont eteri ella mateixa encavallat entre els mons.

Com hauria d'ésser-vos palès a hores d'ara, sacerdotesses incipients, l'art d'ésser mort com cal sobra, i de força, en forta mesura, l'art de saber ésser viu. Acompareu-ne, sinó, les distàncies.

Extraordinàriament puixant, s'escaigué aleshores que, en eixint servidor pòrtic avall, passés pel carrer el gran Vixic Incoat, capità-general del front de cap a llevant.

[Esgarrifosa vetlla damunt la llosa, esperant que amb la lluna plena, i els buixits, i esgüells i aücs, dels ensurts i esglais del gossos qui enyoren els anys anihilats on foren lliures llops, les forces brutals de la resurrecció no operin els calguts miracles.

Car tu també enyores. "Hom s'enyora, senyora." Enyores els somnis de jovencell esgarrapat quan érets prest a desconfir la Mort mateixa, i si calia, bo i deixant-hi la pell, un cop desconfita, *estuprar-la!* La primera i única femella amb la qual no t'era donat de fer-ho d'una puta vegada. Te'n mories llongament de ganes. I amb ella, rai. Car amb quina altra havies tanta de familiaritat com amb ella, Mort molt cara, deliciosa?

Vixic Incoat, esnob lax i higiènic, qui enmig del rèquiem asfixiant patit globalment, es diu 'senzillament' atès pel fastigós conreu del tedi.

El món pateix de sufocació terminal, entesos, però amb quant d'èmfasi ni robustesa no podem encar regurgitar-ne els residus!

Si el veig passejant en el seu tot melòdic, gens anàrquic, papalloneig, i li deman, "On et menes, tan menfotista i amb les mans a les butxaques?" Em respon, "M'escaic de confegir un peà a l'ambre que, com saps, ens dugué a l'altra alta llum que ens estorcia de les tenebres nocturnes."

Malson doncs on, començant de renoc, vaig creixent indeturablement.

Fins que no he esdevingut cap presumptuós petulant oligarca de voluminosa estatura; pertot on s'escau de passar coquetament, una remor de maelstrom s'hi aixeca, i, per començar, disbauxades multituds l'increpen de valent, i l'imprequen perquè se li obrin a l'estrambòticament allongat i esprimatxat cos els pitjors estigmes,

en forma de fractures infal·libles, i en pèrdues orgàniques que l'esgarrien irremeiablement.

I llavors al contrari. Veient-lo endurar, les multituds el prenen pel messies. I cridaven que ja era collons hora! I ell se'ls apareixia com ara ressuscitat, fent botets bruscs, a tall de pardal peonant damunt la neu, i els recitava, profètic, què cony volia que fessin. I tot xerrant histriònicament els capellans que emetia encetaven boïgues als cristal·lins dels ulls badats dels qui, adoradors, massa atesos i atents, se l'escoltaven.

Els trets de son visatge, adés tan marcats de línies malignes, i ara del tot esvaïts, transformats, per l'estada en la terra xopa, en trets esborrats de fantasma embolicat en llençol blanc, per a amagar potser la seua novella lletjor d'eixit del trau tombal.

Es fot a escarnufar i desdenyar els ximples de les creences de cap de suro, els quals, mastegant genives, se li agenollen i agemoleixen.

"Ja podeu pregar, datspelcul! Tant se val. Sereu tots a l'infern on els meus bofiescs esbirros i sequaços us foten passar per les pitjors inquisitorials ordalies, i, al contrari, els vostres gemecs i imploracions interrogatius i conflictius els esperonen a accentuar amb exacerbació el mal insofrible que us endinyen pels segles dels segles; tortures sens fi. Malparits, quin luxe!"

I a les palpentes s'abraona amb els inerts imbècils qui té més a prop i els esparvera i, quan han badada prou la boca pel pànic, es treu de la màniga, i els hi estavella gola avall, tot de feixos de llamps que esclaten com bombes atòmiques, o pitjor.

Quan els devots se li han tornats xorques carraques, se'ls afegeix a l'exèrcit, i els omple amb oripells i distincions de general idiota, i els mana d'esclafar l'inexistent desordre, i ningú, ni els absents, diu, no seran exempts del càstig encar més estricte que no els pertoca, "Per a haver sobreviscut encar tant de tràngol, desgraciats! Fauna màrtir, sabó us caldria! Soc déu, un déu urbà i educat, qui llig sense ajornament, abans de cremar-los, els volums qui furta als magatzems, i qui sense microscopi ni telescopi albira, llunyans, escars i esquers, i succints i esparsos brins, fins ara negligits, qui al

peu de la font belluguen la cua. Són mos fills, els meus renocs qui aniran creixent indeturablement i esdevindran déus dels altres encar més adversos universos, versions ambigües d'universos on l'aversió mútua serà de rigor, i els xocs conseqüents ho fotran tot, encar més, si fos possible, a la biorxa! *Au!* Per avui ja n'hi ha prou. Torneu-vos-en al clot d'on heu breument eixits, babaus!"]

Us interessarà, de més a més, d'assabentar-vos que en la seua darrera expedició arrasava el serrall del persa. De les vostres germanes, no en lleixava ni un osset per a jugar a l'osset — trits, llurs esquelets sencers esdevenien, igualment, aliment per a bacons, canilla i aviram. A part, de més a més, afegim que cremava tots els mercats públics que s'ensopegava i que feia tallar arran, rabassa morta, arbre que trobés — un milió rodó, si fa no fa, diuen. Pèrdua irreparable per a l'enemic, tot desboscat i cul enlaire, car... És molt més important un arbre fet i dret que no cap meucarra com vosaltres, filles meues, no compteu?... Ah, a la soca hi escapçava, delitós sacrifici, un presoner qualsevol.

"—Als eunucs banyuts (però gorronament banyuts, ves si és bolla, així com vosaltres, fills meus), qui feien ali i engrescaven els nostres braus estupradors: *Manxeu, mossens, que ens plau qui-sap-lo!*, Vixic Incoat, gens reticent, al qual, com tampoc no ignoreu, li abelleixen fins a l'extravagància aitant traus femelles com sessos de ganàpies (i té per mos triat els baldufaris d'anorcs, ah, llas!), us em donava un per un pel sac aitan bon pic us m'haviat fets espellar i tot just si els saigs havien enllestida la feineta. Ah, cruelet, que no? Tots li poníeu. Agotzonadets, se us me'n calçava el llimac descominal, el cavall bernat (oh, es veu que és un cas!), fins que, al seu capdamunt, éreu al capdavall una altra excrescència monstruosa ans mera torna o escreix en l'espantós amuntegament d'avorrides aberracions, fetus malparits, escullats, esbotifarrats — fotuts afolls que li adornàveu l'escarranxa! Massa poc.

"—Tot és que aquell dia, l'altre jorn que jo obria la porta del períbol i davallava, santificat, les escales del temple-escola de la mort, i em trobava, per baix, amb el gloriós Vixic Incoat de llegendària memòria, no anava pas solet, ell qui també, així com ara si desfilava, jaquint-se admirar per la plebs guilopa i els larvàtics xurmers, no,

que anava pres... Ep, cap-alt i esponerós rai, puixant, ja us ho he dit; ara, pres, pres nogensmenys, car es veu que...

“—Demanava jo a un ressaguer de l’escorta: *On va, tan emmanillat?* Em respon: *Sapiguessis, lo Conco-corb! On vols àls? A parar al carçre, és clar!* I que allò era resultat d’haver deshonorades, es veu àdhuc que ensems, ai, alhora, la muller principal i el fill hereu (catorze anyets) de l’arquebisbe de la vila, Ptath Vanwittol.

“—Es veu que el despitat Vanwittol i d’altres cuguços d’alta volada conspiraren per a prescindir-ne; llavors, immediatament, se’ls junyiren, congriaren gairebé, tota mena de polítics, inclosa la mare mateixa de l’Incoat, car quan es buida un lloc al capdavant tothom entre els ben col·locats es pensa que la sinecura és al seu abast — i la Incoada-mare (Molhfertiti de primer) és carnissera major al maell de la capital. Enaixí, amb tot aquest pes contra d’ell, Vixic perd la partida — el deposaven, el prenien, el duien a tancar.

“—Darrerament (més cabalment, anit) he sabut que, engarjolat en tàvega abjecta, s’anava migrant fins al punt de tornar-se foll, vull dir, parar boig com un llum, i que, massa enfellonit, també fart com sa mare i els altres, el seu escarceller mateix n’ha apagat els aporrinaments, les poixevolitats, els aücs i les eixexigències bo i torcent-li, manves, el ble, em referesc, estrangulant-lo ans trencant-li el coll, i per esters a la bestreta absolt ans premiat i tot.

“—La fi galdosa, gens extraordinària, de l’ex-gloriós Vixic m’ha dut a la memòria aquell mateix jorn que el veia desfilar cap al seu últim catau. Reculava, jo, una mica més pansidot, si considerava les putades de la fortuna, mirant-me escarransir-se en la llunyària aquella comitiva força sinistra, cuido ara que fúnebre ja i tot, quan es veu que, ben bé d’esme, ço és, sense adonar-me’n, havia derivat cap a la casa pairal. Hi entrí sense trucar, car hi viu encar mon germà, i hi fui rebut amb compliments i forces consideracions. Per exemple, em fiu la meua cunyada més mamelluda mantes besades a l’anell de confessor. Jo que els dic: *Porto una depressió...!* I ve-t’ho aquí que em conviden a restar-hi. I que eu ho accepto encantat, és clar.

“—S’esqueia que a la cambra on m’aixopluguen, fent abstracció de la fortor de resclum, hi trobo, per esters de tot un tresor de records d’infantesa, una caixa meitat ivori meitat banús, on hom deu fer temps que hi ha desades un fotimer de pictografies d’aqueixes que solem a posseir els rics (em referesc, rajoletes pictografiades, o, pus cabalment, pintades), part damunt la banda febrida de les quals representacions imatjades, hieràtiques, reprodueixen fidelment fets esdevinguts a la família i, sobretot, les aparences corpòries (llurs exúvies, llurs kats!) dels avantpassats del casal, inclosos munpare i mumare, mos avis, padrins i padrinets, per descomptat, però també bes-avis, rebes-, besrebes-, i enaixí anar fent, encara tot un enfilall envitricollat d’inconcebibles conceptes d’aqueixos — quòndams dels anys que la picaó ambient podeu esmar-vos si havia d’ésser pitjor.

“—Però... Quin no fou llavors, tot de sobte, el meu estranyament, quan, a una de les meues estampetes (tríptica per a més detalls, ja ho veieu vosaltres), emmarcada per dos episodis adscitis, d’afegitó — un amb vestals, totes qui-sap-lo dignes (tret d’una, a la qual l’operació li reca òbviament un niu), les quals s’entre-administren verins; un altre amb galeres de naumàquia, amb una coberta a primer pla on buixeix un capità lletjot, també geperudet — hi descobreixo, dic, una escena clavada a la que presenciava aquell matí (o més aviat migdia, boqueta tarda, tant se val), la qüiditat fenomènica és que allí hi tinc el reu, acuradament pintat, això sí, amb totes les faccions, una per una, del pobre Vixic altiu, i aleshores fins i tot el vestit, escolteu, ai, filles, ja us dic, un rampeu exacte, sivella per sivella, i llacet i rull, i sanefa i ruixa i ganxet...

“—Hi penso, i guaito isnellament cap al revers per tal d’ullar-ne la inscripció, fer-me’n clars els signacles, comprendre’n el sentit... Hi diu, amb lletra arcaica, doncs, i verb passat d’estil — però, per això mateix, és clar, tan encantador... Hi fica: *El reverend Muftí Haremícola, el nostre fins suara força colt confessor, perdut per una escorta ignominiosa d’eunucs muts (tret del ressaguer) devers son últim forat.* (Collons, no foteu!) *Acusat implacablement d’un farnat d’impietats per tot un d’alloret-i-millor de mecs ben col·locats (sense oblidar-hi ni sumare!), en tàvega obscura pararà lero, entrò que son mateix pecat d’escarceller, de nas i orelles arranats (per criminal), barroerament no l’escanyi i el mortreixi de malamort, cal creure que amb la complicitat dels encara pus*

enlairats mecs i meques, i seques i obeses, de dalt.

"—Ja podeu agafar-vos, ja; ja podeu badar i escarafallar. Ja us dic jo que n'hi ha per a açò, i per a pus i tot. Car oi que és gros? I si vosaltres aneu ara estabornits, així de retop, imagineu-vos-em jo llavors directament! Quin cop mental, Re meu, quin cop mental! He-hè, espereu-vos, ara, espereu-vos...

"—Però em plauria ara que esmoléssiu una mica l'enteniment (com jo vaig haver d'esmolar el meu, tot i que força pus estrènuament, és clar). Perduieu-vos-hi la meua predecessora, na Gueta-èsom — d'infausta memòria, és clar, ja ho sé. Venceu-hi la repulsió que us inspira, elidiu-ne, sisvol una estoneta, el seu accent pagesívol, esborreu-ne la imatge carrinclona que encara en guardeu, de la pobra sòcia, desesperadament penjada a mamella i mamella de les seues dues adorades dides: la dida Ktica i la dida Skàlia, ha-hà! Suspengueu per un moment l'irreprimible fàstic, l'aversió poixèvola que els seus mètodes d'ensenyament (oposats de totes totes als meus, com cal i honests, i sobretot aitan distrets, cavà?), la irritació, el desig boig de rescabalament que les seues tècniques de persuasió i d'adoctrinament, dogmàtiques, punitives, totalitàries, alienadores, robadores de l'amor, encara us provoquen, amb raó, en els recers més llondros i foscs dels vostres esments casolans, esveradissos, desnerits (*hò* que sí? Només molla savis en les cosetes tanoques del cardar i averrir; per aventura —debades majorment, és clar— de l'intrigar); colgueu-los, aqueixos sentiments de malvolença qui-sap-lo justificats, durant un instant si més no, part davall les capes minsoies on les vostres facultats deductives fan envides la viu-viu, i considereu, si us plau...

"—Com hagués explicat, com hauria trobada cap solta, aquella fetillera, maligne-venuda, hipnotitzadora, sinistra, autoritària, insultant, a la meua insoluble esfinxitat, el meu (i ara vostre, ai fillets), el meu afeixugador problema, dilema, trencaclosques, mareig mortífer, ep! Au, si en sabeu aitant, alumnes de pa sucat... I ella, l'endevinadora òptima, ca...?

"—Us ho replantejaré: Vixic, de gran a reu, de grau a greu: patatxap! De la glòria i l'esment històric en l'immarcescible honor... a l'anonimat i la roïndat més vulgars de la colltorta sapastre a càrrec

d'un altre engarjolador taül, beduu, tocat. Després, una pintureta arcaica amb un Vixic qui duu el nom meu (però quin és el meu ren, és clar?), i la qual emmiralla, clap per clapet, un fat idèntic. En acabat, tostemps admonitòriament en joli, encara, la qüestió principal de l'ànima paràsita, enemiga... Tot plegat, com ho conjumineu?...

"—Ka babau, l'has salada, cagada, dues vegades que jo sàpiga... La cagaràs, amb totes les potes, encara una tercera?... I ara, és clar, la víctima man, la víctima el tit! Qui altre, car... Amb la tresca i la verdesca, els pròdroms i averanys poc eixavuiren re de bo! Tant sotjar-me, a la rajoleta, cantó febrit, l'indret menut on es campa, idiota, la cara d'en Vixic; tant afanyat a tocar-ne, impensadament, els contorns, per amor a trobar-hi cap erra, dissemblança, impuritat, espifiada, en pergasto a poc a poc el relleu, finalment en fonc el tint, i, al mateix lloc, hi apareix... el mirall!

"—Ja hi soc! Ka traïdor, ja us dic! Sempre transmigrant-se'm a la biorxa! Mal punt fui nat! Bella basca em fots! Per què no em lleixes tranquil? Què malfetge hi vens a putejar, en manguis? No t'hi vull! Fuig! Fuig, que t'escanyaré impunement, a gratcient, amb totes les de la llei! I a vosaltres! No us m'atanseu, cul de Re! Vull viure inocupat, jo! El meu ren (com em dic en realitat), mai no el sabreu! Abans haureu de trepitjar-vos, rebregats com cucs, els carnussos abandonats! Així us em moriguéssiu ara, totes plegades! O sí... Apropeu-vos-em, filletes, que us ajudaré a permorir, com cal, innocents! Amb aquestes mans enfellonides d'escarceller enfollit. O amb quin coltell infame, emmerdissat, no em punyireu entrepaletes? Em denunciareu, maleïdes, que també us llaurava, piconava (corrons titànics meus) sessos i *germanetes* (conyarrots ensopits, dejuns)? Em direu així mateix d'hipòcrita, colltort, i anireu a xerrar-vos-em, prop del faraonet impotent (malrenec de rènec!), al ministre de la moral?... Us ho adverteixo, eixavuiro, vaticino, perpredic! Calculeu-ho! Espereu-vos-em l'endemà, no, l'altre, i ja en parlarem!

"—Boges, boges, sou totes boges! Cap de vosaltres, ni bandarres de fira, ni cosons de secà, ni una no n'heu de sortir... viva! Pervinc, vindré armat! Car... soc el gran general rediviu, reviscolat, tostemps aparent, present! M'haig de dir... Incoat, em dic Incoat! Incoat

Vixic! Fora! Espereu-me! En perespero, n’esperaré contesta.

“—Ei, ningú no es belluga! Em perpertoca: pertoco, tocaré el dos, i la qui m’empaiti..., no se m’escaparà pas!... Grrr...!

[Escàpols durant centúries, al capdavall hom no escateix ni on som. *I de tornar a casa, com?*

Ens desaparegueren i no érem enlloc. Ni a llur reialme. A cap. *Romaníem a qui sap quins llimbs*.

Els invasors ens prenien per latrines. *No tenien re millor a fotre, i ens ocuparen*.

[De latrines on tothom hi caga. Com els ‘*cabinets*’ dels governs del món. Cada vegada que llegeixes ‘cabinet’, per a significar doncs tots els ministres i presidents del govern, hi llegeixes alhora ‘cabinet d’aisances’, és a dir, un altre canfelipútrid canfelip (de borbó), on tots els merdes més merdes s’hi troben, cagant-la, cagant-hi.]

Tard o d'hora, tothom qui ocupa latrines les ha de desocupar. *Tret que esperant que acabessin de cagar-se’ns damunt, hom s’hi moria*.

Els pocs benastrucs de tremp prou dur, ens escapolíem. *Devers enlloc, ja ho he dit*.

I al capdavall, pensa-hi. Hi ha cap reialme que no ha estat o és, o serà pres per latrines, *i es veurà o es veu, o s’ha vist ocupat?*

Quants de milions i milions d’ocupats (i cagats i recagats) no *s’hi morien esperant que els desocupessin?*

I un cop desocupats, què? Què, *després de les celebracions?*

Misèries! *Sempre s’espera debades*.]

8) *En Saure Saurí, l'autèntic predictor*.

Amb palpitants palpebres, et veus enlluernadament empaitat pels teus avatars, tant passats com futurs, tots si fa no fa adés nafrats i doncs amb cua regenerada...

Allò t'enutjava bon tros... Ara justament on discerníem, als cims inaccessibles, els tresors de l'enteniment vers els quals tant no jurcàrem... T'aborden (els teus avatars), vagis on vagis, com feres d'àvides bromoses ferramentes, i et fotrien mossada i (de la carcassa) te n'arrencaven un bon tros si t'atenyien...

I llavors et veus més a prop, quan érets tu el del morro fort, el sol dissident, de la barriada, i subreptíciament érets, per tots els pseudo-crims petits i grossos ocorreguts lluny i a prop, blasmat per les carnívores degenerades fetilleres, encefàlicament sarcopèniques i atrofiades bessones, qui, amb clemàtides i dalmàtiques sollades com rebuigs esparracats, tòtilament et destruirien.

Saurí a la garjola. I ara l'inquisitorial morro de vaques em diu 'beu', i em trontolla la nou del coll (assumeix ensems un ascens i un descens meteòrics que evoquen els clitoromegàlics èmbols del cornetí, tocat per cap nogensmenys força desenganyat virtuós), quan m'empasso i regurgito, alhora i per força, el misteriós aiguardent que encontinent em torna esborronadorament patològic tanmateix el pobre estómac. Mos trets esdevenen incoherents. Vet ací què podien fer-te els vils confusoniers d'adés, maleïts trinxes convertits ens saigs, amb llurs irrisoris disbarats i martingales...

Amb la tortura extrema, t'impel·leixen al suïcidi.

El subtil tendal del capaltard es va espesseint de tal faisó que s'enfosqueix la llum de fora que el penetraria. M'he despertat doncs ja ho veus tu a quines hores de la pastosa migdiada, com quan el paludisme us picava lúgubrement a l'enclusa de les calamitoses febres — i no era pas que en piqués llavors una al mall i dues a l'enclusa — era que les picava totes on més mal fotia — el crani.

Els de la llengua bífida que, més que no per a parlar, hi és per a ensumar, si mai parléssim, parlaríem amb cascun dels dos bocinets que se'ns hi bifurquen, fent-ho (cada enforcall) a la seua faisó, i de subjectes vastament diferents, d'aital faisó, dic, que la confusió fora enorme. Com si no en teníem prou la desagradable experiència quan, de petitons, havíem, carallotets, volgut parlar i ens atupaven, per mal esquerat!

Sense mots, mai més ni la més mínima altercació, nois. Ni rèquiems sorneguers, ennuegats pels carralls a les goles èbries, ni amb la xaveta perduda qui sap on i esparracts i sollats, com dic, als banals etzigoris, entre d'altres fimòtics, als catastròfics xibius de les brusques coltellades.

Oasi de pau, en canvi, doncs, ara, d'estètic i innocu paisatge. On mai no t'has de veure fiblat per cap alat portador superflu de rancuniós verí. Al contrari. Sempre indemnes, el galliner sencer xauxina d'activitat. I els escorpins es transformaren en els millors metges; per als malalts de debò i per als pusil·lànimes també, us injecten panacees. I encar, amables borinots amb didals als becs dels dits et maseguen dolçament els tèrbols vorells de l'espinada (indret de vegades ple, crec, d'abruptes eruptives cruïlles). Els dius que volenters amb cap altre voluptuós bleix afegit. Agraïts tremolins abrandats i obscens llavors et solquen el raquis. D'empertostemps hi sojornaries...

Bons borinots, com se ho ensumaven (que patia)? Cada pèl al cos se m'eriçava darrerement d'insipiditat i d'insignificança. Deia als qui tan benèvolament no em masegaven que amb no gens d'aplom tanmateix (el cos) se m'ha plangut tota una llarga temporada, retraient-me alhora mudament que soc massa anodí i que dec patir d'anèmia...

Què ho fa que, en una forma o altra, totes les bestioles existents, del microbi al mastodont, ens creguem, en allò més íntim de nosaltres mateixos, l'eternal retronxa que "no, home, no, que som un cas tot particular, especial, afavorit part damunt tot altri cas, individual i general, promiscu i egregi, sí, ves, què hi vols fer, per les vel·leïtoses lleis de la casualitat...?"

I nogensmenys, ja ho veus tu, com eixam de tòtems, no podem assemblar-nos més que ja no ens assemblem. Amb ningú gaire millor (món perfeccionat; sense embuts, n'acomiadàvem el caos) que qualsevol altri.

(...)

Hom es desvetlla, perplex i amb l'esperit ulcerat, per certes visions de les que s'escolen d'esquitllentes dels lúcids miralls dels somnis.

Meravellosa transfiguració. Amb cada nova espècie, una perfecció inusitada. Planeta poblat per allò que no hi ha d'imperfeccionable. Prou podem! Optimisme, cal! Regraciéssim amb urc exalçat l'escaiença de la nostra boníssima casual jugada, la nostra extremadament benastruga caiguda de daus. Au, som-hi, feliços!

Què és allò que veig? Doncs això. Gegantescs centcames, amb llurs esquenes amples, fan d'ariets contra els bares esgardissos del rocallam a la colàrsega (com abans, milions d'anys enrere, en temps, benauradament extingits del reialme tot-destructor i suïcida dels bípedes malignes, calces i calçotets eren els alfirems que protegien la punxeguda regió sacroilíaca), no fos cas que, en avinentesa d'esborronadora tempesta, els pacífics taurons (esdevinguts vegetarians, com tota altra espècie brollada després de la total extinció aportada pels malèfics humans de merda) s'hi estavellessin i esguerressin, pobrissonets.

El mot que ens regeix a tots plegats és *altruisme*. Altruisme inequívoc, generalitzat al cent per cent. I allò de menjar carn, és inimaginable el fàstic que ens provoca! Quins abominables animals! Abjectes llordes desferres de carn devorant carronyes! Impensable!

Caigueren per sempre pus els malignes bípedes a l'abís del mai més, i quin exemplar nou de trinca no en prendria el relleu? El bondadós orifany, per sa grandària, començava amb avantatge; certes hurís escapolides de qualque paradís absurd d'un món perdut, també

podrien haver imposat llurs potencial angèlic; tret que ningú no guanyava; ni hi havia enlloc prou voluntat de guanyar; i allò era de debò providencial; sense que el dominant no fos sinó absent, la destrucció i la brutícia ubiqües, i la brossa fastigosa i permanent d'abans, no tindrien al nou món cabuda. La natura, per a tot altre animal sortosament havia esdevinguda sacra, i ningú doncs no la faria malbé. Món garantit durador d'allò pus en la més pura benaurança.

Ningú no vol manar. Ningú no és prou merdós superbiós narcisista. I això és bona nova, no fa?

Sí fa, noi; car si algú volgués fer-ho, per ses males intencions, caldria fer-li el buit, que es reprengués i demanés a tothom plegat sinceríssim perdó. Qui planegés de manar, pagaria fort i a l'instant. Ningú no s'enganya tan bledament per a postular-s'hi ni pensaments.

La bola perfecta del món (no pas boteruda i abonyegada com abans), esdevinguda unitat cosmopolita harmònica i estètica on tothom hi cap. Si hom no hi capigués, ja no hauria fet el primer pas volgut de l'haver-se fet néixer. Car cascú, és clar, és responsable d'ell mateix. Les excuses, al nou món de la vida orgànica, no existeixen.

No hem après de parlar. Les paraules només serveixen per a agredir altri o per a ensarronar'l, per a enterbolir les bones relacions, i per a fer rodar el cap a tothom. Els mots fan mal. Sovint els mots fereixen i marquen la pell de l'esperit permanentment, com ara amb ferro roent.

"Car les paraules vessen d'inconcreció i confusió." Ho volen dir alhora tot i no re. Llurs electrons, incapturables. Muts i a la gàbia, doncs. Tot va més fi ni millor.

Sense paraules, disbauxes del pacífic benestar-hi; rabeigs en els estanys d'aigua clara, calma i tèbia del pregon silenci. El goig dels cims quan no hi ha núvols traïdors pels voltants, ni (pitjor) l'horror d'unes abominables màquines que se servaven soles enmig de l'aire, com sembla que hi hagué quan els dissortats qui visqueren en temps d'auto-anorreament patien, i de continu, amb allò, aquells trasts

infernals, es feien ploure recíprocament esbocinadora i sorollosa mort.

Una altre avantatge del desús de la paraula — la inexistència entre nosaltres del pedant, funesta quisca.

Així és com desapareixen les ximples espècies qui usen el verí letal de la paraula. Devessalls de prèdiques, d'ucasos, de tota mena de carallotades sobre déus i 'misteris' inexistents; tot plegat arengues per a la destrucció i el suïcidi per part d'una varietat d'irrisòriament uniformats datspelcul molt erts i tibats, avalotaires de la bretolada, boigs arengadors qui duen, com ramats de xais a l'escorxador, l'estúpida voluda qui se'ls escolta de dret a les invasions, les matances, els genocidis...

Millor que no re, ningú manant ni manant-te; de tot deure, hom se n'esquitlla — cap àcid d'agressiva comanda (esquer per a les atrocitats militars) no l'esquitxa. Manat, ja em veig escanyant-me, i corrent vers l'estatger de les medecines. I en acabat arraulint-me al raconet, increpant les abjectes imatges dels ridículament uniformats qui se'm presenten al magí...

Qui parlés, doncs, hom el prendria per boig, i caldria sanar'l si us plau per força; sanar'l, no pas dels òrgans generadors, de l'òrgan gustatiu, òrgan maleït.

Parlar i perdre la xaveta és tot u. Parlar i anar-se'n tot a can pistraus, i fer-ho tot a la biorxa, tot el mateix. Parlar porta a la isnella deterioració del cervell. El cervell es fa tot sol un garbuix, se li embolica encar pus la troca, tantost estableix una 'certesa' inexpugnable com la impugna ell mateix! El cervell crema i fumeja, se sulfura, s'ensulfata, se sufoca i enfolleix; aviat ni hi és; difunt!

D'escriure, és clar, tampoc no és gens ben mirat, amb raó, tret belleu que, com jo faig ara mateix, posés ses estel·lars exegesis en petits plecs o ptyxs (com deien el grecs més il·lustrats i totalment vegetarians, qui foren immediatament, és clar, esborrats pels més infames dels bípedes malignes, els soldats), perquè, si algú mai els volgués llegir per al seu plaer privat, els desplegués i en gaudís; o no, tant se val; no fa?

Sí fa, noi; cascú qui el desplega, anaptíctic, que en acabat el torni a plegar, per a qui sap si un rabeig més pregon ulterior; i si no li plau gens, que se'n torqui el cul, si doncs vol, això rai.

(...)

Hom, encantat per l'estrany miratge a l'horitzó de mantes de centelles irisades, rellisca i s'estrompa del capdamunt de la politja estant, i malament rai; molt fet malbé, gairebé totalment desmanegat; adips, hienes, coiots, se l'esguarden commiseratius; una guineu compassiva li demana com pot apariar tant de damnatge. No calia. Unicorns lampadaris, amb una suau llàntia al bec de la banya, enllumenen els cirurgians, macacs i opinics d'aspectes lleonins, qui semblen de sobte caiguts, com prunes prestes, del sostre. Màgics instants. Amb quants de no gaires sargits de pell no em retornen encontinent a la plenitud! Prou puc.

Convalescent, sota la finestra, unes femelles, de veus evanescents (elegants iguanes, crec), vestides només amb clàmides de seda primeta que el ventijol pràcticament s'enduu, xerraven sense dir re, com cigales i grills al foscant.

Batecs de cavalls penetraven les cendres assolellades de la pols del caminoi que, com un assaig de remordiment, menava zigzaguejant al cementiri de l'hospital improvisat. Potser la meua condició s'havia agreujada sense adonar-me'n (els metges ja se sap que sobretot 'si l'encerto, l'endevín', ells), i hi havia ciutadans part de fora qui preparaven la processó del meu esllenegat enterrament. Un enterrament sòlit i sense pretensions. On els esparsos assistents s'alleugereixen les bufetes al meu pas. En homenatge, sí. O qui sap. Hi ha costums pertot arreu tan rars!

No pas pocs es masturbaven. Tot fos per assuaujar la pols. Que es masturbessin era, és clar, de sibarites. No som pas com els suïcidats del planeta pretèrit. Tot ha canviat. Per a bé. Paisatges, climes, individus...

Els individus ja no hem d'endurar les agonies de la reproducció sexual. Sense les estúpides necessitats de meiosis ni mitosis, ni d'altres complicacions idiotes del mateix estil, els nostres obsolets aparells o membres, si més no els qui (no pas gaires entre els diferents espècimens) s'escau que en deséssim (sinistrament i macabra, com rudiments dels temps de les més grosses monstruositats encara) en plecs més o menys arcans del cos, són tots, com dic, arcaics, embrionaris; uns deplorables adminicles vestigials... Com qui diu, ens badallen els pebrots, de tants eons que no ens treballen...

La partenogènesi s'ha imposada com el millor sistema. Hom li demana al cos: 'Vols o no vols...?'.

I si li respon: 'Vull', doncs endavant. O si li respon: 'No vull', doncs re, hom se n'absté, i au, tot molt cavallerosament i en l'entesa més harmònica.

Algun o altre peix, repenjat a gaons i escues, ha presa la tasca de timoner. Per un moment. Abans no m'abandoni, nedant.

La barca encesa s'esfonsarà, lluny, oceà enllà... O somio ximples apoteosis.

N'Igor i en Gregor, els dos sinistres pingüins coneguts meus, m'han visitat. Per a desitjar-me sort en el meu restabliment. No m'ho diuen pas parlant. Escaients gests i somriures exprimeixen a bastament llurs bondadoses esperances.

Saps què? Tot escrit (com tot allò dit) és accidental. Les paraules, com pluja de meteorits que no saps pas mai on s'estavellaran, hi són, se't presenten, perquè s'esqueia que en aquell instant hi eren, disperses, immanents o contingents, surant pels voltants, com ínfims fums d'insectes voladors, i la casualitat les pongué volàtils (al full, a la llengua) com culs d'ovípars pertot.

Res no és transcendental. Res no compta per a re. Tot és com és de casualitat. Tot el que és com és podria ésser de qualsevol altra manera.

Concatenació. Tot és concatenació d'elements adventicis.

Em sembla que aviat m'aixecaré. Tants de jorns i nits malalt. Aquest no és el meu paper.

(...)

Anant cap a les bòbiles, passats els camps de sèsam, sobresurt la figura immensa del cap de l'orquestra de batracis. És el gripau Francesc — dit Josquí, director Josquí.

Espigolant mentalment entre els gargots que són les notes de la musica, en Josquí es veu de jove, sol a muntanya — neguitejat, fastiguejat, per subversius espectres de la seua imaginació — trontollant, trist coreògraf, trepitjant roquissars, mentre s'atansa ineluctablement a un llac exuberant i resplendent dalt de tot d'un antic cràter emmudit.

Porta penjat a l'esquena el seu violí, amb el qual dialoga sovint. Sempre estan d'acord...

I si desafinen, això rai. S'aturen, i simfònics se les componen, això rai, es fan les mútues favors de posar-se'n — d'acord, dic.

Paleontòleg d'afecció, com tots els nous pobladors del planeta innovat, en Josquí ensuma d'esme anacròniques emanacions del vell volcà, i sent obsoletes cremades a la pell dels lleus de les mateixes cendres enceses de quan tants d'antics extingits no periren ensems. Un record per als repel·lents infeliços de ça enrere...

I ara cau la nit. Nimfes de llargues corbades ungles negres com peus de casuari apaguen a pleret els focs del cel, i sobretot el foc sol del Sol.

El cap de l'orquestra es cabussa al llac, i amb l'arquet es disposa a

dirigir els batracis qui honorem en chors sensacionals la dolça arribada de la plaent foscor, com fa cada vespre que pot.

'*Jo és qui...?*' Es demana sovint en Josquí. 'Quin paper no m'assignen avui les circumstàncies...?'

I esguarda (sense estrebar gaire el coll) (l'adverteix el violí: 'No vull que te m'esllomis amb l'esforç'), esguarda, dic, l'impredictible calidoscopi del temps. Potser l'ajudarà en la tria del paper. És ennuvolat o serè, és amb neu o amb fogonys, xardorós o huracanat...? És clar que no vol pas anar massa lluny d'osques...

Llavors, segons el paper que li toca (tothom és diferent — quan es lleva de com era ahir), la tonada de la seua orquestra canvia subtilment o brutal...

Un exemple més de la nostra divertida diversitat. Quin món més lògic, vós! No pas terriblement absurd com el dels amb tota justícia extints prehistòrics, de qui les repugnants relíquies, de vegades, sense voler-les exposar, exposem, horroritzats.

D'aquella manera no es podia pas viure! Bona idea de fer-se desaparèixer de l'univers! No fos que cas que encar haguessin reeixit (com sembla que els qui els manaven, els anorreadors narcisistes de merda prou volien fer), d'enverinar-lo sense remei, com feren amb el planeta.

El *nostre* planeta, maleïts únics enemics qui coneixem!

(...)

Sol soc a la platja immensa i les pròsperes gavines se n'han anades enjondre, atès que no menjo avui re, i les suaus onades llepen enllepolides les llepies de mos peus i cames (estimets i besets de les nimfes sangoneres), i meditant, no em puc creure la sort que hem feta.

Humils i en harmonia amb els desigs contradictoris de la natura, que lluny, oi, no som de la sobergueria megalomaníaca dels obsolets pobladors de l'extinció temps ha escolada? Llur foll itinerari vers enlloc tot d'una estroncat. L'esfera que els esclata a la tarota amb un sol esclat esclatant. N'hi ha per a esdevenir balba estàtua de sal.

Un pic l'eixorc aplec de les gavines esfumat, em trobo, com dic, més sol que no un xut. M'agafa una certa frisança perquè qualque sobtada lleu dissort no se'ns abalanci, ni que sigui només per a empebrar una mica la llargària del tedi d'avui — una monotonia, per a mi darrerement, gairebé quotidiana. I llavors les detect: Unes empremtes de peus d'una espècie que desconec, amb esperons no pas afegits, ans eixits del cos, orgànics... Els esperons són agressius de forma natural. Per què doncs haver-ne, si tots els habitants som pacífics i no tenim enemics ni mengem carn...? Deu ésser un altre bony monstruós aparegut per atavisme, com l'adminicle sexual del qual no fa gaire m'ocupava.

Si aqueixos detalls atàvics comencen de desenvolupar-se, tornarem al cicle dels fratricidis ininterromputs que portaran indefectiblement una altra fi del món, en la desgraciada degenerescència d'un fracàs tant revoltant com l'altre? (Com el precedent, vull dir.)

Esfera condemnada a la repetició del suïcidi col·lectiu...?

Sort que em treu de cabòries un dels exemplars de l'espècie que desconeixia (segurament el mateix de les empremtes d'adés, car és això, que es deu passejar amunt i avall tranquil·lament — o una punta melangiós, qui sap).

El xicot tanmateix és ben trempat. Em saluda amb un capcineig amical. Veig llavors, alleujat, que sos esperons són decoratius, amb un llumet a l'àpex, a tall del llum al bec de la banya dels unicorns qui tan útils no es mostraren damunt la taula d'operacions d'adés, on patia l'espaterrant caiguda.

Me'n torno, moderadament satisfet, ara que ve la nit, al soterrani on faig niu, a la màrfega de la meua tàvega, com qui diu, i on a la llum d'una espelma (a manca d'esperons llanterna), pots estudiar els

estrats (com ara anells de tendrum de les tan llefegues tràquees) (quin envitricoll morfològic el joc idiota que es porten la tràquea i l'esòfag; *que en som, certs espècimens, de mal fets!*), els llivells sedimentaris lleixats per centúries i mil·lennis (de fet, per eons i eons, això rai, i estreba, noi, que no ha estat re), i te n'adones, als estrats de més amunt, de les bogeries de certes civilitzacions sedegues de mort. Tot ho feien per a destruir el proïsme. Autodestrucció. Quin fàstic de civilitzacions! Tota civilització és assassina, perversa i nociva. Més ens val viure en salvatge, cascuna espècie en harmonia amb el seu trosset habitual de natura. Sense intromissions de cap mena...

Raconet de la vasta natura... Cascú admès, paràsit qui aritjola exclusivament son paratge. Tots som paràsits de la soferta esfera. Cal únicament no fer-s'hi rebutjar.

Sort així mateix que som aglossos. Sense llengua, o sense son ús (que al capdavall no pot sinó esdevindre 'mal ús'), poc ens podem barallar ni agredir, amb idiotes revenges, ni amb competicions del 'soc més ric i ruc que no tu'.

Fictes mudats ninots d'ells mateixos. Tot aparença, aspecte, arrogant façana... Senils espoderaments per a encobrir la veritat: *Que només són uns altres sacs de merda i budells*...

Pobres desgraciats víctimes de sentiments sorgits d'enlloc, per la màgia dels daus cel·lulars o moleculars que estranyament componen els mons, i de passions detestables, que els fan esdevindre irrisoris pretensiosos, als quals obsedeix qualque insignificant guardó o altre.

Repugnant tuixegosa cobejança la llur. S'afarten els de dalt amb àpats superflus fins que no cauen, massa tips, d'esquena, abís avall, erts i morts, i esdevenen teca per als famolencs patògens de baix de tot. *Ecs!*

(...)

Les xarxes per a protegir els cogombres de l'hortet esdevenen graelles sota el Solell implacable per als petitons ocells qui en romanen atrapats, i és ací on intervenen serps i voltors qui, plens de pietat, en deslloriguen els fils. Són xarxes que serveixen per a impedir els trepigs dels eixelebrats, massa amens, jovencells. I ací no miro ningú sinó els jovenívols elefants. Si se me'n mengessin un parell o tres, home, encara com aquell, però tantost els tasten, tan jolius ni xirois no es tornen que es fiquen a ballar i m'ho trepitgen tot. Massa ingenus que són, llépols elefantons dels deliciosos gegants cogombres.

Pel que fa als ocells estorts, lleixem-los xiular irritadament a llur pler; a tots ops, hom negligeix de prendre mai en consideració llurs irrellevants averanys, ni tampoc els dels més robusts ni rancis dels ocellotss, qui, ressentits per malaurances a les quals som totalment aliens, voldrien entristir'ns les diades.

Com la diada d'avui. L'hora d'endreçar l'adreç de la cova. Esdevingut lamentable.

Al foc sobretot el matalàs contaminat, causant d'allaus de noses gripals i geps tangibles. I els gibrells de guix esquerdat. I les culleres asclades de fusta de grèvol, i les flors verinoses, per culpa de les quals hom, massa sensitiu, sovint s'esvaeix...

Tot rabejant-se al tepidari, amenitzat pel so acoblat i melodiós de cítares i címbals vingudes del seu propi crani somiós, hom, al mateix temps lleugerament encaboriat, s'endinsa al terreny torbador dels misteris de l'intel·lecte, i al capdavall és clar que no en treu l'entrellat, ni pensaments.

Tot seguit, se n'està de continuar amb allò, tan vexatori. Emet un bleix carregat de descoratge, i es diu, "Tasca sisífica i hercúlia de comprendre de debò mai res de re, tu."

I ara fa un passeig mental per la llesca empíria del cel.

D'ençà d'aquell celeste tron, fa uns quants cop d'ulls ací i allà i, enllà dels colorits i descolorits coets o cometes que, tendres guspires, li

passen com si fossin pampallugues (i el gruix del fenomen romandrà més tard reflectit als dibuixos de l'àlbum que correntment es fa), assevera que verament re no serva ni fulcre ni calastó, que tot va com va, i que més malament probablement no podria pas anar-hi.

Per contesta, una veu tronadora li sembla que sent que li diu, “Tingueres la gosadia sublim de veure'm la biga amb la teua palla... Quin baranda estàs fet!”

Es lleixa caure, i trau el cap pel forat i se n'adona que instal·len, just a tocar de ca seua, un envelat de circ. Un altre. Paparres mamut, amb el morrió deslligat, de tal faisó que mostren llurs delicats visatges, en són les qui el pugen, i amb força probabilitat també en són les propietàries i les artistes, tot plegat.

Hom es promet uns dies de divertida activitat... Tot allò que t'arriba, cal prendre-t'ho tal qual, sense toquejar-ho gaire.

(...)

Si hom assumeix que cada cosa existent per si mateixa és un monstre d'amoralitat ja som al cap de l'atzucac i la seua fosquedat. Hem assolida la llibertat que ve amb la claredat. Auto-enganyats, ens ho creiem tot i re, i així surem en societat, i sobretot sense. Sense societat encar millor, de molt. Hom sol fa el que vol.

Pel fet que no som agressius, tampoc no ens cal ésser altruistes. Acceptem allò que ens ve, sigui aparentment bo o dolent; dic ‘aparentment’, car sovint allò que semblava bo duu a perdició, i allò dolent a salvació. Salvació en el sentit de supervivència i l'anar fent, que al capdavall és l'important.

Les úniques lluites per a les quals hom té cap mena d'apetit és contra un mateix. Entendre's costa. Cal posar-hi bona voluntat tant per un mateix com per l'altre un qui surt de trascantó pels recers inexplorats d'un mateix.

Els vegetals en general són els nostres amics, i amb els més menjables som dependents els uns dels altres, simbiòticament. I els animals, essent tots, en graus i llivells diferents, vegetarians, no entrem mai en competició, i doncs tampoc no ens barallem pas. Tot això fa que no tinguem ningú contra el qual bregar. Contra el temps, fora d'eufòrics idiotes provar-ho. Quan et cau un huracà sobre, et tanques al primer clot. Si et cau un diluvi, puges amunt...

Si els elefants o els llagosts, o qui sigui, en horda o solitàriament, et fa malbé els cogombres, menges melons, o carbasses, allò que romangui. O tant se val, fulles païbles d'arbres resistents, en darrera instància, cal suposar.

O ens farem fotre, i rostarem pinyols. I si el Solell mateix esclata i ens eixorba amb el seu darrer tot-poderós enlluernament, ens haurem d'acontentar amb la lluna, i, si també es fon, llavors amb cap refulgent llanterna, o bioluminescència, de cap company luminòfor, l'unicorn, diguéssim, o el desconegut amb els esperons, o qui sigui de tants d'exemplars nous, i encar mai trobats pel camí, com prou hi deu haver pel vast territori esfèric on xauxinem, ara de moment una miqueta més freds... Fins que cap Sol novell no vulgui prendre la vacant i en sigui el relleu...

Hom es restreny i constreny al que hi ha, i au.

(...)

És això. Hom es desvetlla, perplex, i es demana, “Qui soc?” “Què hi faig?”.

Vol d'efímeres. Volva de neu.

Soc un exemplar de l'existent. Gens durador.

Un exemplar com n'hi ha un nombre infinit, tret que tots amb certes específiques particularitats que pertanyen a un ramat o altre.

Ramats s'apleguen, s'arraïmen, tots sols. Cascú son solfeig.

Eixit d'una closca, hom escampa la pols tantost, amb la llarga cua i les potes del darrere, sentint-se perillosament exposat, i sense guaitar enrere, no fos cas. Massa por.

Soc, es diu, doncs, l'equivalent d'un ou ferrat. D'una truita d'un ou. No pas gran cosa.

Què hi faig, perplex. Esguardar els encontorns, entendre-hi quelcom...

Debades. No hi entendràs mai re.

Rebla-t'ho a tall de rapsode, finet, sense escarafalls: "Mai re", "Mai re".

Unes bresques al Sol; un vent brutal ho fotia anit tot en doina. Quina terrabastada, malparit. El rusc damunt davall...

Vent providencial. "Que en són, de bones!"

Per les esquerdes esguarden ulls, perplexos.

Mai no han vist un espècimen tan estrany com tu? Amb petites dents d'ivori que masteguen bresques, instintivament.

Ràpidament, nogensmenys, els instints les voluntats els afebleixen.

Hom esdevé voluntat, tot i que veient allò que veu tot al voltant, se sap moridor, gens durador, ja ho ha dit abans.

Ho dirà tothora, per sempre que existeixi, perplex, "Efímer", "Efímer".

Hom es desvetlla i es demana, perplex: "D'on vinc?"

Diu: "Eh?" "Encara?"

Perplex. (Mai ho sabrà.)

Comprendrà, això sí que: “Del cul d’un altre com tu.”

“I ell?” “D’un altre cul?” “Tot és cul fins al final, vull dir, el començament?” Perplex.

Carallot! Tot és molt més complicat. “Per què vols treure’n l’entrellat?”

Curiositat? Perplexitat?

Vas desplegant plecs i l’horror esdevé més pronunciada. Més val que te n’estiguis. Hi perdràs la xaveta.

La perdia en néixer i demanar-me, perplex, “Què hi faig?” “Qui soc?”

Cert. Natural.

(...)

Aquest parrac representa ma carcassa.

Després del daltabaix, romanc agemolit, colpit de recances, i torno a ésser llord com pitet d’infantó.

Infantó tipet qui tramet al trist simulacre del món murmuris de gat ara com ara feliç.

Crua realitat de la desfeta contínua de l’orgànic, tendent tothora a re-esdevenir mineral.

Nat al fèrtil femer, llençat a les reductores escombraries.

Vida aviat despesa. De brutícia a brutícia, curt trajecte.

De dol en dol, i prou. Atzagaies de dolor vingudes de pertot arreu.

Fosc bordell pudent. Paisatge defectuós.

Les latrines mateixes hi porten dol.

Tots hi són, de dol, vídues i vidus als prostíbuls on vivim i on els sexes hi són absents o arronyacats, decidus, desapareguts.

No hi han doncs enlloc ni cuques ni moixons que valguin. Qui no hi és, no compta.

De totes les mesures, una que compta i prou. Els batecs de ton cor...

Mentre vivim, visquéssim — i mentre morim, moríssim. Aquest és el programa, i d'altre no n'hi ha.

"*Quan la Mort truca a la porta — l'hi obres amb mansuetud.*
El garfi et fot a la gola — i ho trobes collonut."

(...)

(Hora de jeure.

(Saluda, noi, la infal·lible nit. Tinta xinesa damunt tot escrit.

(Així rai. Sempre tindrà raó.)

***

(Hora d'aixecar'ns.

(De bon matí, com fa la cornella, féssim-les... Al sol·lícit matí i sa claror. Les quatre capcinades de reverenciós salut per a cadascun dels quatre punts cardinals, amb llurs distintes forces magnètiques — en agraïment doncs a tants d'anys on no ens ha tan bé orientats.

("*Sempre sabem on som*" — diu el territori de la nostra pell.)

***

(Hora de raure-hi.

(Amunt i avall pels mateixos veïns verals on l’oceà adés s’esmunyí, i ara la pols no desclou — a menys que hi gratis de valent — els esquelets dels monstres qui ens precediren.

(Verals veïns i prou; no volem pas esplets o proeses que ens facin malbé el propi esquelet encar pus que no n’és pels anys que acumulem de monstre present qui qui sap si mai serà destapat per qualque altre gratador de pols del dubtós esdevenidor.

(Qui és el valent qui assumeix la possibilitat de cap esdevenidor, amb tants d’objectes celestials que van de bòlit i sense quest per l’espai? L’esfera perilla a tot instant. Sobtada catàstrofe d’anihilament. Cada dia, com si l’estiguessis veient...

(Mentrestant, ensuma els vents. Assaboreix-ne els hàlits. Singulars cada vegada.)

***

(Per sort nostra, mai no ens serà hora de patir passions. Al contrari d’allò que s’esdevingué amb les civilitzacions qui foren destruïdes per mitjans propis, impacients per a desaparèixer, sense esperar cap esbojarrat objecte celestial que les anihilés...)

***

(Cosmos caòtic i torbs traïdors contra el jardí encantat i l’hortet feraç.

(Violència de la matèria contra l’esperit. Perplexitats ineludibles per als vivents...

(Lluita perenne. *Que sempre perdrem.*)

***

(Negra carronya de la nit. On has de romandre clavat. No fos cas que se t'empassés sencer.

(Cap azimut per a escaujar... Serp negra qui amb els anys esdevé blanca... i es trenca en mil bocins... i cada bocí se les campa, hereu escampa, com qui diu...

(Esperant confiadament, per companyia, els crits de les tortorel·les, llurs petits planyents aücs i tres curts pregons tètrics tocs de campana seguits...

(Adormir-se... Benedicció... Com...? Conta't les insistents emblemàtiques contarelles de les tragicomèdies de quan érets jove i zigzaguejaves — a batzegades, com qui va de pol a pol, o d'antípodes a antípodes — de sinistre cau de llobes i llobatones a cau encar més rònec de llobes i llobatones, porfidiós...

(I quan més no mossegaves, més et feies mossegar...

(Tornaves nafrat i rient tot sol per sota el nas...

(En el son, immers en l'oblit de tota pena ni averany de mort...

(Si atenyem l'endemà, ja haurem prou fet, ni fet prou.)

***

(...)

De matinet, de passeig, potser t'hi trobes àrides estàtues fetes, per parts, de límpida o vellutada fusta que amb els minves i crescudes es negà indefectiblement manta vegada, fins que a la fi no fou definitivament recobrada per la voreta del riu; en força d'indrets traucada, els forats hi són com melics, alguns tan superficials com rodelles opaques; vols tira-hi dins una pedreta, i, catamarg, la pedreta negra refusa sempre de ficar-s'hi, i et diu, amb la llengua

fora, que anc no hi toques, i que vas lluny d'osques, i que jamai no hi faràs diana…

Entràrem a la vida, és a dir, al món dels somnis, i de moment mai més no ens fou permès d'eixir-ne.

L'uix n'era clos, i els uixers de defora les portes havien esdevingudes estàtues momificades i metamorfosades, l'un aparentment fet ara de vori, l'altre de banya. I anàvem de somni en somni incessantment, fins que, encara somiant, enmig d'un somni particularment violent, ens desvetllava la Mort, qui encontinent ens fotia al sac — la Mort, el proverbial Home del Sac — i se'ns enduia al pou de les foscors infinites…

***

Masoquista — trempant tota la vida (sobretot tantost no flairo parruf) (avesat a flairar-ne, parrufs, el nas arruf cada vegada que el parruf put a malalt; vull només i prou que pudi a cony), sense poder cardar per impediment de massa vergonya amb el meu aparell, fins que l'amant de la dona qui ames debades no fa cap, un drut magnífic qui se ta la carda meravellosament — i llavors, al màxim de la teua excitació sexual, se't destrempa totalment la pixa, et minva i disminueix fins a mesures ínfimes, en declaració palesa de la seua submissió al poder del ver home, de qui l'aparell et sembla majestuós i sens defecte.

Enfonsa't al pou del no re infinit. És el teu lloc de sempre i per a sempre. On la teua pixa s'ha ocultada. Von meiner Kleinlichkeit, das Chaos der Finsternis…

Somni d'anit. Món dels futbolins antics (d'època) on el veïnatge es reuneix. Els homes més bells ni forts qui hem convidats per a l'avinentesa, i sobretot en Jim, són celebrats amb crits de joia i aplaudiments que retrunyen pertot. A la fi s'han desbraguetats, i ensenyen llurs aparells — gloriosos com monòlits de cultes monumentals. A banda, al raconet dels degenerats, amb fictes noms de Jims, en homenatge als molt magnífics Jims cinematogràfics, nosaltres qui només som petits titelles ni espantalls, fem veure que acceptem també la victòria, personalment, per a més delitosa

humiliació, també mostrant per ma part la feble titeta de renoc, palleta reduïdíssima, aberrant, pràcticament abstracta, embriònica, raquítica, reptiliana — una pelleringueta atrofiada, un ravenet decandit, une quéquette à minima...

Quina victòria! Amb rialles.

***

(...)

Píties ombrívoles de les fúnebre tenebres ens trepitgen l'ànima amb visions d'infinites eternitats d'inexistència, de frustracions escanyadores...

D'altres cops, molt més favorables, el cervell es desvetlla pels formigueigs epifànics que se li belluguen com si demanessin via fora. Són fugaces il·luminacions, petits instants de luciditat que semblen dir quelcom d'un cert pes...

Mosaic d'un univers massa trencat altre que per a fer-ne infinites versions... Fins que els bocins seran incollables en totes les situacions. Residus ingalzables, ni fent trampetes. Situació llavors buida. On tot és nul.

Insignificants paràsits som d'una esfera esfereïda. Hom hi és com un infant qui tantost nat no es mor. Hom s'obsedeix amb la lletania intempestiva i amenaçadora de les intempèries; hom s'acomiada ignominiosament del món cada vegada que trona massa a prop; s'arrauleix i se li ericen amb urçols encesos els ulls adolorits...

On veu passar els vòrtexs de les civilitzacions i llurs ridícules cerimònies, macabres pantomimes on la incontrolada gesticulació dels titelles de la immensa bretolalla qui s'escau que en aquell moment hi són (a escena) — del primer al darrer d'un lamentable tarannà narcisista, megalòman i arbitrari — (amb complex de déu — creient que tothom altri som fets per a la llur glòria, per anar si som

bonets al capdavall al cel, on a llur davant, ells triomfals damunt un tron d'or, hi romandrem, mandres, extasiats per a l'eternitat) — engendra munions de guitzes i clatellots d'afegitó que desmaneguen el personal, de tal faisó que a la llarga la barraqueta s'autodestrueix.

Tot hi vessa. Monstres astoradors...

Com ara això, panorama recurrent. Truges gestants i genets desbocats pels baixos fons fascinants dels atzucacs i els xibius depravats, on els més voluminosos hom, amb tota la raó, els escapça, perquè hi càpiguen...

L'esfera és una bombolla. Tard o d'hora fotrà un pet. "Petant orgullosament", com fem tothom. Amb això, la vida no serveix de re. Tant se val que hi facis, com que no hi facis. Somiar és tot el que de debò no faràs. M'estim doncs més no fer re que no pas arriscar'm a fer quelcom, i segurament fer-ho malament, per a ludibri i vituperi unànime.

Tranquil·litat. Sentiments equilibrats... Res a argumentar-hi.

(...)

Reversió de la capriciosa esfèrula — qui sap! — tot l'infern que duu dintre, fora — i el cor, glaçat.

N'hi ha per a tindre'n el cor glaçat. Tret que hom no s'ho prengui com allò que prou sembla ésser...

Tot hi és simulacre i artifici.

A hom el commou, amb això, l'esplet de prohoms qui idíl·licament assisteixen al seu enterrament. A ningú que li fos llegut de copsar-me al fèretre, pobrissó, hi sorprendria un espectral becgroc fent-li la guerxina amb la nictitant.

En un to esqueixat, s'exprimiria, escarafallós, esglaiat.

La columna, en flagrant canvi de rumb, glaucs com gripaus enfellonits, es traurien de sobre el farsant verminós, eteri idiota qui per comptes d'anar com sempre vers la glòria, per molt que les circumstàncies el volguessin caigut, ludió o saltamartí collat indefectiblement a cap cabrestant inextricable, anava xisclant cap al soterrani sense ombres o a la pudent sentina per a raure-hi, avergonyit.

Ningú al nostre món no ressuscita. Les primaveres ningú les ha inventades.

—Què hi deus fer, doncs, mòmia, abandonat a la fosca sentina?

—Elis, elis. Tot abandonament és deslliurança per a l'espantall qui els maleïts escarransidament adés aixoplugaren. I la foscor, rai. Lloances sien dades a l'ombra qui em va parir; sense ombra no fora pas ací ni enlloc; per això les nits ens són tan perilloses; perduts, no sabem on som — ni si som. A la sentina d'una barca dels morts estàtica en putrefacta llacuna, sé que la nit de veritat s'ajorna reiteradament sola. Potser hi seré oblidat. Ombra estorta, amb tanta de tàctil veracitat com el mateix gegantesc llimac qui em navega, amb vaguetat, a les palpentes — com si li soc celler on, de tecs variats, a pleret anar-hi tastant. Epicuri, ca?

(...)

Soc un enemic aferrissat de les incertituds, i ara es veu (me n'assabento pel que he sentit passejant) que tots els cervells ens enganyen. Volen sobreviure'ns per a anar-se'n a parasitar qui altre? Pobres miserables desgraciats...? On aniran? Animals sense potes...

Fastigoses molles indefenses bestioles sense potes ni braços qui portem com ostres o xufancs a la closca del crani... Amb cada cervell qui veu i ou, tasta i ensuma, el que vol, a la seua faisó, cada cervell diferentment de tot altre.

I nosaltres què…? On som…? Per què hem de dependre d'ell…? Tot ens ho serveix destenyit, estergit, fet a la seua mida i patró, malparit… I no oïm, ni sentim, ni veiem, sinó com ell ens mana…

Esfereïdor! I com ens n'estorcíem? Malament rai, oi?

Hom, doncs, avui, ardit, a si l'encerta l'endevina, i es diu que belleu és el jorn clarós on assajarà de guipar el món aital com és en realitat. No s'espera pas reeixir-hi gaire, mes qui sap, oi? Hom s'hi posa amb bona voluntat, i ja veurem on no acaba fent cap…

Hom es demana, si coneixeríem la realitat sense el cervell? Sense el pallasso paràsit qui duem contigu, sorollosament al pis de dalt, diguem-ne, o qui ens fa niu al crani, com, quan s'escau, el moixó en fa dins la cuca? La cuca aparent (tot és aparent). De fet, es veu, que no és cuca cuca… Que és sols una fesa qualsevol entre cuixes, peluda i a punt… Bona imatge.

I amb el mateix instint del moixó (el desertor cervell) de fugir del niu cucat abans no sigui massa tard, i hi esdevingui caducat… Moixó i cervell amb la mateix idea, doncs, d'anar a parasitar (no crec que li sigui tan fàcil, el carallot!) un altre cos (o fesa d'entre cuixes) més jove i robustet…

Tant se val, som-hi…

Com a bon llangardaix, em cal… Estic obligat (*per qui?!*) a escalfar'm la sang abans d'escometre re. Per això, si surto de casa ben de matí, ho haig de fer d'estranquis, sense que ell ho sàpiga — qui? — el cervell, sapastre matalot, qui ha d'eixivernar o romandre adormit encar una bona estona, com si escorxés el moix, després de qualque pítima tardorenca…

Sense cervell, faig, suposo, una reculada en el temps. D'altres èpoques, molt primitives, per les quals passava l'esfèrula…

Què hi veig? Res de bo. Tot hi és crua matèria.

El cervell m'ho disfressava tot, per a no fer-me patir tant? Encar li haurem de donar les gràcies, el traïdor qui tot ens ho amagava rere

façanes si fa no fot artístiques, estètiques i resplendents...

Què és la veritat, doncs? La realitat? Matèria, dius.

I la matèria? Un batibull incessant. Partícules sense cap ni peus, cendretes, brossetes, estalzinets, de ves a saber què, que es mouen i belluguen, culs de mal seure, a la babalà.

I res no hi és desxifrable; en romans a les escapces, perdut i sense esperança.

Tan lleig, tot tan lleig!

Tornes a casa, amb la cua que, arrupideta, entre les cames, t'entravanca pertot.

Quin paperot no fots ara! Com se te'n riurà, el cabrit! Dissimula... Fes-te, si pots, l'innocent... Et cal una bona entesa amb el llefiscós paràsit, no fos cas que... esdevingués més foll i apegalós que no és... Només caldria que ens castigués... Què ens faria veure? Quines horrors encara pitjors...?

(...)

Sense explicacions, romanc estàtic, rumiant-la. Em dic...

Sort en tinc amb mos vicis i perversions. Mos vicis i perversions afegeixen envergadura a ma altrament massa simple i inalterada vida, i al mateix temps, doncs, la fan menys terrible. Tota perversió és bona, amb moderació. És a dir, sense que posi en perill l'existència mateixa, ja prou precària.

Sortíssim, que fa bo.

Per a qui té bons ulls, el circ és sempre fora.

El millor circ que hi ha és el que proposa la natura. Monstres a

bastament, cascú amb el seu cervell que li veu el que vol. Tots amb diferents capacitats d'enteniment, i doncs d'habilitats físiques.

Tants d'acròbates arborícoles contemporanis qui, amb cues prènsils o bones per a servar l'equilibri, i quatre (o sis o dotze potes), salten meravellosament de branquilló en branquilló, admirant-te.

Com becs de colibrís entrant en flors en forma de trompetes, n'hi ha qui hi fiquen els adminicles. Els tendres pètals de rosa dels conys són les portes enganyoses al tàrtar dels pous sens fi vaginals. Si mai reixes a sortir-ne mica, quina forta cremor al bec de la fava, renoi!

Formigues ferotgement armades (amb armes de riure), colcant rinoceronts, i pudint a grapialtesa i a d'altres unts repugnats, pugen pels erms com adés es veu que fotien els tartres autàrquics, amb visatges d'abominables canins, i fent ridículs posats d'estúpida suficiència.

Hordes tribals entretenint-se, ja ho veus tu, la gran coseta. Cert que la jungla ajuda. Diversitat per a donar i vendre.

Darrere els llepaculs suplents, subrogats per una proliferació de postulants qui, tantost no són mai abandonats al per a ells nou post, reticents o explícits, prou se'n penedeixen. "*Car llepar culs a la fi no és gens sa.*"

Pallassets tots plegats, com 'els' itinerants formigues, qui, pendolant i ranquejant, no van enlloc, i semblava que anaven tan lluny. Només pugen i davallen, com fem tothom, com dic, entretinguts. Car què altre vols fer-hi, món sense perills, tret del de la desaparició sobtada. Engolits per gàrgoles. Tolts. Desapareguts. Total negror. Perennes habitants de no re, què hi farem. Desficiós desencant. Enorme frustració. Palès desplaer. La teua historieta també esborrada, i au.

Prou del mateix panorama. Bé... El fred que s'ha girat em torna a dur al llit. Arreveure.

(...)

Força ben arrengadets, ens adonàvem que tothom se n'anava al mateix clot absurd, bo i donant la maneta, o de bracet amb la Mort, i ens dèiem, "*Atès que tothom hi va, anem-hi!*" Qui sap el bé que no hi estarem, ni el bo que hi tastarem!

(I allò fou el darrer que assolírem mai més de dir ni de pensar.)

Atuïts, com ara untats de quitrà, entràvem, orbs, erts, balbs, per aquella angoixosa estretor, encara més absurda ni escabrosa, i en un esgarrifós vertigen, anàvem a petar al fons, si fa no fa endreçats diametralment, els caps dels uns als peus dels altres, i començàvem de podrir'ns.

Allò era una pudent cova de lladres. Abans el darrer dels senys no ens fugís, ens adonàrem que solemnement els gàngsters escatien i alfarrassaven el calaix que, amb llurs robatoris i assassinats, no havien abassegat aquell jorn, diguem-ne a la superfície on ruquejaven els existents; el gruix del guany bé calia distribuir-lo diguem-ne equitativament, abans, irats, no es matessin entre ells...

Fou aleshores que ens fou permès d'oir, per un fil d'orella, com les armes efectivament acabaven esclatant totes ensems...

No havien reeixit els residents titulars en aquell dubtós paradís de, pencant-hi prou, trobar cap solució a llur qüestió, o trencacolls, o dilema...

(Si ens hagués romàs, nelleix una unça de raó, sisvol un punt de pesquis, el raonament final hauria segurament estat, "—Valia la pena morir'ns?
—No crec pas.

—No ens hauria anat millor no donant la maneta a l'esquelètic malparit qui es feia apellar amb el nom acollonidor de 'La Mort'?
—Qui sap. Siguem clar. En el fons (ha-hà), som imblasmables. Féssim el que féssim la cagàvem. Tota tria ens damnava tanmateix a perpetuïtat.")

(...)

Em desvetllí d’aquell malson particular i, amb gemec general del cos mal clapat, entrí al malson més avesat de la realitat.

I sobre, quina frustració amb els nostres esdeveniments onírics, els de la suposadament nova, perfeccionada, aglossa, gent.

Frustrats, dic, per les severes mancances als cossos virtuals dels efialts, qui (en sorprenents anagnòrisis, sortits de trascantó) se’ns hi apareixen (vull dir, els personatges del somnis eròtics). Amb íncubs eunucs (anorcs i afàl·lics, i súcubs sens traus (i doncs avulvars).

La sexualitat havent esdevinguda partió exclusiva de les flors tan indecentment hermafrodites.

Quin nou garbuix, doncs, tot plegat!

Me’n recordo que aqueixa vegada també hi lleixava la pell.

Un ocell colossal de gran bec estripador de carns, m’ullava de biaix amb un ull negre, lluent i maligne; la seua cria, repenjada al seu muscle esquerre, el seu bec també semblava que podia fer ja estralls... Em temia que se’m llencessin damunt...

“*I amb un petit mormol de plany, m’he mort*.”

Ara mateix, sens plors, em sebolleixen...

Què hi fem, al món, amb dents d’herbívors i granívors, quan els invisibles carronyaires necrofílics qui, sarcòfags i carnívors, com dic, tantost nosaltres esdevinguts cadàvers, no se’ns cruspeixen i gangrenen! Quines dentetes encar més invisibles les llurs, que tanta de bona feina no foten en tan poc de temps.

Quin xivarri de cigonyes espaordides per les torres (on feien niu)

que el terratrèmol esbalçava, llavors no em desvetllaven!

Cal concebre'l així. Concebut així és més fàcil d'empassar: "*El cosmos és blanc i rodó, és un cilindre curt, com una píndola amarga.*" (Surant perdudament en la infinita extensió del no re.)

Amb un defecte tanmateix radical: Que per molt que te l'empassessis, mai no et guariria de cap mal a l'ànima.

(L'ànima considerada en la seua disfressa habitual de deler — o desfici, o frisança, i enyor — de quelcom, de quelcom semblant a acompliment i plenitud, a pau i estabilitat, i a absència de neguit, absència de por, absència d'esporàdiques i espontànies culpabilitats d'horribles mancaments..., i de l'indesencastable sospita d'haver estat esborronadorament enganyat...)

Cap dels bruixots ni els altres arquiatres, amb llurs ximpleries teològiques, no et garanteix, ni et garantirà mai, sinó un maldecap persistent i totalment inútil. Xarlatans, venedors de merda tots plegats. Còmics tramposos qui encar ens ensarronarien, si fóssim una mica més idiotes que no som.

Cosmos ridículament cagat massa de vegades. La prístina blancor de la píndola d'abans esdevinguda tota bruta, escalabornada, mal rostada... Bona per a les escombraries.

(...)

Sempre hi hagueren invasions, atacs incessants, brutalitats injustificables, abans els precedents habitants dominants no s'anorreessin, ells, i ho anorreessin alhora tot (o gairebé) del que hi havia de viu a l'esfèrula... I mira, això no obstant, si n'escriviren, els més assenyats (minoria menyspreada), de lligalls i patracols, de vers mamotrectes, justificant tota mena d'auto-defensió de la part dels sempre indefensos (o gairebé) envaïts, inclòs el *legítim sabotatge*... El legítim sabotatge, i doncs l'incompliment i la desobediència, contra totes les lleis i injuncions decretades contra els envaïts per

part dels envejosos, avariciosos, castellufes, invasors a cada tongada.

“Qui perd la guerra contra la fam, la falsedat, i els forasters, perd tota raó de viure.” Els invasors anorreen l’alta cultura dels envaïts, i els imposarien llurs repulsius costums forasters.

A propòsit, durant el setge on ens té la mort mentre som mica vius, com hauríem de despendre el temps fins que ens envairà, i ens ho arrabassarà tot, i se’ns endurà al sac fosc del no re?

Féssim com ho féssim, ens recarà de no haver-ho fet diferentment, tant se val que ens ho prenguéssim esguardant el panorama, letàrgics com si l’hivern durés per sempre, o embadocats amb el rebombori de l’acció contínua, per exemple, entre deliris en aplecs on, adelitats, ens fem moixaines amb moixells, de moment cofois rai, fins que n’acabem del tot fastiguejats...

O porucs i tancats al canfelip, cagant tota l’estona... O dedicats a l’estudi, com gripaus distrets amb problemes de geometria, o desbrossant fòssils, als quals, sorpresos per la Seca de la Dalla, se’ls enfonsa el pintoresc visatge als les blanors i fanguissars del goll...

Episodis grotescs rai.

En atàviques visions semblants a llunyanes reminiscències d’impossibles vides prèvies, com quan jo n’era l’únic heroi, als temps de qual l’Ocell de Foc habitava el Sol (ai llas, ara morent), i els precoços placoderms anaven tot cuirassats, cuirasses protectores que, ai, també hem perdudes perquè l’agressivitat és morta, i som massa tous, amb tots aqueixos estels moribunds que comencen de caure’ns damunt...

N’hi ha que es cremen, n’hi ha que s’engrunen... Ídols de cartró, ídols de guix, ídols perint pertot... Closques opaques sense pinyol de llum...

On són els anys assolellats, on ens vestíem d’ombra i hi fèiem, entretinguts, d’orfebres, sota les esponeroses capçades de les angiosopermes, lànguids i desimbolts, i de lleures curulls? Lleures

que aprofitàvem, hores lentíssimes, amb la natura de rebost sempre clafert al costat, i si treballàvem (en realitat, si hi fèiem salut), ho fèiem a l'hortet, per als melons i cogombres, que eren la nostra glòria i orgull, admirats per l'agraciat bonhomiós proïsme, mai aliè, sempre familiar, qui es passejava per aquells uberosos cantons...

(...)

Tinc la impressió sovint d'haver estat un malcarat ocell de rapinya, amb uns ulls de nefast averany, amb un instint d'agressió immediat, decidit, i inequívoc — o potser només una mosca, capaç tanmateix d'anar llambrescament saltant de roca en roca, inassolible, i caient en picat, i bufant forats i libant suquets, furtiu somiatruites, de qui l'ominosa silueta s'estergeix, impressionant, entre les denses boires i tenebres (com ara esgarrifoses apegaloses teranyines, que darrerement ens sotgen a tall d'esfinxs golafres), i qui, eixamplant-se com cautxú escalfat, sap mostrar perfectament sa enlluernadora ferramenta, com tracta de fer tot altre postulant a cap gran premi pòstum.

Tothom hi és, com dic, mostrant-hi la seua, en esfereïdor barreig; m'hi immisceixo, mosca distesa, segur de guanyar.

El tribunal, com tot tribunal de jutges, és fet d'esborifades, mig desembenades, indecises, mòmies, discutint llordament d'incompatibles bajanades, fotent-se tota mena d'embolics, i dictaminant torbadors bunyols, que lleixen tot déu palplantats i encesos d'ira com tions en foc tofut.

Sense topalls, degut potser a qualque astoradora al·lèrgia, els escometen els singlots. Singlots en via lliure.

Els nassos de ses senyories llavors tots torts i de través, com ara ataconats per imponents mastegots, de fotre's automàticament batzacs damunt la taula. La taula del tribunal, tota corcada de molt enginyosos rosega-escorçaires (també coneguts com a escorça-rosegaires), importats dels gebrats bosquets fins a la sala de

concursos, on, amatent, la bona llenya crema.

“*Ai llassa, això ja és massa*”, clama la mosca, i se’ns eixoriveix, lleixant-nos tots plegats a les escapces. Vols dir que sabrem somiar-ne la resta?

(...)

Binant a l’hortet, imaginant-me ésser un altre excel·lent pagès, com n’Aristeu mateix, prou proficient en la ciència dels oliverars, i els ruscs mel·lífers, i els ceps, soc, com qui diu, el qui es coneix tots els millors traus i rebolcalls de l’indret, i els bons vimeterars per als cistellers i els arganellaires.

De vegades, perquè sí, se t’obren les portes de la resclosa on romanien (latents, i corrugats com el front d’en Titó), les recances secretes i els greuges privats.

Amb els veïns, per eixorivir-nos, engeguem els sòlits avials, bèl·lics, triomfals, aücs — *aür! aür!* — com prou feien, es veu, els batllius d’abans, quan despertàvem els ferros de l’agressivitat, i ara despertem el ferro dels càvecs i tràmecs, i aixes i destrals, fotent-los, amb urc d’acomplerts pagesets, grans aürts damunt les roques, o damunt els bogis o fuselatges dels vagons de les tartanes mateixes on portem els ormeigs, les fargues, les garbes, les collites, els sacs...

Talla-robes enfilant-se al mur, amunt i avall i de cantó, en conec de cor i fil per randa tots els topants i tombants, i és clar que amatent m’aixoplugui sota les teules en cas de trist temperi, ja massa de vegades sorprès desagradablement pel llamp i son extraordinàriament superflu esclafit.

Calmes nits de lluna a la badia, sota les teules, sovint m’encaterín, bon observador, com s’endinsa l’oceà incansable a l’horitzó estelat, diversament acolorit...

Cap sospita d’incertitud per part de l’hegemònic astrònom assegut

complagudament rere el seu escriptori. Es diu, després d'un bon tiberi, que l'univers, desfici pil·lular, reialme del pitjor enrenou, es constreny a existir exclusivament al meu cervell, qui, mentrestant, se'm bressola, tot sol, al crani, i impassiblement, com lloca qui cova l'ou que en diem, doncs, 'univers'.

Som nàufrags dissortats qui emergíem a les clavegueres. El corrent se'ns enduia al domini de la meuca Mort, en realitat, gnom estult qui no ens causa tanmateix cap mena d'esglai. Una de les seues dèries adorables és la d'anar pintant, amb cagallons aerostàtics, aerolítics, vehements gargots als murs de cadascun dels inics gorgs, abissos, congosts, per on es perd, pres d'un cert desassossec, i amb el qual, si ens el topem a qualque cantonada, ens emboliquem en muda tabola, i ell (el gnom estult qui només hi és per a segar'ns la vida com s'escaigui) i nosaltres, amollem les continences, endolcim l'aspecte sever del nostre desconhort, car amb la tabola muda, gens esurients, és a dir, sense gana, ni doncs ganes de fer-nos (només ens mancava això!) lleixar fer malbé allò (aquella misèria) que ens era allerat d'existència, (la qual, cal convenir que, quan podem, és a dir, no pas amenaçats de mort imminent, devorem a glopades), guanyem noves perspectives i esdevenim una mica més optimistes.

L'espurneig tornassolat del reps de ma gorra de vellut verd fosc el saluda en acabat de la festeta, i ens acomiadem somrients i amics de tota la vida. És bo de mai no prendre's re massa a la valenta. Ni ell ni jo, ni ningú.

"Ets adorable." (Me'n recordo que prop el bordell li deia un cop a la Mort.) "Mes assequible?" (I li mostrava les butxaques traucades, i doncs buides, sense pistrincs.) I llavors entràvem tanmateix, i tocava qualque elegia o altra la Mort al piano arrambat a l'entredós de les dues finestres enllumenades per llums vermells. I s'esqueia que duia damunt el violí, i la volia acompanyar, i anava a tombar el full al faristol, i m'hi electrocutava. Vaig dir, "Collons, com crema!"

"Què et creies? Tu i els teus estirabots d'ignorant irrecobrable! No som pas a cap simulacre, com et deus pensar. Som a l'avern. L'avern de veritat." I amb la baqueta de directora em tractava a baqueta...

Em reptava fort, per capsigrany. "Apa, fora, és tard; hora de clapar.

Acluca, i au.”

D’un espetec les flames s’apagaven. Estupefacte romanc veient que les cremades als dits se’m guareixen, i el nas de cera se m’endureix. Un nas amb cara i ulls. Al contrari, duc a les mans tot de conspicus atots. Garneus, mos oronells flairen sentors de conys. Conys de qui els clítoris roents són com els esquers luminescents que duen penjats damunt les boques horripilants els molt lleigs, esbufegats, peixots abissals...

D’ara endavant, faré encar més bondat.

(...)

Com embrions qui amb gran embranzida haurem en acabat l’agre al poblar, dominants, els mons futurs, que què fem, en fi, closos a les catacumbes...?

Amb prou feines desclosos dels ous, ja desafiem la pols on serem tard o d’hora reduïts. Escàpols, ens sostraiem a la remor ominosa del ròssec del llordíssim parrac tot fet d’escapolons mal sargits que és la capa negra del gnom geperut qui apellem la Mort.

Visquéssim sense respit. No ens estalviéssim pas ni nafres ni contusions. A les golfes, oi, quines follies...?

A les golfes és on ens rauen les abscoses catacumbes personals. Per a distraure’ns-hi de valent, tornant massa calfats dels camins de sirga vora els regs, hi dibuixem ninotets (grotescs, és clar!), a les humides parets, i hi agombolem i amoixem les més ‘senectes’, selectes, mòmies qui ens precediren, molt avial nissaga, la nostra, vós! Prou podem. I els recitem, si de cas, de trast en trast, mormolats, els precs més coneguts, és a dir, més ben apresos de quan érem canalla, com ara aquell que ara mateix em ve a l’esment, i que fa... “*La borra del melic de tu sempre he adorat/ I àdhuc la merda sana a ton culet mal torcat...*”

(...)

Com deien els antics, "*Prou les guerres, en llurs diverses fases/ Reïxen d'enfonsar'ns totes les cases*." O un altre, "*Després de molt de capgirell les guerres/ De cada edifici en foten desferres*."

Igualment, una guerra dels elements ha destruït el lloc de ma naixença, la cova humida (o el cau, o el trau, com vulguis) on descloguí, titànic tritó, lluent llambresc llangardaix cuacurt blau fosc, i, per indrets, negre i tot.

S'aixeca la natura de vegades de mala jeia i tramet sos elements a fotre-ho tot malbé i a la biorxa.

Adversari acarnissat de tota adversitat, tanmateix ja em diràs tu què hi pots mai fer contra ta mare qui tot ho mestreja?

Futilitat de tota creença. Sigui de burgmestre, de mestretites, de petimetre, de mestre-sala...

Quan la taquina natura, plena d'angúnia pel fet segurament d'haver mal reposat, comanda les esferes del temps cap a cap categòrica col·lisió, ja pots plegar. Cerca aixopluc i colga't ben colgat. Fins que l'aparent novella fi del món (n'hi ha hagudes aitantes!) no es desfaci, apaivagat de la mare l'estrany enuig.

Ningú perací no porta cap mena de gelosia envers ningú. Cascú neix com neix i allò que en surt, s'ho val prou, car tot val entre nosaltres.

I no envejarem pas la mare. Ella és com és, i ja ens està bé. No sents pas ningú gosar remugar d'allò més flastomadorament contra allò que, obeint el propi tarannà amb què fou nada, la pobrissona, no té aitampoc més remei sinó fer, benaurada dura natura.

Passat l'esborronador temperi, hora d'escatir-n'hi els desperfectes. Sort que al faldar (com als faldars de totes les llars més eixerides),

m’hi romanen, diguem-ne incòlumes, els ben febrits flascons de lletovaris, molts dels quals consistents en aixarops de bioluminescents espècimens, com ara lluernes i noctiluques, esdevinguts eixuts (havent, abans, perit de mort natural, és clar). Són remeis excel·lents per a recobrar la lluïssor, la refulgència, la resplendor íntima, que, com tothom sap, ressua un cos de debò saludable...

Mes tornem-hi, que m’he distret. Passat l’esborronador temperi, sovint una força estètica vesprada. La furient inextricable esquírria que ens portaven els descordats elements s’evaporava, com l’escalfor de les cendres d’allò que adés fou ben viu i brillant, com ara els exemples recents, vists des la finestra mateixa, d’aquell improbable acròbata, traslladant-se, dendròfil, per les denses capçades, mort pel llamp, o l’altrament ben sedentari pensador, sempre de lleure i sempre ocupat, es veu que nogensmenys per cap aneurisma anorreat... Què hi vols fer?

Tu i jo, la pantera i el rantell, la vidalba i l’astoret, tots som en la mateixa situació, és a dir, en perill d’ésser emportats a l’empertostemps indiscriminat. Potser, a tot estrebar, amb el vostre nom burinat a la llosa per a un efímer període de no re. I d’ací qualques milions d’eons més, què hi fa...?

Som part (una molt minúscula part) de l’amuntegament de morts qui visquérem a una època o altra, i dins una civilització o altra, avançada o retrògrada, tant se val. La qüestió — que fórem i hi fórem, encar que ni ens hagi servit de re, ni ningú, ni abans ni després dels nostres molt exigus encontorns, no pugui pas tindre’n (de naltres) ni idea ni esment.

Fotéssim el que fotéssim, ‘futilitat’, com dic, és el nom de tot el nostre quefer; així que tranquils, veient-les venir, vexacions, tempestes, terratrèmols, invasions...

Distraccions. Rabegem-nos-hi, conformats...

O us preferíreu (babaus) folls de solemnitat...? Eh...?

(...)

Tràngol despès, eixams de bones, absurdament monstruoses, papallones groc i carbassa volaven cantant. Encantadors ritmes harmònics, els llurs, de terapèutica qualitat per als delicats budells hostilitzats pel zel ambigu de certs petits individus qui hom es veu que hi deu tindre, part de per allí dins, impertinentment hostatjats. Cants alhora curulls de sons anacrònics, on els hermetismes i les opacitats zigzagaven, i al cap i a la fi sense cap mena de significació (ço que era d'agrair, sobretot per als dispèptics, ja prou enfeinats amb el pair, sense que ens calgués, sobre, desxifrar cançons ni matràfoles semblants; la vida massa curta per a desxifrar-hi re passavolant, d'inutilitat palesa).

Literalment despullat, havent durant les hebdòmades on romanguí enterrat, amb el catastròfic daltabaix sofert, mudat de pell, m'abrigava amb un abric brodat d'orquídies de colors i formes clàssiques. El temps era magnífic. I allò fou una celebració privada per a mi, el gran naturalista dels esplendorosos reeiximents al seu molt benigne hortet, ara esdevingut, transitòriament, amb el malastre, desastrós, que calia dur, assidu, a novella renaixença, hortet delerós d'eixir més esponerós encar d'una altra de les impredictibles, diabòlicament imposades, cícliques, decadències.

Som-hi, doncs! Al tall del batre. Batre'ns, terra amiga...

9) *L'almugatèn Ínfim.*

L'infame, inefablement fètid, capità Ínfim Fimosi i Fístules és sublimment abúlic. Esguardem-nos-el estiradot damunt el sofà, bo i pretenent llegir cap revista esnob. Com la que li cau dels dits. "*World o' Fart*".

Si mai s'aixeca del sofà capitonat, sovint va pet, per això que, per comptes de cap elm emplomallat, porti, encara més ridículament, una gorra de cop de nyec qui amb prou feines aprèn de caminar, i s'ajudi, no pas amb cap bastó de comandant, ans amb un sonallet.

Escleròtic perfumat lesbià, trempa intricadament tot sol, mes cap espúria espora de sa vellutada ejaculació no impregnarà mai ningú. Grinyolen ses llordes tovalloles de les repulsives conglutinacions agrumollades.

Un crònic penediment — i cal dir que qui és confessa és sempre un desgraciat, envescat al brell molt repugnant de la superstició — l'encoratja a foraviar-se, subreptici, per hàbitats sotragats, no gens cohesionats, on, a son ficte pas, s'escruixen onades de molsuts pipiripips, i aquell és el llampant desllorigador que de moment l'estorç de tot neguit que el corroeix. Amb l'aventura, s'ha pixat sobre, i li espurnegen de goig els ulls; uns ulls que una luciditat excelsa febreix extraordinàriament. És que ha esdevingut fantasiosament fantàstic emprenedor, home ferm, del ronyó clos, qui travessa impertèrrit cap malastruc aiguaneix, de qui dolls d'insectes nocius a noure'l conflueixen. S'ha treta l'espasa i, sense matisar, tots plegats els esterrossava. De tant d'eixam no en roman sinó grumeig.

Mig ensopit, recorda el futur llunyà, on tant oficials, com les manades hordes de sorges rasos i sense més ínfules, encar eren més covards ni volpells que no havien estat sempre. A les batalles s'hi compten tot plegat el nombre de ciutadans assassinats de part i d'altra. Aquell qui n'ha assassinats més, guanya. I hom passa, com si re, a la guerra següent, això rai.

Allò que els 'progressos' tecnològics han dut per a facilitar la dèria homicida dels militars, rutllen molt millor que no pas ara, recorda, amb dolç enyorament, l'Ínfim. Els búnquers on els oficials s'amaguen, acoquinats, i on es creuen perfectament invulnerables, ostenten tota mena de botons lluminosos, prement els quals tramets, tan lluny com vols, menes de borinots metàl·lics carregats de bombes. I els abats, eixams diabòlics, damunt les poblacions qui anaven per feina i no s'ho esperaven pas. N'assassines tants com vols. Botxí a distància. Destrueixes i ensulsies ciutats senceres, amb

cràters de quilòmetres, on escorxats de viu en viu sobreviuen, plens de nafres, suplicis, esberlaments, acrimònies, agonies, una horrorosa estoneta.

I els almugatens volpells, monstres ‘impol·luts’, ‘immoribles’ carallots, ben amagadots, pràcticament sebollits en vida, a llurs llocs subterranis o a llurs mendraigs llunàtics, o marcians, o en satèl·lits qui volten l’esfèrula, inabastables, voltats per bagasses, deesses, mestresses..., per irrisòries desavinences, i tristeses, i tendreses..., cagadament es feliciten, i s’envien, telemàticament, falses traïdores carícies.

L’Ínfim, com tot típic capità (com més covard, més cridaner), dona ordres a tort i a dret, vociferant, colossals mugits, i els posa un bon capçal, insults a betzef, a ses hordes angèliques, trameses a assassinar d’ençà dels aires insospitats. No forneix, és clar, molla de detalls vàlids. No és pas ell qui ha inventats aquells estris assassins. Els tecnòlegs assassins són els primers culpables, però no seran pas ells mai qui es penediran de re. Cada vegada que inventaven una nova màquina mortífera, al contrari; rebien tota mena de premis.

Com un altre borinot metàl·lic, de la inofensiva espècie, un insecte qualsevol vol fer-se-li niu, aparentment, a un dels mocosos oronells. Allò l’eixoriveix una mica. “No em vinguis amb romanços”, li diu, mig adormit. I recorda les contorsions de les oníriques metamorfosis de suara mateix. Quan, fent d’entomòleg afeccionat, s’embarrancava, en un dels seus criminals encalços, i, aïllat i sotmès, immobilitzat, pel fang afamegat, esplèndides papallones el flagel·laven amb circells, així com sobiranes dominants amb deixuplines implacables. La lleterada sorgia com sangosa lava. Saba roent que havia emanacions de fel. Suc apegalós que prest esdevenia brou de conreu d’una lletja color maragda, on constel·lacions de patògens esgrimien llurs letals atots.

Es foravià fora vila, i se li eclipsaren de sobte tots els solcs, i, d’esme, havent entrat en degradació accelerada, s’empassava el sarpat sencer de revulsius que suara li havia venuts la marmanyera de la cantonada...

Allò el fa albirar miratges extravagants. Com ara, estrenus gripaus

monstruosos, als fulcres de les esquenes dels quals se'ls desenvolupen ales de muricecs. Amb lassitud característica, no fa re, es lleixa xuclar la pansida substància i perd integritat ràpidament. Es diu, amb aflats feixucs, "Ai que bé, nois! Soc bestialment susceptible a la fluixedat; com més, millor. Apa, torneu-m'ho a fer, gripaus, muricecs, papallones, tant se val... Xucla'm, xucla'm, manyucla'm!"

(...)

[Enjovat, aviciat, gairebé emmanillat, a la dura tasca, gens enraonaire, anant sols per feina, un cirurgià espeleòleg ensopegava, negligent, en abrupta anagnòrisi, i gairebé en inescandallable, altrament molt fosca, cavorca, amb un camaleó resplendent de mida quilomètrica.

Cercava d'esbudellar'l amb els seus estris i bisturís, per tal de descobrir-ne, de sa luminescència, el secret, i al contrari, fou el camaleó, el refulgent llangardaix, qui, gens hospitalari, abans de, com cap musclo gegantesc, no es tanqués amb un espetec que creava esllavissades pertot el voltant, d'una fuetejada lingüística, no el fulmina.

L'endolla i l'enrampa, i l'esbudella i estupra, i l'escapça i espedaça incommensurablement, i l'anorrea, doncs.

I és llavors, quan, satisfets, nosaltres no dèiem, "*Encara massa poc!*"

Amb voluntat fèrria, magrament nafrat, convalescent, hom, llavors, bo i ballant sorrudament en cap abscòs terreny de calidoscòpica imaginació, estergeix les per gairebé tothom altri erigides muntanyes d'escombraries en un món alternatiu, del tot ficte, i el resultat és esfereïdor...

Si copies les agòniques misèries dels ploramiques humans d'aquest món present en cap altre, tots els íncoles qui en l'altre hi suràvem,

guarits de naixença de tots els mals psíquics ni psicòtics, i guardonats amb una natura, a la qual ens acoblàvem perfectament, en harmonia, en romaníem erts.

Tanta d'inservible merda acumulada, món invivible! Ja ho he dit.]

(El segon lliurament a continuació...)